Gérard de Villiers

PREZINTĂ

BRIGADA MONDENĂ

de MICHEL BRICE

Brigada de Moravuri

Pantera hotelurilor de lux

Michel Brice

BRIGADA MONDENĂ

PANTERA HOTELURILOR DE LUX

Traducere de Mariana Millio

EDITURA ELIS București

Editura ELIS

Bucureşti, 1995

Michel Brice

La Panthere des Palaces
© 1993 by Michel Brice

Dosarele Brigăzii Mondene cuprinse în această colecţie se bazează pe elemente absolut autentice.

Cu toate acestea, pentru a le putea dezvălui publicului, am fost nevoiţi să modificăm datele, denumirile locurilor şi numele personajelor.

În consecinţă, orice asemănare cu persoane reale sau care au existat vreodată este absolut involuntară şi n-ar fi decât un rezultat al hazardului...

Capitolul I

Ghiulul mare, din aur masiv, îngreunat de un diamant enorm, se ciocni cu un clinchet limpede de sticla plină cu Crystal Roederer pusă pe măsuţă, alături de geanta diplomat. În picioare, în faţa negrului, fata sorbea din ochi diamantul – o piatră alb-albăstruie, care cântărea pe puţin patru carate şi a cărei valoare se apropia, cu siguranţă, de un milion.

Înainte de a manevra închizătorile genţii sale (cumpărată de la magazinul *Hermes),* negrul îşi înălţă capul.

— Cât?

Odile trase adânc aer în piept, ceea ce tăcu să i se umfle şi mai mult sânii cu sfârcuri fardate într-un roşu întunecat, susţinuţi de balconaşele de satin ale corsetului. Îşi scosese vizonul de un bej-rozaliu imediat după ce intrase în apartamentul clientului său – cel cu numărul 603, aflat la al şaselea etaj al hotelului de lux, de unde se vedea Arcul de Triumf, splendid luminat. Şi apăruse în „ţinuta de lucru” cerută în mod expres de către negru înainte de cină, în cursul negocierilor purtate cu portarul de noapte al hotelului: pantofi cu tocuri foarte înalte şi ciorapi de plasă fixaţi prin jartiere împodobite cu flori roşii, la care se adăuga un portjartier prins de corsetul strâns, întărit cu balene. Fără slip şi cu sânii goi: conform contractului. Ca şi şuviţa groasă de păr blond ce-i ascundea jumătate din faţă, şi mănuşile de mătase care-i ajungeau până mai sus de cot. Totul fusese organizat extrem de minuţios între portar şi Omar Keresso. Inclusiv parfumul – „Coco” – de la Channel. Precum şi preţul pentru o noapte.

Odile se aplecă spre a-i mai servi şampanie negrului, care stătea răsturnat pe canapeaua Louis XV. Ai fi zis că-i un hipopotam, atât era de enorm. Ba, încă, un hipopotam leoarcă de transpiraţie, cu gulerul descheiat şi cu cravata atârnându-i într-o parte.

Odile îşi îndreptă spinarea, ţuguindu-şi buzele.

— Nu pricep, puişor, preţul a fost fixat, nu-i aşa? Trei sute de dolari pe noapte.

Făcând să sară cu un pocnet încuietorile genţii, negrul începu să râdă.

— O.K., dar ăsta-i preţui oficial. Ce bacşiş vrei, dacă eşti o târfă cu adevărat dată dracului?

Vorbea o franceză impecabilă, aproape nepronunţând „r”-urile. Odile încercă să ascundă cât fusese de uluită la vederea conţinutului genţii diplomat. Aceasta era ticsită cu teancuri de bancnote de câte o sută de dolari. Ţinând seama de grosimea genţii, acolo trebuie să fi fost cu siguranţă cinci sute de mii de dolari. O avere.

— O sută în plus – răspunse, fandosindu-se.

Negrul ridică din umeri şi numără cinci hârtii.

— N-aţi-le, târfă.

Odile întinse mâna, dar negrul şi-o retrase pe-a lui.

— O clipă. Deschide gura.

Îi vârî bancnota între dinţi, adăugând:

— Întoarce-te cu fundul.

Îi înfipse o alta în despicătura dintre fese. Apoi o răsuci sul pe-a treia şi-i făcu loc între sâni. Ultimele două ajunseră în cataramele portjartierului. Negrul izbucni într-un hohot de râs în stare să dărâme canapeaua de sub el. Pe urmă, mai adăugă cinci bancnote. În total, o mie de dolari.

— Dă drumul la radio. Găseşte-mi o muzică rock. Şi dansează.

*

* *

Acum, bancnotele fuseseră puse cu grijă în poşeta Odilei. Cât despre ea, ghemuită în genunchi între coapsele lui Omar, începuse să-i descheie pantalonii. Era o treabă grea, ţinând seama de dimensiunile monstruoase ale membrului, deja umflat sub stofa, şi care trăgea de nasturi, gata să-i facă să sară. În cele din urmă, Odile reuşi să scoată afară stâlpul de carne. Dintr-odată se dădu înapoi, speriată. Din experienţă, ştia că negrii sunt dotaţi de la natură ca nişte cai, dar acum, zău aşa, era vorba de-un cal de povară.

— N-o să pot! bâigui.

Diamantul ghiulului îi săltă bărbia.

— Am cerut, totuşi, cea mai mare gură disponibilă, mormăi ameninţător Omar. Deschide-o.

Odile se supuse. Era adevărat că avea o gură foarte mare, şi se mândrea cu asta.

— Vei izbuti, continuă Omar. O mie de dolari merită un efort, nu crezi?

Odile închise ochii şi plonjă cu faţa înainte. Foarte curând, lacrimile îi inundară ochii.

Clientul ei îi apucase ceafa cu amândouă mâinile şi o trăgea spre el. Până când i-o înghiţi în întregime. Pe urmă trebuia să se retragă şi să revină. Şi tot aşa. Foarte lent. De fiecare dată, Odile se îneca, pe punctul de a se asfixia, gata să vomite. Însă pe retină îi juca imaginea bancnotelor. Aşa că dădu un spectacol de zile mari: toate mângâierile excitante de care era în stare; încetinirile şi accelerările bruşte, micile muşcături de-a lungul întregului membru, zgâriindu-l mărunt şi cu unghiile. Acum Omar se zvârcolea pe canapeaua lui, cu ceafa răsturnată pe spătar, şi bolborosea tot felul de porcării, într-un dialect întretăiat de expresii în franceză.

Când îl simţi pe punctul de-a exploda, îi făcu figura ventuzei: cu mâinile strânse bine în jurul sexului, ca pentru a-l strangula, cu buzele lipite ermetic în jurul lui. Apoi aspiră, înghiţind totodată, spre a crea vid. Pe urmă, începu să-şi rotească rapid limba.

Omar explodă cu o asemenea violenţă, încât zvâcnetul care-i săltă şalele aproape c-o ridică de jos pe Odile. O scutură îndelung aşa, agăţată de membrul care nu-şi mai sfârşea cutremurarea, golindu-se în rafale sacadate.

Când termină şi se smulse din ea, Odile era verde la faţă, aproape asfixiată.

— Înghite! îi porunci el. Puţin câte puţin.

Râdea încântat.

— E plin de vitamine. Îţi face bine.

Ea izbuti să-i dea ascultare până la capăt. După aceea, negrul o puse să se dezbrace cu totul. Apoi se ridică în picioare. Avea peste un metru nouăzeci şi, pentru vârsta lui de pe puţin cincizeci de ani, se ţinea neobişnuit de bine. Pântecele borţos, desigur, dar o musculatură de urangutan. O făcea să se gândească la un soi de King-Kong. Cu un singur braţ, o ridică de pe pardoseală ca pe-un fulg şi şi-o lipi de coapse – cu capul şi braţele atârnându-i pe spinare şi cu fesele în faţă.

Palma pocni pe fese cu o violenţă care-i smulse un ţipăt şi o făcu să se cabreze.

— Gata, trecem la treburi serioase, zise Omar, umplându-şi o ultimă cupă de şampanie.

Apoi se îndreptă spre dormitor, cu Odile în spinare, şi-o azvârli pe pat.

— În patru labe! porunci. Şi fundul desfăcut cu amândouă

mâinile.

Membrul continua să-i fie tot atât de drept.

*

* *

Odile se împleticea prin dormitor, îndreptându-se spre baie. Din mers, remarcă ora înscrisă cu cifre luminoase, alături de ecranul televizorului. Aproape patru dimineaţa. În spatele ei, negrul sforăia, culcat pe burtă, cu braţele şi picioarele larg desfăcute, de-a curmezişul patului răvăşit.

Intră în camera de baie, închise uşa, şi abia pe urmă aprinse lumina. Când se văzu în oglindă se sperie. Cearcăne negre îi înconjurau ochii, şi avea o mutră de parc-ar fi fost bolnavă de leucemie. De când începuse, Omar nu se oprise nici o clipă. Inepuizabil. Neobosit. Cerând mereu şi mereu. Se sprijini de marginea chiuvetei şi oftă de câteva ori. O dureau maxilarele, de cât fuseseră forţate să se deschidă – nu lipsise mult să se aleagă cu o luxaţie. Între fese încă mai simţea o arsură cumplită. Mâine, nici o activitate. Odihnă.

Deocamdată, de nu s-ar trezi... Va aştepta până la opt, aşa cum a fost înţelegerea. Pe canapea – era mai prudent. Şi pe urmă, la ora opt, ciao King-Kong! Şi mulţumesc pentru cei o mie de dolari.

Uşa din spatele ei se deschise, şi fata Odilei deveni albă ca varul.

— Te pregăteai s-o ştergi?

Odile se întoarse către mormanul de muşchi.

Buzele mari şi groase se desfăceau într-un zâmbet şmecheresc.

— Ba nu, abia şopti ea. Voiam să-mi refac machiajul, atâta tot.

El o apucă de un braţ şi i-l smuci.

— Puţin îmi pasă de el. Uită-te colea.

Cu cealaltă mână îi arăta partea de jos a pântecelui său, unde i se vedea membrul fleşcăit.

— Ce părere ai, târfo? Îl poţi trezi?

Odile îşi muşcă buzele şi îngenunche. Deschise gura, înghiţi, şi se puse pe treabă. Nici un succes. Membrul se hotărâse să facă nani-nani.

— Drăcia dracului! înjură Omar. Nu mai sunt ce eram odată.

O ridică în picioare.

— Ştii care-i soluţia? O să te duci să-mi faci rost de-un bici. Portarul tău n-are decât să se descurce.

Odile se trase înapoi cu atâta putere, încât se izbi de peretele de marmură din spatele ei.

— Ah, nu! Asta nu-i în contract!

Negrul izbucni în râs:

— Sărmana proastă! Biciul nu-i pentru tine.

— *Eu* am nevoie de el. Aşa ceva trezeşte, pricepi? Şi vezi de găseşte şi o cordeluţă.

Liniştindu-se, Odile clătină îndelung din cap.

— Aha, înţeleg…

Şi zâmbi, adăugând:

— O.K., mă ocup eu de asta. Dar merită un mic supliment.

Omar îşi aţinti privirea în ochii ei.

— O sută de dolari. Îţi convine?

Ea se duse să-şi ia vizonul de pe fotoliul larg pe care-l lăsase la sosire şi părăsi apartamentul.

La parter, holul era pustiu, şi iluminatul redus îi dădea o înfăţişare fantomatică. Cu excepţia tejghelei în spatele căreia Max, portarul de noapte, asculta la Walkmanul său ştirile de la ora patru.

Odile fu nevoită să bată-n masă pentru a-i atrage atenţia. Max tresări şi, scoţându-şi de la urechi căştile, se holbă la ea.

— Ce se-ntâmplă? Ai o mutră! E vreo problemă?

Odile îl cercetă cu o privire atentă pe omuleţul chel, cu umeri de practicant al catch-ului. Max Bruneau, portarul de noapte – „omul cu cheile de aur” al luxosului hotel. Însă, totodată, unul dintre binecunoscuţii proxeneţi ai Parisului. Nu-şi avea pereche în a le oferi „perne fermecate” clienţilor însinguraţi ai hotelului său. Şi dispunea de o întreagă reţea de fete, de toate soiurile şi cu multiple specialităţi. Cu clientela internaţională a hotelului de lux al cărui portar era, prilejurile de-a face un mic serviciu nu lipseau. Max aranja orice fel de întâlnire, începând cu cele în grup, până la cele clandestine, trecând prin spectacole „hard” nemaipomenite şi prin cele mai bizare şedinţe. Era cunoscut de oameni de afaceri şi politicieni din lumea întreagă: când treceai prin Paris, lui Max trebuia să i te adresezi pentru micile distracţii.

— Nu-ţi fă griji, îi zise Odile. Nu-i nici o problemă. Decât că-i un adevărat animal, asta pot să ţi-o afirm. Şi că banii pe care-i

câştig nu-i capăt de pomană. Dar acum ascultă-mă cu atenţie. E ceva serios.

Se aplecă spre el.

— Te simţi în stare de-o lovitură babană? Adică, o lovitură realmente foarte mare?

Trupul lui Max se încordă.

— Vino.

O conduse în cămăruţa din spatele recepţiei. Cu degete nervoase, Odile îşi aprinse o ţigară.

— Acolo sus, în apartamentul 603, este şansa vieţii mele. Şi-ţi vorbesc tocmai pentru că am nevoie de tine. Dacă ne-nţelegem, facem pe din două. Însă, te previn, e riscant.

Cu degetul mare şi arătătorul, Max îşi netezi mustaţa.

— Nu o tot lua pe ocolite. Despre ce-i vorba?

Ea îşi înfipse privirea în ochii lui.

— Despre a ucide.

Max se lăsă să cadă pe un scaun.

— Te-ai ţăcănit, sau ce te-a apucat?

— Câtuşi de puţin. Este acolo o geantă diplomat, înăuntrul căreia se află aproximativ cinci sute de mii de dolari, în teancuri de câte o sută. Am trimis în Elveţia destui gologani ca să mă pricep să evaluez cât încape într-o geantă. Şi asta nu-i tot. I-ai văzut ghiulul? Bun... Ai idee cât valorează un diamant de mărimea aia? Pe puţin un milion de franci. Gândeşte-te bine.

Max îşi muşcă buza.

— Ei, drăcie!... Dar îţi dai seama în ce ne vârâm?

Printr-o zvâcnire bruscă a capului, Odile îşi ridică şuviţa de păr care-i atârna peste faţă.

— Uite cum o să facem: acu' l-a răzbit oboseala şi are nevoie de chestia aia cu biciul şi cordeluţa. Ei bine, tu ai toate astea, eşti un adevărat profesionist. Mi le vei da. Iar eu mă apuc de treabă. Tu – tu ai făcut parte din trupele paramilitare din Algeria. Vii sus cu passepartout-ul tău şi-l dobori pe individ în timp ce eu îl lucrez. Pe urmă-l termini. Folosim ascensorul de serviciu. Eu îmi aduc BMW-ul chiar în faţa uşii. Acolo-i o străduţă dosnică. E abia patru dimineaţa. Ar fi un adevărat ghinion dacă ne-ar vedea cineva. Şi-n doi, putem să-l târâm, nu-i aşa? O să dispară, şi cu asta – basta.

Max îşi rodea unghia degetului mare.

— Şi cu trupul ce facem?

Odile începu să râdă.

— O să-ţi vină o idee, ţie – fostul ostaş paramilitar.

Max o privi drept în faţă.

— Ai zis cinci sute de mii de dolari, plus diam…

— Fără a pune la socoteală orice altceva am mai putea găsi. Ce aştepţi ca să te hotărăşti? Ţi-a pierit glasul, sau ce-ai păţit?

Max se ridică în picioare.

— Lasă-mi trei minute. Să mai rumeg problema.

*

* *

Înainte de a ciocăni în uşa apartamentului, Odile fluieră uşor câteva clipe. Şi ea rumega problema, pentru ultima oară. Apoi, foarte calmă, bătu în tăblie.

Încă în pielea goală şi răsturnat pe canapea, Omar urmărea pe ecranul televizorului o casetă porno.

— Da’ ştiu că ţi-a trebuit ceva timp! mormăi, răsucindu-şi capul spre Odile.

Ea aruncă pe pat biciul şi cordeluţa.

— Dacă-ţi închipui că aşa ceva se găseşte cu uşurinţă…

Cu coada ochiului, verifică dacă pe măsuţă mai apăruse vreo nouă sticlă de şampanie. Uf!… Dacă negrul ar fi chemat între timp serviciul de noapte, s-ar fi ales praful de toate.

— Întoarce-te-n pat, osânză, şi instalează-te pe burtă. Să mă anunţi când dă semne că se scoală iar.

*

* *

Biciul era o sculă grozavă, provenind de la Suzanne Marache, din Fetigny, departamentul Cantal[1]. Mâner din lemn lustruit şi şase şfichiuiri de piele, având lungimea regulamentară: treizeci şi şapte de centimetri. Îl costase exact trei sute de franci pe Max Bruneau, care mai poseda încă două – nu rareori se întâmpla să aibă de lucru toate trei, simultan, în taina nenumăratelor camere ale luxosului hotel. De obicei, gurile feminine erau cele care muşcau perna spre a stârni plăcerea clienţilor… sau a soţilor. Puţini bărbaţi cunoşteau virtuţile revigorante ale biciului.

[1] Singura fabricantă de bice din lume, Suzanne Marache vinde anual trei sute de mii de astfel de ustensile. Turiştii vin din întreaga Europă, precum şi din America, spre a-i vizita atelierul. Denumirea de „bici” (în lb. Franceză *martinet)* a sculei provine de la inventatorul ei, un francez din secolul al XVII-lea, care se numea Martinet, (n. t.).

Omar Keresso, fabulos de bogatul petrolist gabonez, proprietarul unor mine de diamant şi, pe deasupra, un important politician, se culcase, docil, pe pat, şi muşca perna cu sârg la fiecare şuierat al celor şase şfichiuri. Odile punea tot sufletul în ceea ce făcea.

— Na-ţi-o pe-asta, scârnăvie! Şi mai ia-o şi pe-asta!

Omar fusese cel care-i ceruse să însoţească loviturile cu aceste mici comentarii plăcute. Îl excitau şi ele. Ca şi cordeluţa legată în jurul gâtului şi strânsă până la limita suportabilităţii – binecunoscutele efecte pe care le are strangularea asupra spânzuraţilor…

La capătul a zece minute, Odile se opri, gâfâind. O puzderie de urme roşii brăzdau fesele ţuguiate ale negrului.

— Ce se-aude, a pornit?

Omar se ridică în patru labe şi se cercetă, pe dedesubt.

— Începe.

Se lăsă din nou pe burtă.

— Loveşte mai tare, fir-ar al dracului!

Odile îşi şterse fruntea. Câte nu eşti silit să faci ca să-ţi câştigi existenţa…

În sfârşit, negrul se întoarse cu faţa-n sus, rânjind bucuros. Gata. Membrul lui ca de cal reîncepuse să se ridice, aidoma unei bâte. Îşi lărgi puţin nodul cordeluţei. Fără a o scoate. Nu se ştie niciodată. Însă venele gâtului îi erau umflate, stând să pocnească, iar ochii îi ieşeau din orbite.

— Vino! îi porunci. Acum o să fie petrecerea ta.

O răsturnă pe burta de îndată ce se culcă pe pat. O strivi imediat şi fu rândul ei să-şi înfigă dinţii în pernă. Însă Odile izbuti să-şi reţină urletele, şi începu să geamă, imitând suspinele plăcerii. Încântat, Omar îi muşcă sălbatic ceafa şi, prin zvâcniri succesive, se înfipse cât mai adânc înlăuntrul ei, beat de fericire; să sodomizeze o albă – şi, pe deasupra, o blondă – este cel mai minunat lucru pentru un negru.

În spatele lui, la picioarele patului, un omuleţ în cămaşă ţinea în mână o măciucă din piele, întărită cu plumb. Purta mănuşi. Era scund, însă muşchii puternici îi întindeau pânza cămăşii. Max Bruneau, fost sergent-major în trupele paramilitare, intrat, după OAS[2], în industria hotelieră, se menţinea în formă făcând

[2] *OAS:* siglă a Organizaţiei Armate Secrete *(Organisation Armee Secrete),* mişcare ilegală care, între 1961-1963, a încercat să se opună prin violenţă

exerciţii zilnice într-o sală de culturism. Şi, în plus, de două ori pe săptămână, câte un antrenament de karate.

Ocoli încet patul, spre a se plasa pe partea stângă. Remarcase că, atunci când încerca să-şi recapete suflul înainte de a-şi înfige iar dinţii în ceafa prostituatei, negrul îşi întorcea capul întotdeauna spre dreapta. Când ajunse aproape de tot, îşi depărtă picioarele şi se propti zdravăn pe tălpi, ridicând măciuca. Însă mâna îi tremura şi fu cuprins de panică. Nu era cu putinţă, se vâra într-o nebunie fără seamăn... În acelaşi timp, vedea şi el, trecându-i prin faţa ochilor, teancuri şi teancuri de dolari. Pe din două, spusese Odile. Două sute cincizeci de mii, bani lichizi, numai pentru el... O adevărată avere, pe care-o va depune într-o bancă din Elveţia, cu număr de cont confidenţial. Fără nici o grijă, pentru tot restul vieţii...

În faţa lui, trupul monstruos al negrului strivea cu tot mai multă putere, sub cărnurile lui şiroind de transpiraţie, fata fragilă din care nu se mai vedeau decât părul, braţele şi picioarele larg desfăcute.

Glasul Odilei se auzi înăbuşit, gâfâind:

— Dă-i drumul, dă-i drumul...

Negrul crezu că lui i se adresa, şi îşi acceleră mişcările. Atunci Max se smulse din amestecul lui de vise şi coşmar. Strângând din dinţi, izbi cu măciuca. Izbitura fu însoţită de un şuierat surd şi de o bufnitură moale. Din gura lui Omar Keresso nu ieşi nici un sunet. Nici măcar nu tresări. Lovitura primită fusese dată de un profesionist. Scurtă, precisă, exact pe bulbul rahidian. Căzu moale peste prostituată şi rămase complet imobil. Sub el, Odile îşi ţinea respiraţia, muşcându-şi buzele. Max puse liniştit măciuca pe marginea patului şi îngenunche pe aşternuturi. Apucă între mâini capul negrului, având grijă să şi le aşeze cum trebuie. Apoi îşi reţinu respiraţia, şi – crac! – imprimă capului o bruscă mişcare de dus-întors. Pârâitul vertebrelor sfărâmate îi făcu Odilei impresia că lângă ea explodase o bombă. Dar Max deja trăgea la o parte cadavrul, întorcându-l pe spate cu o forţă uluitoare. De data aceasta, Odile fu cât pe ce să urle, într-atât de rău o duru când membrul rămas în erecţie îi fu smuls din trup. Se rostogoli într-o parte, ghemuită. În faţa ochilor îi pluteau puncte negre.

Max se aplecă deasupra ei.

---

independenţei Algeriei.

— E-n ordine?

Odile se săltă cu greu în coate şi contemplă corpul inert de lângă ea. Capul negrului era culcat pe un obraz, ca deşurubat. Gâtul şi tâmplele îi erau străbătute de o întreagă reţea de vinişoare, umflate de strânsoarea cordeluţei. Ochii îi ieşeau din orbite, deja tulburi, cu albul înroşit ca şi cum în interiorul lor s-ar fi declanşat o hemoragie. Pe punctul de a voma, Odile îşi întoarse privirea.

Max se şi repezea la geanta diplomat, să verifice. Fluieră admirativ.

— Ai subestimat!

Îi dispăruseră toate temerile. Acum, trebuia să procedeze în ordine. Şi să scotocească peste tot – în dulapuri, în bagaje, prin haine. Având grijă să nu lase amprente. Nici în privinţa Odilei nu aveau să fie probleme: ea purta întotdeauna mănuşi.

*

* *

Întreaga pradă se afla acum sub ochii lor, expusă alături de geanta diplomat: trei ceasuri, unele mai împodobite cu diamante decât altele, ghiu lui, câteva ace de cravată absolut formidabile, trei cărţi de credit Super-Gold, din cele cu o bară transversală, care dau drept de cumpărare, fără control, la câte o sută de mii de franci fiecare. Şi o „divină” surpriză, găsită în căptuşeala unei serviete *Somsonite:* pe puţin un kilogram de diamante brute, într-o pungă de plastic. Şi un fragment de hârtie pe care erau înscrise adresa şi numărul de telefon aparţinând unei bănci de la Geneva. Plus cifrele unui număr de cont. Soiul de cont cu ajutorul căruia îţi este de ajuns să-i specifici numărul pentru a ţi se da acces la depozitul bancar fără nici o altă întrebare.

Făcură cu grijă ordine în cameră, apoi îşi vârâră prada în buzunare. Luară cu ei chiar şi cheile apartamentului. Rămânea de rezolvat problema cea mai grea: să scape de cadavru. Norocul fu de partea lor. Nimeni nu-i surprinse în timp ce târau pe coridor pachetul de o sută de kilograme. Şi nici în lift, nici jos, la ieşire. Din fericire, Odile avea un autoturism BMW tip 728 I, model mare: fură totuşi nevoiţi să forţeze capacul portbagajului, pentru a-l închide peste cadavru.

Un sfert de oră mai târziu, Odile intra cu maşina în parkingul subteran al imobilului în care locuia. Nu-i mai rămânea decât să

aştepte sosirea lui Max, care-şi încheia serviciul la ora opt.

Max sună la uşă la opt şi jumătate, potrivit înţelegerii. Îşi recăpătase şi el, cu totul, încrederea în sine: partea grea trecuse. Se apucară să numere cu febrilitate bancnotele. Max avea dreptate, erau cu mult mai multe decât apreciase Odile. Şase sute de mii de dolari în cap. Mai bine de patru milioane de franci.

Alcătuiră două teancuri, de câte trei sute de mii. Pe urmă se concentrară asupra problemei pe care-o prezenta restul. Aceasta era mai dificilă. Trebuia estimată valoarea reală a ghiulului, a ceasurilor şi a acelor de cravată. Precum şi cea a diamantelor brute. Singura cale posibilă era aceea de a i se adresa unui tăinuitor. Vor pierde ceva, desigur, dar ceea ce voiau erau bani lichizi, îi acorzi încredere tovarăşului de afaceri, dar totuşi…

— În privinţa cărţilor de credit Gold – zise Odile – îţi dai seama că numai un negru le poate folosi. Cu un nume ca ăsta… Ai la îndemână vreunul?

Max îşi aprinse o ţigară şi se adânci în gânduri.

— Cred că da. Un armăsar, pe care-l am de şase zile în reţeaua mea. Superb, fie zis între noi.

Odile înălţă din umeri.

— Ştii ce, pentru moment aş prefera să nu mai văd nici un negru. Însă problema este până la ce punct îl punem la curent cu situaţia. Dispariţia lui King-Kong riscă să dea naştere unui scandal. Este de ajuns ca negrul tău să-i citească numele în ziare. Asta o să-i dea de gândit.

— Ai vreo altă soluţie?… Bun. Nu-i pomenim, desigur, decât de cărţile de credit, şi propun să-i spunem că nu i-am ras din buzunare decât cel mult cin’şpe mii. Facem pe din trei. Se va mulţumi cu cinci mii.

— Rămâne de văzut. Fiindcă va voi, în plus, să se slujească de cărţile de credit în propriul său folos… În fine, vom vedea ce va fi de făcut. În orice caz, nu utilizăm cărţile mai mult de-o săptămână. După aceea ar fi prea riscant.

Max îşi agită degetul arătător.

— Şi numărul de cont? Cu ăla cum procedăm?

Odile îi adresă o sărutare tandră.

— Vom păpa banii împreună, puiule. Împreună.

Se priviră ochi în ochi. Aceasta era marea problemă de

încredere: judecând după conţinutul genţii diplomat, numărul de cont trebuie că reprezenta o grămadă de bănet. Iar cifrele confidenţiale le cunoşteau amândoi. Să iei avionul până la Geneva era uşor, şi zborul nu dura decât patruzeci de minutele. Îţi ajunge o jumătate pe zi. Şi nu putea fi vorba despre a umbla cu ameninţări reciproce, de genul „te dau pe mâna sticleţilor pentru tinicheaua aia sau ailaltă care-ţi atârnă de coadă”. Puţin îţi pasă de asemenea mărunţişuri după ce-ai pus mâna pe un cont într-o bancă elveţiană.

— Dacă-mi faci figura aia – continuă Odile, cu o intonaţie suavă – o să te găsesc. Şi-ţi voi veni de hac.

Max izbucni în râs.

— Nu fi proastă. Pot să ţi-o fac şi eu la fel. Aşadar, suntem de acord?

— O.K. Să lăsăm deoparte problema asta. Deocamdată să ne ocupăm de vânzarea pietricelelor.

Acestea fiind zise, îşi vârî fiecare din nou în buzunar partea provizorie din pradă.

*

* *

În jurul orei zece, înainte de a se adânci în tunelul autostrăzii ce se-ndrepta spre vest, BMW-ul făcu două opriri: în faţa unui magazin de articole sportive, din care Max ieşi încovoiat sub greutatea a ceea ce cumpărase; şi în faţa unei drogherii. Acolo, pachetul cumpărat fu de două ori mai puţin voluminos şi nu atât de greu.

Max şi Odile părăsiră autostrada după Mantes-la-Jolie, şi se angajară pe un drum de fără ce ducea către Sena, între Bonnieres şi Vernon. Merseră, hurducându-se prin hârtoape, până când ajunseră la un vechi debarcader pentru ambarcaţiuni de agrement, părăsit şi năpădit de copaci. Acolo coborâră din maşină şi deschiseră portbagajul. Se apucară de treabă. Mai jos, Sena îşi rostogolea valurile noroioase. După ploile diluviene din prima jumătate a lui decembrie, începea o creştere a apelor.

Capitolul 2

Pentru comisarul de divizie Charlie Badolini, şeful BSP-ului – Brigada de Stupefiante şi Proxenetism, zisă şi Brigada Mondenă – rolurile erau inversate. De obicei el era cel care trona în spatele biroului şefului, distribuind ordine subalternilor săi, care, cu o atenţie plină de respect, stăteau de cealaltă parte, pe scaunele lor.

Acum, el era cel care asculta şi spunea: „Da, domnule director. Desigur, domnule director”.

În faţa lui se afla un individ înalt şi elegant, un funcţionar de grad foarte mare, cu zece ani mai tânăr decât el şi destinat unei cariere politice – directorul poliţiei judiciare. Supranumit „Dirlo”. Omul care putea să-l distrugă printr-un singur apel telefonic.

Dirlo îşi scoase ochelarii bulbucaţi, de prezbit, şi-i puse pe birou.

— Voi fi sincer, dragul meu Badolini. Niciodată nu m-am bazat atât de mult pe dumneata şi pe serviciile dumitale ca acum.

Schiţând un uşor surâs, adăugă:

— Te rog să remarci că te bucuri de totala mea încredere. Felul în care-ţi îndeplineşti îndatoririle de serviciu ne dă deplină satisfacţie, şi i-am vorbit despre asta şi ministrului, te rog să mă crezi.

Veşnica tămâiere, când te pregăteşti să ceri ceva al dracului de greu…

Charlie Badolini se înclină.

— Vă mulţumesc, domnule director.

Celălalt îşi flutură mâna, cu un gest princiar.

— Iată pentru ce am cerut să vii. Un om de afaceri gabonez, de mare importanţă pentru relaţiile dintre cele două ţări ale noastre, a dispărut acum trei zile din hotelul în care locuia. Pur şi simplu. Nici un indiciu, nici o pistă, nimic. DST[3]-ul este istovit, iar cei de la Elysee sunt tare necăjiţi. Ştii, desigur, că preşedintele organizează zilele acestea o conferinţă cu şefii statelor africane francofone. Şi-ţi poţi lesne imagina toate problemele pe care le creează această dispariţie. Omar Keresso – acesta-i este numele – e ceea ce se înţelege printr-un grangur. La toate nivelele. Mai întâi de toate datorită averii sale. Posesor

[3] *DST:* prescurtare de la *Departament de la Securite Territoriale* (lb.fr.) = Departamentul securităţii teritoriale (n. t.).

al uneia dintre cele mai bogate mine de diamant din ţara sa, mai este şi cel de-al doilea acţionar, din partea Gabonului, al celei de a treia concesiuni petroliere din patria lui. Şi, legat de această calitate, ajung la latura politică: personajul joacă un rol secret de emisar influent între ţara lui şi-a noastră. E suficient să-ţi dau un singur amănunt: absenţa lui, în ultimele trei zile, din delegaţia Gabonului, dă naştere unor dificultăţi enorme.

Făcu o scurtă pauză, după care continuă:

— Nu te-am chemat la mine, dragul meu Badolini, pentru a vorbi pe ocolite. Rapoartele pe care le deţine DST-ul cu privire la viaţa privată a lui Omar Keresso sunt de aşa natură, încât cel mai firesc lucru este să ne adresăm dumitale.

— Am şi eu rapoartele mele secrete referitoare la el, domnule director, şopti şeful Brigăzii Mondene.

— Nici nu mă-ndoiesc. Dar eu le am aici pe cele de la DST. Chiar dacă se suprapun cu celelalte, îţi vor fi cu siguranţă utile.

Îi întinse lui Charlie un dosar. De culoare roz.

— De fapt, zise, mi-ar plăcea să încredinţezi această afacere celei mai bune echipe din subordinea dumitale. Domnii Corentin şi Brichot. Succesul lor în acea cumplită afacere mexicană[4] a făcut, la nivel înalt, o impresie excelentă.

Charlie Badolini zâmbi.

— Chiar la ei mă gândisem.

— Foarte bine, foarte bine. Încă ceva: este de la sine-nţeles că nu trebuie să transpire nimic. Secretul cel mai riguros. În ceea ce priveşte hotelul, măsurile necesare au fost deja luate. Cât despre mediile apropiate conferinţei – cum li se spune – potrivit versiunii prezentate Keresso a fost chemat de urgenţă la căpătâiul mamei sale muribunde. Bătrâna locuieşte la New-York. În felul acesta dispunem de un răgaz, cât să vedem ce s-a întâmplat de fapt.

Se ridică în picioare părând că nu se mai termină, de deşirat ce era.

— Nu ne rămâne decât să ne bazăm pe dumneata. Şi dacă trebuie, ţine-mă la curent ceas de ceas; preşedintele vrea câte două rapoarte pe zi.

La rândul său se ridică şi Charlie Badolini.

— Aşa voi face, domnule director. Dar vă rog să-mi permiteţi

[4] Referire la un alt roman, al 66-lea din seria „Brigada Mondena”, al cărui titlu în limba franceză este *La filiere mexicaine,* (n. t.).

să vă pun o întrebare. Există posibilitatea unei răzbunări de ordin politic?

— A *priori,* nu. Însă orice este cu putinţă. În tot cazul, singura pistă rămâne viaţa particulară, chiar dacă aceasta n-a folosit decât ca pretext în ipoteza la care faci aluzie. De câte ori a trecut prin Paris, Omar Keresso a petrecut nopţi foarte agitate.

— Atunci, deoarece ultima dată a fost văzut la hotelul său, în jurul orei douăzeci, când a ieşit spre a lua cina, logica îndeamnă să încercăm să-i reconstituim noaptea, nu-i aşa?

*
* *

De data aceasta, lucrurile îşi recăpătaseră ordinea firească. Charlie Badolini se afla de partea corectă a biroului – al său personal – la cel de-al 36-lea etaj din clădirea de pe Quai des Orfevres, cu vedere spre Sena. Iar în faţa lui, subalternii – cea mai bună echipă a lui: inspectorul de divizie Boris Corentin şi inspectorul principal Aime Brichot. Cel înalt şi cel bondoc. Sosia lui Alain Delon şi chelul cu ochelari Amor pentru miopie uşoară, inegalabil, ca întotdeauna, într-una din ţinutele sale ce păreau copiate din revistele de modă englezeşti pentru buget restrâns. Însă astăzi nu purta vestă, ci un bluzon de piele, stil *Old England;* trebuie să ştii să păstrezi pasul cu moda.

Dosarul roz venit de la DST se afla la Boris, deasupra raportului secret scos din seiful personal a lui Charlie Badolini.

— Veţi vedea – îşi continuă acesta vorba – că, în afară de câteva detalii, totul coincide. Ceea ce-nseamnă că şi noi facem o treabă tot atât de bună ca şi DST-ul. Totuşi, evident că cercetările lor sunt ceva mai amănunţite. Keresso tine direct de domeniul supravegheat de ei.

Boris bătu uşor cu palma dosarul roz.

— Dacă nu mă-nşeală memoria, tipul ăsta e negrul clasic, care se distrează cu fete, una după alta, de fiecare dată când vine la Paris, nu-i aşa? Parcă mi-aduc aminte cum o stea căzătoare[5] ne-a povestit, într-o zi, că individului îi plac biciul şi strangularea. Oare mă-nşel?

Charlie Badolini schijă un zâmbet. Pentru el, Boris era fiul pe care ar fi visat să-l aibă.

— Văd că faimoasa ta memorie funcţionează la fel de bine ca-

[5] *Stea căzătoare* (în lb.fr *etoile filante*): prostituată fără un teritoriu fix (n. t.).

ntotdeauna. Informaţia este corectă. Iar în documentele DST-ului există suficiente confirmări ale acestei preferinţe.

Aime Brichot tuşi uşor şi-şi scărpină mustaţa.

— Bine, să zicem c-a avut o distracţie de soiul ăsta. Poate c-a intervenit o eroare cu strangularea aia. Aşa ceva s-a mai întâmplat. Şi-n cazul ăsta, dacă-l mai găseşte. Fata n-o să vină să se laude.

Boris îşi aprinse o ţigară Gallia.

— Şi cadavrul? Nu-l faci să dispară atât de uşor. Perfect, pentru moment, lăsăm deoparte ipoteza aceasta.

Ridicându-se, întrebă:

— Apropo, la ce hotel a tras?

Charlie Badolini îi numi unul dintre cele mai celebre hoteluri de lux din Paris.

— Drace! se miră Brichot, însoţindu-şi exclamaţia cu o fluierătură. Visul meu. Un apartament în doi; cu Jeannette. Şampanie, icre negre…

*

* *

Boris îl împinse uşurel afară din cameră.

— Lasă, nu mai tot visa. Nu eşti destul de barosan, bătrâne. Aşa ceva nu-i de nasul unui amărât de sticlete, te-ai prins?

*

* *

Pe aleea din faţa hotelului se desfăşura obişnuitul balet de limuzine, cu şoferi serviabili alergând să deschidă portierele şi ajutând să coboare personaje importante. În majoritate arabi şi negri.

Boris şi Aime îşi croiră drum printre barele de protecţie şi-şi ridicară nasul către intrarea iluminată cu ghirlande de becuri şi mărginită de doi brazi în hârdaie, pudraţi cu zăpadă artificială: mai erau doar câteva zile până la Crăciun.

În faţa uşii turnante, se traseră la o parte: o făptură de vis, cu păr lung, blond, îmbrăcată într-o haină de blană albă, tocmai ieşea, ţinând în braţe un căţel yorkshire înfricoşat.

Boris înaintă spre ea.

— Ia te uită, Nadia! Pari cam singurică. Nu mai merg treburile?

Fata tresări şi se întoarse către el. Dar expresia furioasă se preschimbă imediat într-un surâs.

— Boris!... Ce cauţi aici?

Se apropie de el şi adăugă:

— A trecut tare multă vreme de când nu m-ai mai chemat. O uiţi pe Nadia ta?

Boris mângâie ceafa yorkshire-ului.

— Ca şi cum ai putea fi uitată! Prin urmare, cum o mai duci?

— Mereu acelaşi lucru, după cum vezi. Meseria.

Îşi plimbă privirea în lungul valului de limuzine din care coborau nababii.

— Concurenţa devine dură. O să vezi înăuntru. Sunt cincisprezece ca mine. Dar tu? Ai în curs o afacere serioasă?

Boris arboră un aer indiferent.

— Nu. Doar o chestie de rutină.

Fata îşi luă o expresie misterioasă.

— Pricep. Bine, cheamă-mă într-una din zilele astea. Pentru ţine-i gratis, ştii tu!

Boris îi făcu un mic semn amical cu mâna, şi portarul galonat împinse pentru el şi Aime tamburul uşii. De cum intrară, picioarele li se înfundară în mocheta pufoasă. Câţiva groomi alergau care-ncotro, cu braţele încărcate de pachete. Vreo zece japonezi se înghesuiau în poziţie de drepţi, în jurul ghidului lor. Nu va dura mult până ce aceştia aveau să pornească spre Lido. Ici şi colo, grupuri de persoane discutau, stând pe canapele luxoase instalate în jurul unor mese scunde împodobite cu uriaşe buchete de flori. Pretutindeni – fete prea elegante pentru a fi cliente ale hotelului. Nadia nu minţise: era o nemaipomenită abundenţă de prostituate ieşite la pescuit. Acoperind zgomotul general de voci înăbuşite, dinspre barul american se auzea pianistul de serviciu, care cânta un potpuriu alcătuit din *Yeux noirs* şi *Chopinato.* Femei de origine evident străină, cu trupuri prelungi şi îmbrăcate în rochii de seară, aruncau scurte priviri discrete spre vitrinele magazinelor, constelate de afişe reprezentând toate cărţile de credit din lume. O fântână arteziană înălţa un jet tremurător într-un patio supraîncărcat de plante verzi uriaşe. Undeva foarte departe, deasupra, metroul se năpustea în tunelul său, zguduindu-i pe salariaţii care, înghesuiţi, se-ntorceau acasă, după o zi de muncă. Iar aici – aici exista o formidabilă oază de lux, învăluită într-un amestec de miresme de trandafiri şi de parfumuri scumpe.

*

* *

La o depărtare de douăzeci de metri, Max Bruneau reperase „cuplul” care tocmai intrase. Tânărul înalt, atletic, care-ar fi putut foarte bine să fie un frumos actor de cinema, şi coechipierul său prin forţa lucrurilor – ochelaristul mărunţel, înnebunit după eleganţă. Cât se poate de limpede: sticleţi…

Inima începu să-i bată ceva mai tare când cei doi veniră spre el, dar asta nu-l mira. Ba chiar considera că porneau asaltul destul de târziu: trecuseră deja trei zile de când „dispăruse” Omar Keresso, şi poliţia încă nu-l contactase, pe el, portarul de noapte, decât foarte superficial, ieri, spre a-i pune câteva întrebări.

— Vă pot fi de folos cu ceva, domnilor? se oferi cu glasul său cel mai slugarnic.

Boris îi zâmbi şi scoase la vedere legitimaţia lui de poliţist.

— Am vrea să discutăm puţin. Simplă rutină de culegere a unor informaţii. Aţi putea găsi pe cineva care să vă înlocuiască timp de câteva clipe?

Max nu exterioriză nici o surprindere.

— Bineînţeles, răspunse. Voi chema un coleg de-al meu.

Luară loc pe nişte fotolii, ceva mai retrase. Boris atacă imediat problema care-l interesa.

— Bănuiţi, desigur, motivul prezenţei noastre. Acel om de afaceri gabonez, dispărut de trei zile.

Max Bruneau îşi luă cel mai grav aer al său.

— Ştiu. Colegii dumneavoastră de la DST m-au căutat ieri. Vă pot repeta ceea ce le-am spus.

Boris se aplecă spre el.

— Să-ncepem, deci. Bun! La ce oră, cu exactitate, l-aţi văzut pentru ultima oară pe domnul Keresso?

— Abia trecuse de opt şi jumătate seara. A coborât din camera sa pentru a-mi înapoia cheile pe care venise să le ia chiar la începutul turei mele… L-am întrebat dacă dorea să-i chem o maşină, şi mi-a răspuns că nu era necesar. Am tras concluzia că afară îl aştepta cineva.

— Şi toată noaptea n-a mai revenit?

— Nu. Sunt absolut sigur. Eram singur de serviciu, dar nu m-am mişcat din loc. De altminteri, cheia sa încă se mai află la panou.

— Ştiu, spuse Boris.

Îl sfredeli cu privirea şi adăugă:

— Domnule Bruneau, înţelegeţi, fără îndoială, întreaga importanţă a răspunsurilor dumneavoastră. Prin urmare voi fi cât se poate de sincer.

Max îi susţinu privirea fără să clipească.

— Ştim perfect de bine, continuă Boris, cu ce mici îndeletniciri secundare vă ocupaţi. Detectivii de hotel au şi ei rostul lor. Aşadar, nu trebuie să-mi ascundeţi nimic, ar fi o totală idioţenie din partea dumneavoastră. Nu cumva, în acea seară, domnul Keresso a cerut, din întâmplare, să i se cheme o „pernă”? Fiţi atent cum răspundeţi. Presupun că-i inutil să vă fac un desen că să-mi înţelegeţi întrebarea, nu-i aşa?

Max izbucni într-un mic hohot de râs.

— În ceea ce priveşte precedentele călătorii ale domnului Keresso, răspunsul este afirmativ. Însă de data aceasta vă rog să mă credeţi că-mi pare extrem de rău, dar nu pot răspunde decât prin „nu”. N-a cerut nimic.

— Spre marea dumneavoastră decepţie, nu-i aşa? comentă Boris.

Max îşi umezi buzele cu limba.

— Nimic nu vi se poate ascunde!

— După părerea dumneavoastră, fusese dezamăgit de serviciile pe care i le-aţi oferit anterior?

Max păru să ezite.

— S-ar putea…

Brusc, dădu impresia unui om împovărat de un secret apăsător.

— Şi, la urma urmei, vă voi spune tot. Da, cu prilejul ultimului său sejur la Paris, fusese dezamăgit. Îşi exprimase o dorinţă specială…

— De ce soi?

Portarul de noapte părea să fie realmente îndurerat.

— Dumneavoastră sunteţi de la Brigada Mondenă, sfârşi prin a spune. Sunteţi familiarizat cu vocabularul acela. Voia o specialistă în bici şi cordeluţă.

Boris se prefăcu a fi mirat.

— Şi nu aveţi aşa ceva în şeptelul dumneavoastră?

— Ba da, bineînţeles, dar numai două. Şi erau deja ocupate. Domnul Keresso a părut foarte necăjit şi mi-a mulţumit pe un ton sec. Am înţeles că, de-acum înainte, avea să se lipsească de

serviciile mele.

Boris se ridică în picioare.

— Foarte bine. Acum, ţineţi minte: tăcere totală în legătură cu tot ce-am discutat. Ne-am înţeles?

Max aprobă dând de câteva ori din cap, plin de slugărnicie.

*

* *

Boris puse iar pe măsuţa scundă paharul său cu Martini sec. Aperitivul fusese oferit din partea casei, prin intermediul lui Robert Mallet, detectivul hotelului – o veche cunoştinţă. Era inspector în cadrul Brigăzii Mondene, încă de pe vremea când Boris abia fusese cooptat. Rămăsese acelaşi bărbat chipeş şi simpatic. Odinioară, fusese unul dintre primii care-l tutuiseră pe Boris, când acesta venise la „Baracă”. În urmă cu trei ani, după ieşirea la pensie, fusese contactat de către conducerea hotelului de lux, care-i oferise postul de detectiv particular. Filiera clasică: marilor hoteluri le place să profite de experienţa unui om care, o viaţă-ntreagă, a lucrat în cadrul Mondenei.

— Mare şmecher, Max Bruneau ăsta, nu-i aşa?

Robert Mallet clătină din cap.

— Mie-mi spui? Vede tot, ştie tot. El organizează totul. Cu reţeaua lui, câştigă cu siguranţă pe puţin şaizeci de mii pe lună, din procentajul său de treizeci la sută. Başca bacşişurile. Te-apucă scârba, dar este un om necesar.

— După părerea ta, continuă Boris, e-n stare să ne ascundă ceva?

— Da. Este-n stare de orice. Însă, de data aceasta, nu prea văd care i-ar fi interesul. Bun, să zicem că ar fi organizat pentru Keresso ceva realmente special. Nu există nici un dubiu că veţi sfârşi prin a descoperi ce anume. Şi-n cazul acesta, s-a zis cu el. Dar e departe de-a fi prost. A priceput bine cât de importantă e toată afacerea asta. Pentru el, a mărturisi că a făcut aranjamente cu o „pernă” care-a apucat-o pe căi greşite înseamnă a-şi atrage necazuri. Dar nu şi că ar pierde totul. Prin urmare – pe cinstite – nu cred că minte.

Se întrerupse, ridicând arătătorul.

— Doar dacă nu-i vârât şi el în afacere.

— Care afacere? tresări Boris.

— Nu ştiu. O petrecere nocturnă care se sfârşeşte rău. Aşa ceva se-ntâmplă uneori cu fetele specializate în bici şi cordeluţă,

ştii şi tu la fel de bine ca şi mine.

— O.K. – conveni Boris – însă, chiar şi aşa, asta nu-l priveşte direct pe el. Interesul lui este să dea totul în vileag.

Robert Mallet îşi înmuie buzele în paharul său cu Byrrh.

— Vezi, Boris, ajungem la acelaşi rezultat.

Puse din nou paharul pe masă.

— Păcat că am avut liber în ziua aia. De obicei mă instalez întotdeauna aici, chiar în locul ăsta, încă de la începutul serii. Spre a-l surprinde pe micul meu Max... şi ca să-l chem la raport, după aceea.

Boris dădu din cap, aprobator.

— Păcat, dar asta-i viaţa. Bine, Robert, încearcă totuşi să descoperi ceva.

Detectivul începu să râdă.

— Păi eu doar asta fac, micuţule! Şi, bine’nţeles, dacă dau peste vreo chestie, tu vei fi primul înştiinţat.

Capitolul 3

— Ai şampanie în frigider? întrebă Odile, încrucişându-şi picioarele cocoţate pe canapea.

Max închise uşa apartamentului său – un foarte drăguţ duplex, pe strada Marboeuf, cu vedere asupra acoperişurilor Parisului, în zona turnului Eiffel. Inaccesibil cuiva care nu dispune decât de salariul unui portar de noapte.

— Bineînţeles, replică. Nimic nu-i prea bun pentru tine, frumoasa mea.

Se duse până-n chicinetă. Pocnet de dop care sare. Sfârâitul bulelor de aer în cupe. Închinarea celor două pahare, cu schimb de priviri amicale.

Max sorbi o înghiţitură mică din şampania sa.

— În privinţa pietrelor, duminică ne vom întâlni cu vânzătorul la mâna a doua.

Odile tresări.

— E cam mult pân-atunci.

Max îşi scutură mâna, uşor enervat.

— Săptămâna asta e plecat. Îmi pare extrem de rău.

Ea îşi întoarse privirea în altă parte.

— M-am mai gândit. Armăsarul ăla negru, al tău – nu-l cunosc. Dimpotrivă, am o informaţie confidenţială, de la o colegă. Un alt armăsar. Se pare că ăsta-i chiar ceva formidabil. Cu al tău ai vorbit?

— Încă nu.

Odile răsuflă uşurată.

— Cu atât mai bine. Să nu-ţi închipui cine ştie ce, Max, dar prefer să aleg eu însămi. Înţelegi?

Expresia lui Max se înăcri.

— Mi se pare că ai de gând să mă tragi pe sfoară.

— De unde-ai mai scos-o şi pe-asta? Te-ai ţicnit, sau ce te-a apucat? Presupun, totuşi, că am dreptul să-l aleg pe negrul cu care urmează să mă culc!

— Cu asta trebuie să fiu de acord. Dar dacă pui ceva la cale, păzea!... Te-ai culcat deja cu el?

Ea îşi lăsă pe masă cupa de şampanie:

— Da. Chiar acum am sosit de la el.

— I-ai vorbit?

— Nu. Avem întâlnire peste o oră. Voiam să-ţi capăt acordul.

Max începu să chicotească.

— Şi întâlnirea aia a ta, unde este?

— Pe terasă, la *rouquet's.* Îţi convine?

Max umplu iar cupa.

— Cu o condiţie – spuse, aplecându-se spre ea. Mai avem un ceas până atunci. Fă-mi o „pipă".

Ea îşi îndreptă trupul, cu un aer de regină ofensată.

— Cât plăteşti?

— Tariful tău obişnuit. Şi, la urma urmei, poftim! Voi fi generos: să zicem zece sutici.

Odile se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe speteaza canapelei îmbrăcate-n piele.

— Îţi baţi joc de mine, bogătaşule? Dă-mi-o pe cea mai mică dintre pietrele tale. Doar pe cea mai mică.

El tresări.

— Ai luat-o razna, sau ce-ţi trece prin cap?

— Ba deloc. Nu-i piatra, nu-i nici „pipa".

Se ridicase în picioare şi acum se dezbrăca. Apărând, foarte repede, în corsetul ei special, ca-n seara cu negrul. Deschise gura cât putea de mare şi scoase limba.

— Ai cam pofti, să nu zici nu…

Da, Max Bruneau poftea la aşa ceva! Transpira deja în anticipaţie în faţa gurii ce se oferea privirii sale, cu limba scoasă, trandafirie între buzele rujate. În acelaşi timp, Odile îşi mângâia fără ruşine sânii, ridicându-i, frământându-i cu toată mâna.

— Ticăloasă afurisită, mormăi el, deschizând un sertar.

Goli punga de plastic pe tavă, între cupe.

— Ho! protestă apoi, prinzând mâna, deja înfiptă în grămadă, a Odilei. Am spus: cea mai mică.

Ea râse.

— Iartă-mă, când e vorba de diamante, fie ele şi brute, întotdeauna mă atrag cele mai mari.

Max sorta pietricelele ca pe boabele de linte. Sfârşi prin a găsi ceea ce căuta – o piatră din care nu se putea face decât un ciob pentru un cadran de ceas.

Odile înhăţă diamantul şi îngenunche pe mochetă. Începu să-i descheie pantalonii.

— Ia te uită! exclamă. Nu are mărimea lui King-Kong, dar, pentru un alb, e totuşi ceva bunicel. Îmi ţinuseşi ascuns acest

lucru.

El se zbuciumă, în fotoliul său.

— Trebuia să mă-ntâlneşti mai demult.

Ea trecu de câteva ori, repede, cu limba în jurul obiectului.

— Asta-i viaţa, nu-i aşa? remarcă, înainte de a se avânta, cu gura larg deschisă.

*

* *

Max îl studia pe tânărul negru pe deasupra marginii paharului său. Abdou, aşa-l chema. Şi era adevărat că avea o înfăţişare foarte chipeşă. Umeri laţi, mijloc subţire, proporţii perfecte. Trebuie să fi avut cel puţin o pătrime de sânge alb. Altminteri ar fi fost imposibil, cu toată pielea lui de un negru ca abanosul, să aibă trăsături atât de fine, mai ales în ceea ce priveşte gura. În lobul urechii stângi avea un inel, iar peste jeans purta un splendid bluzon din piele de căprioară, albastru, de la *Kenzo.* În mod cert, nu era trecut de douăzeci şi cinci de ani.

— Pentru ce te afli şi tu aici? întrebă Abdou, sorbind prin pai Seven-Up-ul său.

Albul ochilor îi era imaculat. Şi avea degete fine. Întocmai genul care place fetelor. Şi care-i conştient de acest lucru.

— Odile nu face nimic important fără să mă consulte.

Negrul izbucni în râs.

— Eşti peştele ei?

Max ridică din umeri.

— Aş vrea eu. Dar nu, te asigur. E doar o bună prietenă. Vreau să spun: mă consultă întotdeauna înainte de a lua o decizie importantă.

Abdou îşi îndreptă trupul.

— Şi de ce faptul de a-mi da cinci mii de dolari în cash şi cărţi de credit Gold ar constitui o decizie importantă?

Max deveni amabil.

— Poate că Odile are nevoie de tine. Te-ai prins, nu? A curăţat buzunarele unui negru căptuşit cu parale, l-a şterpelit cărţile de credit. Tu eşti negru. Numai tu poţi s-o ajuţi să-şi utilizeze cărţile alea. Şi, pentru osteneală, îţi ofer cinci mii de dolari. E o treabă cinstită, nu-i aşa?

Abdou se aplecă iar asupra paiului său. Semăna din ce în ce mai mult cu Yannick Noah.

— Foarte cinstită, numai că, insist, care-i rolul tău?

— Păi, ţi-am zis. Odile este cea care m-a rugat să vin. Ca să-mi fac o părere despre tine. Şi pot să-ţi spun, chiar de pe acum, că părerea e bună.

Abdou îşi termină paharul de Seven-Up.

— Mulţam', tăticu'.

Max fu cât pe-aci să se înece. De când fusese în Algeria, şi mai ales în OAS, niciodată nu se simţise atras în mod deosebit către indivizii a căror culoare diferea de a sa.

— E-n ordine, e-n ordine, bombăni.

Se întoarse apoi spre Odile.

— Poţi da drumul la treabă.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Abdou.

— Îţi vorbesc pur şi simplu în calitate de prieten al Odilei. Prin urmare, ascultă-mă cu atenţie. Încasezi biştarii şi-i semnezi recipisele pentru cărţile Gold, pretutindeni unde se va duce în următoarele câteva zile. Fiindcă, mai târziu, ar fi prea riscant. Pe urmă, jocul este *out.* Terminat. Şi n-o tragi pe sfoară. Eu stau de pază, ai priceput?

Abdou se înclină.

— Priceput, tăticu'. Voi fi cuminte.

O înghionti uşor cu umărul pe Odile.

— Dar nu şi cu tine, puicuţo.

Odile se trase ceva mai departe.

— Hai, uşche-o, o ştergem. Ne ducem la Van Cleef.

După ce ieşiră, Max îi urmări cu privirea, prin uşile de sticlă, până când se pierdură în mulţime. Odile mergea lipită de şoldul negrului. Acesta era, într-adevăr, foarte frumos. Prea frumos. Asta nu-i plăcea absolut deloc lui Max. Pură chestie de intuiţie, însă intuiţia lui nu-l înşela decât rareori. Abdou avea să creeze probleme – prevedea asta cât se poate de clar. Şi anume, dintr-un motiv simplu: era tot atât de limpede cât faptul că, doi şi cu doi fac patru că Odile avea o slăbiciune pentru armăsarul ăsta.

Max începu să-şi frece buzele cu unghia degetului mare, într-un du-te-vino continuu. Acum devenise complet indiferent la tot ce-l înconjura. În cap reîncepeau să-i danseze tot felul de cifre. Cifre uluitoare, care-ţi dădeau ameţeală. „Este şansa vieţii noastre" – zisese Odile. Da, dar de ce nu: şansa vieţii lui, a lui Max? Pentru el, de când cu Algeria, a ucide nu constituia cine ştie ce problemă de conştiinţă. Omar Keresso nu reprezenta decât un nume în plus pe listă. Aceasta putea foarte bine să se

lungească…

Şi poftim că, brusc, Odile Venea cu acest Abdou. Era imposibil să i-l refuze fără a-i trezi bănuieli. În ultima jumătate de oră întregul lui plan se spulberase. S-o lichideze pe Odile era uşor. Asasinarea unei prostituate putea fi lesne făcută să pară rezultatul agresiunii unui client sadic. Însă dacă adăugai la asta un individ cu care aveau s-o vadă toţi cei din lumea târfelor şi-a proxeneţilor, treaba devenea foarte delicată. Trebuia să procedeze cu mare prudenţă. Şi să găsească soluţia genială. Şi chiar era foarte hotărât s-o găsească. O asemenea comoară n-o împărţi cu nimeni…

*

* *

În faţa Odilei şi a lui Abdou, ospătarul-şef de la *Maxim's,* în persoană, flamba homarul. Abdou urmărea fascinat spectacolul. Niciodată nu luase masa la *Maxim's.* Niciodată nu asistase la flambarea unui homar şi, de altfel, până acum nu ştiuse decât din auzite ce-i aceea. Biet student sărac, sosit în Cetatea Universitară cu un an mai înainte, venind din Abidjan cu o bursă de trei ani, trăise şase luni în mizerie, până când, într-o zi, pe bulevardul *Jourdan,* la ieşirea din Cetatea Universitară, fusese răsturnat de un Mercedes, pe trecerea de pietoni. Nimic grav, doar o rostogolire pe caldarâm, însă doamna care, înspăimântată, coborâse repede din maşină, păruse să-l considere ca fiind foarte frumos pe tânărul negru îmbrăcat într-un bluzon foarte jerpelit şi care, stând jos, pe pavajul ud de ploaie, o privea fix. Deoarece Abdou avea totuşi o mână julită, cuplul din Mercedes îl dusese până la o farmacie. Iar apoi, Abdou îşi încheiase seara la ei. În braţele doamnei, sub privirea complice a soţului. Erau oameni cu relaţii înalte. Abdou avusese atât de repede succes pretutindeni, încât, o lună mai târziu, îşi părăsea studiile pentru a trăi de pe urma farmecelor sale personale.

Pe deasupra feţei de masă, Odile îi luă mâna şi se aplecă spre el.

— Nu fă mutra asta, îi şopti. S-ar zice că eşti un ţânc care abia acum descoperă existenţa cornurilor.

El zâmbi.

— Dar chiar aşa şi este. Tu nu poţi înţelege.

— Oh, ba da!…

Trecutul ei nu era întrutotul asemănător cu al lui Abdou, însă fusese de acelaşi soi: şcolăriţa prea drăguţă pentru a nu fi foarte repede curtată. Povestea clasică: petrecerile-surpriză la cincisprezece ani; îmbierile din partea adulţilor; un amant generos; apoi altul… Şi, la şaptesprezece ani – call girl.

Mâna lui Abdou o trăgea acum pe a Odilei spre pântecele lui. Punându-i-o pe umflătura enormă.

Ea se înfioră. Cu Abdou trăise imediat şocul cel mai fantastic. Tot atât de inepuizabil ca şi Omar, dar tânăr şi frumos. Şi, în plus, atât de delicat şi de tandru…

Ospătarul-şef le umplea farfuriile, plin de respect. Fu urmat de chelnerul responsabil cu băuturile, care scoase din găletuşa sa sticla de Dom Perignon.

Odile îşi agită mâna ţinută de Abdou.

— Nu pot mânca doar cu o mână… Îţi promit, după…

Îi dădu drumul, dar mâna lui se strecură să mângâie, foarte rapid, pântecele ei şi, imediat, Odile avu impresia că ia foc pe dinăuntru. Ceea ce i se întâmpla era uluitor. La douăzeci şi cinci de ani era incapabilă să mai ştie numărul bărbaţilor care-i trecuseră prin braţe. Şi toţi nu însemnaseră altceva decât meseria ei. Fusese atrasă de câţiva dintre ei, însă doar aşa, pentru o săptămână-două. Nimic ce s-ar fi putut compara cu senzaţiile pe care i le trezea Abdou. Abia făcuseră cunoştinţă, şi deja avea impresia că-i va fi imposibil să se mai lipsească de el. Dintr-odată, toate visurile sale de a fugi cu partea ce-i revenea din averea lui Omar se schimbau. Devenea mereu tot mai evident că Abdou avea să fie inclus în acele visuri. Era cu neputinţă să conceapă viitorul în alt fel. Ştia că e nebună, dar nu era în stare să lupte împotriva propriei sale nebunii.

Se revedea, în aceeaşi după-amiază, în cursul freneticei curse de cumpărături, la *Van Cleef et Arpels,* apoi la *Hermes* şi *Saint-Laurent.* Pe urmă, pentru Abdou, la *Lanvin,* la colţul străzii Faubourg-Saint-Honore cu strada Boissy-d’Anglas. Totul îi venea imediat ca turnat! Avea un trup de manechin. Nu fusese necesar nici cel mai mic retuş. Cumpărase douăsprezece cămăşi şi o duzină de cravate, la care se adăugaseră şase perechi de mocasini, ciorapi, chiloţi şi – ce mai conta! – un mantou din caşmir.

Aşteptându-l, stând pe scaun şi fumând o ţigară cu capăt aurit, Odile se uita din când în când la ceasul-brăţară cumpărat

de la Van *Cleef et Arpels* şi la pantofii ei decupaţi, din piele de crocodil, de la *Hermes.* Era fericită. Cumpăra pentru Abdou de trei ori mai mult decât pentru ea, chiar dacă el era cel care semna cărţile de credit. Fără nici o problemă, de fiecare dată.

Abdou râsese ca un copil când ea hotărâse că nu-l va lăsa să iasă din magazin fără un costum gri-bleu, cu cămaşă albă şi o cravată în culori mov şi roz. În fugă, îi înfipsese în haină o batistă de mătase asortată. Pe urmă, în vreme ce un băiat de prăvălie căra pachetele spre BMW-ul parcat în dublul şir de lângă trotuar, ei se duseseră la casă. Şi miracolul cărţilor de credit barate se repetase.

Acum ajunseseră la desert. Tot ceva flambat, de vreme ce flăcările îl făceau pe Abdou să capete o atât de încântătoare privire de copil: clătite cu coniac Grand-Marnier. Destupară cea de-a doua sticlă de Dom Perignon, şi sala de la *Maxim's* începea să danseze în faţa lor. O vioară de ţigan îşi revărsa de cealaltă parte a mesei plânsul arzător. Odile plutea într-un nor de fericire. Cât de uşoară devenise viaţa!

Mâna lui Abdou se strecură s-o înhaţe din nou pe-a sa, sub masă.

— Descheie-mă, îi şopti el.

Odile se îmbujora. Nu mai era deloc prostituata gata de orice.

— Eşti nebun! protestă. Ne aflăm la *Maxim's.*

Abdou râse.

— Şi ce dacă? Te vreau chiar acum. Prin urmare, mă deschei, mă scoţi, şi mă înconjuri cu şervetul tău. Şi mă frămânţi. Între timp, te pornesc şi eu. Saltă-ţi fundul. Ridică-ţi fusta... Aşa... Acum, trage-ţi în jos chiloţii... Mai repede! Ea se supunea, incapabilă să-i refuze ceva.

Când se îndrăgosteşte o târfă, devine ca un vulcan. Îl descheie, aşa cum voia el, apoi îi scoase sexul, încercând să nu se piardă cu firea în mod prea vizibil. La rândul său, Abdou o scotocea, căutând clitorisul.

— Gata, zise el, tot cu glas coborât. Amândoi în acelaşi timp.

Îşi expuse dantura – perfectă pentru publicitatea prin televiziune a unei paste de dinţi.

— Amândoi deodată, insistă el. Aşa vreau.

Se întrerupse o clipă: chelnerul strângea farfuriile în care serviseră desertul.

— Doamna şi domnul doresc o cafea?

Da, doreau. Numai ca să-l vadă pe chelner plecând mai repede. În stânga lor, nişte armatori greci se izbeau peste coapse povestind întâmplări cu siguranţă foarte piperate, care le făcea pe soţiile lor pretenţioase şi încărcate de bijuterii să se topească de râs. Însă totul plutea în ceaţă. Odile se simţea ca o fetiţă, singură pe lume cu bărbatul vieţii sale. Mâna lui Abdou o ardea, li ajungea până-n fundul colului.

Toată problema consta în a păstra o expresie normală. Trupul i se încovoie. Îi era imposibil să-i mai privească pe ceilalţi meseni. În mâna ei, membrul lui Abdou nu înceta să se umfle. Îl mângâia cu toată ştiinţa de care era în stare.

Existau clipe când Odile era pe punctul de a urla: Abdou îi prinsese clitorisul între degetul mare şi index. Şi-l răsucea. Mult mai mult decât doar în mod savant.

Erau nebuni! Ospătarul-şef avea să apară dintr-o clipă într-alta, zbierând la ei că nu aşa trebuie să se poarte. Că *Maxim's* este un local cuviincios! Dar nu – nimeni nu părea să le dea atenţie.

— Îi dăm drumul? întrebă Abdou, cu glasul gâtuit.

Ea făcu din cap semn că „da" şi îşi ascunse faţa în mâna rămasă liberă.

În cealaltă mână, sexul lui Abdou începu să vibreze ca un ciocan pneumatic. Şi, într-o străfulgerare, ea îşi spuse că, sub apăsarea degetelor lui, şi clitorisul ei semăna, fără îndoială, tot cu aşa ceva, la o scară mai mică.

Amândoi îşi muşcară limba până la sânge. Şi nu mai fură decât două trupuri ce se cutremurau sub faţa de masă. Arborând, deasupra acesteia, un aer demn, deşi era absolut uimitor că nu li se remarcau obrajii căzuţi, nici vălul care le înceţoşa ochii.

Odile nu trăise niciodată un asemenea spasm. Gata s-o facă să alunece de pe bancheta ei, sub masă. Rămase mult timp prăbuşită pe spătarul său, încercând să se stăpânească. Între coapsele ei, totul nu era decât un foc, urcând până la două treimi din înălţimea pulpei. În mână, sperma lui Abdou izvora ca o fântână.

El îi zâmbi cu blândeţe.

— Şterge. A fost bine?

Odile i se supuse, având impresia că-i dispăruse şira spinării, într-atât de moale se simţea.

Vocea chelnerului-şef o făcu să tresară.

— Nu v-aţi băut cafeaua! N-a fost bună?

Ei i se păru că omul ghicise totul.

— Ba da. Vă asigur că…

Izbucni într-un râs forţat.

— Adu-ne coniac! aproape că strigă. Cea mai veche sticlă a voastră.

Şi, întorcându-se către Abdou:

— Vei vedea, este delicios…

Fusese cât pe-aci să adauge: „Abdou”. Câtuşi de puţin prenumele înscris pe cărţile de credit…

Pe urmă îi încheie la loc pantalonul. El o ajută să-şi potrivească fusta, după ce îşi ridicase chiloţii. Privindu-l dintr-o parte, Odile îl sorbea din ochi. De data aceasta se întâmplase cu adevărat. Nici un bărbat nu-i făcuse vreodată asta: o mângâiere reciprocă, în public. Plină de tandreţe.

În timp ce chelnerul le servea coniacul, Odile se rezemă de umărul lui Abdou.

— Te iubesc! îngăimă.

Braţul lui îi strânse mijlocul, mai-mai să i-l frângă.

— Nici tu nu eşti de lepădat, să ştii!

Îşi ridicară amândoi paharele şi ciocniră.

Apoi băură. Odile avea impresia că focul care-i ardea gâtlejul era nimic faţă de intensitatea arzătoare cu care privirea i se adâncea în ochii lui Abdou.

— Fă cu mine tot ce vrei, bolborosi.

El îi înconjură umerii cu braţul, şi clipe îndelungate ea rămase gâfâind, lipită de pieptul lui – acolo unde, pentru prima oară-n viaţa ei, i se părea că un negru miroase foarte frumos.

*

* *

Încă o dată, cartea de credit luată la întâmplare din grămadă avu un efect magic: plecăciune din partea ospătarului-şef; semnătură rapidă din partea lui Abdou; distribuire de bacşişuri, la ieşire. Afară, portarul adusese deja BMW-ul: alt bacşiş. O viaţă de vis.

Conducea Abdou. Odile se lipise de el.

— În seara asta nu te duci la agăţat?

Ea ridică din umeri.

— Vreau să rămân cu tine.

— Ia spune – zise el, imitând la perfecţie accentul negrilor – nu cumva încerci să te dai bine pe lângă negrul ăsta al tău doar de dragul cărţilor de credit *Super-Gold?*

Odile îşi ridică spre el chipul răvăşit de pasiune.

— Îţi jur că nu. Dar te vreau, te vreau doar pe tine, cel puţin douăzeci şi patru de ore…

Abdou se angaja pe Champs-Élysées, care strălucea de ghirlandele Crăciunului.

— Însă eu trebuie să trudesc…

Ea îşi înălţă faţa.

— Haidem la mine. Cât pierzi tu în douăzeci şi patru de ore?

Abdou îşi scărpină ceafa.

— Cinci mii cu uşurinţă.

Odile râse dispreţuitor.

— Niciodată n-am plătit vreunui tip. S-a făcut. Cinci mii.

BMW-ul porni din nou la drum, cu cei şase cilindri silenţioşi ai săi. Odile îşi înfundase faţa în pantalonul în care sexul armăsarului de douăzeci şi cinci de ani, venit din Cetatea Universitară, creştea iarăşi sub stofă. Începu să muşte cu dinţii capătul fermoarului.

Deasupra ei, Abdou îşi schimbase expresia. Nu mai conducea decât din instinct. Pierdut în gânduri. Ce să-nsemne oare, târfa asta brusc îndeajuns de bogată pentru a se lăsa de meserie? Întâmplarea începea să-i dea idei. Nu foarte diferite de cele ale lui Max.

Fiindcă, pentru a fi cinstit cu el însuşi, o fată atât de excitată cum era Odile îl enerva destul de mult. Iată o situaţie ce merita să fie exploatată. Şi rezolvată cât mai curând posibil. Cu un profit personal maxim.

De când cu accidentul de pe bulevardul Jourdan, rapiditatea cu care învăţa Abdou să se descurce-n viaţă era uluitoare.

Capitolul 4

Boris Corentin mototoli cu un gest nervos foaia de hârtie pe care, de o jumătate de oră, desenase vrute şi nevrute. Ancheta se afla într-un punct mort. Nici un indiciu, nici cel mai mic semn. Şi trebuise să-i telefoneze mamei sale, la Audierne, pentru a-şi cere scuze că va lipsi în seara de Crăciun. Cât despre Ghislaine, complicea lui dintotdeauna, aceasta plecase să-şi petreacă sărbătorile de sfârşit de an în Thailanda. La ora asta, probabil se desfăta, întinzându-se la soare pe nisipul alb ai unei plaje de vis, undeva la sud de Bangkok. Cu un amant local, căruia, fără-ndoială, îi făcea ochi dulci.

Uşa se deschise lăsându-l să intre pe Aime Brichot.

— Ce se mai aude? întrebă Boris, plictisit. Spune-mi c-ai rezolvat misterul cu Keresso.

Aime Brichot îşi agăţă lodenul în cuier.

— Îmi pare extrem de rău că te dezamăgesc, bătrâne, dar rezultatul anchetelor preliminare se rezumă la nimic. Keresso a dispărut ca într-o trapă. Şi nu se ştie unde se află intrarea acesteia.

Boris îşi aprinse o Gallia.

— Fir-ar al dracului! Şi când te gândeşti că stăm aici, la birou, fără a putea face nimic…

Soneria telefonului zbârnâi. Boris întinse mâna spre aparat.

— Vrei să-ţi spun ceva, Meme? Cred că se anunţă încă o treabă împuţită. Miros asta de la o poştă.

Ridică receptorul.

— Alo? zise cu glas posomorât.

Dar imediat schimbă tonul.

— Ah, Robert… Ce vânt te-aduce? Îl ai în biroul tău pe gabonez, cu o ladă-n braţe, plină cu sticle de şampanie pentru Crăciun?

Glasul fostului sticlete din Brigada Mondenă, recalificat, după pensionare, pentru paza hotelurilor de lux, izbucni în receptor într-un râs plin de veselie.

— Nu tocmai, Boris. Dar văd cum îşi face apariţia un vârfuleţ de dop de şampanie. Cel mai bine-ar fi să vii aici imediat. Am pe cineva pe care-aş vrea să-l auzi. Te va interesa.

Boris închise telefonul şi se întoarse către Aime Brichot.

— Tu crezi în miracolul Crăciunului?

Aime Brichot îşi scărpina mustaţa.

— Hai, zi-mi despre ce-i vorba.

Boris se ridică şi se duse să-şi ia pe umeri paltonul.

— N-am nimic să-ţi spun. Robert a făcut întotdeauna pe misteriosul. Mergem la el. *Inch Allah!*

*

* *

Detectivul îi aştepta în locul lui obişnuit – coiful coridorului, de unde putea supraveghea totul. Nu era singur. Stând pe un scaun alături de el, se afla un tinerel cu tenul mai şi părul brun. Se făcuse deja şase seara, şi fetele trecuseră intens la agăţat.

— Ivan – barmanul clubului, îl prezentă Robert Mallet pe tânăr. Are să-ţi povestească lucruri foarte interesante.

Şi, aplecându-se spre băiat, îl îndemnă:

— Dă-i drumu', Ivan. Repetă-le ce mi-ai spus mie.

Barmanul aşteptă până ce colegul său termină să-i servească.

— În seara aceea, începu, tocmai ieşeam din tură şi mă pregăteam să plec, puţin după nouă. De obicei trec prin spate, ca întreg personalul, dar atunci am ieşit prin holul principal: îmi parcasem maşina în partea aceea, şi-n felul acesta evitam să ocolesc tot blocul. Pe domnul Keresso îl cunosc bine. Ori de câte ori trece prin holul nostru, îmi cere, invariabil, să-i pregătesc înainte de cină câteva cocktailuri. Când l-am văzut, se afla la tejgheaua portarului. Am fost cât pe-aci să mă duc să-i dau bună seara şi să-i urez bun-sosit, fiindcă tocmai venise din călătorie, de vreme ce-n ajun nu-l zărisem. Dar mi-am dat seama că nu era momentul: era angajat într-o discuţie aprinsă cu Max. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Boris zâmbi.

— Chiar foarte bine.

De câteva secunde se simţea – ca şi Aime Brichot – eliberat de o grea apăsare. Aşadar miracolul de Crăciun se înfăptuia! Max minţise!

— Îmi amintesc, continuă barmanul, că mi-am zis: „Afurisitul ăsta de Omar, zău aşa! Mereu acelaşi!" Pe urmă am ieşit. Ajungând la maşina mea, am realizat că-mi uitasem cheile în dulap. M-am înapoiat la hotel. De data aceasta, domnul Keresso stătea în hol. Iată, chiar la masa de colo. Max se apleca spre el şi-i vorbea cu glas scăzut. Domnul Keresso încuviinţa dând din cap şi părea foarte mulţumit. De altminteri, a scos din buzunar

câţiva dolari şi i-a strecurat în mâna lui Max. Asta-i tot. Când am trecut din nou prin hol, Max se reîntorsese la tejgheaua lui, iar domnul Keresso plecase.

Boris i se adresă lui Robert Mallet:

— De interesant, este, într-adevăr, interesant.

Îi făcu semn barmanului să se apropie.

— Nici o vorbă nimănui. Îţi recomand asta cu toată fermitatea.

Ivan îşi îndreptă spinarea, de parc-ar fi fost pişcat de o viespe.

— Domnule inspector…

Boris îşi agită mâna, nelăsându-l să vorbească.

— Iartă-mă, dar insist. Ar fi prea grav.

Pe chipul barmanului se aşternu o expresie de uluire.

— E chiar atât de important ceea ce v-am relatat?

— Da. Ţi se va explica mai târziu.

Ochii tânărului căpătară o privire pătrunzătoare.

— De seara trecută, domnul Keresso încă n-a venit să mă viziteze… ce i s-a întâmplat?

Boris lăsă o mică pauză.

— Domnul Mallet se consideră garant pentru dumneata. Prin urmare, iată: domnul Keresso a dispărut. Acum înţelegi pentru ce îţi este în joc slujba dacă trăncăneşti?

Aime Brichot împinse ceva mai departe paharul său cu suc de roşii.

— Evident, n-ai văzut-o pe fată, când a venit…

Barmanul oftă.

— Nu, bine’nţeles; eu nu sunt de serviciu seara.

Brichot se răsuci spre Boris.

— Nu poţi avea chiar totul dintr-odată, nu-i aşa?

După plecarea lui Ivan, Robert Mallet bătu uşor cu palma, într-un gest plin de afecţiune, genunchiul lui Boris.

— Ei, flăcău, ce crezi despre toate acestea? Încă n-a ruginit bătrânul Robert.

Boris îşi exprimă călduros acordul.

— Jos pălăria. Chiar că-ncepeam să credem în ghinion. Dac-ai şti ce fierbere e la nivel înalt… Baba[6] primeşte douăzeci de telefoane pe zi. Şi nu din cele amicale. E-ntr-un hal de nervi!… Buun! Acum este necesar să punem cât mai repede mâna pe gunoiul ăla de Max Bruneau. După părerea mea, trebuie să-l silim să scuipe informaţii şi mai interesante. Îi cunoşti adresa,

[6] *Baba:* Porecla dată de inspectori lui Charlie Badolini (n. a.).

desigur?… Îi telefonez lui Baba, şi mergem acolo.

La vreo zece metri de ei, o tânără înaltă şi blondă, îmbrăcată într-un vizon bej-rozaliu, încetase demult să agaţe cu privirea vreun client printre bărbaţii din hol: Odile.

Nu avusese nevoie de mult spirit de observaţie pentru a-şi da seama ce soi de oameni erau acea superbă sosie a lui Alain Delon şi tovarăşul lui, cel de o irezistibilă eleganţă anglomaniacă, cu cravata sa verde şi gulerul său cu dungi roz şi bleu, amândoi angajaţi într-o conversaţie cu detectivul hotelului. Şi avusese un adevărat şoc când îl văzuse venind pe Ivan, barmanul.

Din locul în care se afla, distanţa era prea mare ca să le poată auzi vorbele, dar asta nu avea nici o importanţă. Evident, barmanul îl văzuse pe Omar împreună cu Max. Se alesese praful de toate.

Tresări, smulgându-se dintr-o veritabilă furtună interioară. Un arab se apleca spre ea. Clientul-tip – căruia în alte împrejurări i-ar fi adresat cel mai sexy zâmbet al ei – bondoc şi adipos, bineînţeles, însă în mod vizibil doldora de gologani. Ce mai – emirul, în toată splendoarea lui burduşită de bani.

— *Are you alone?* Sunteţi singură? şoptea el pe sub mustaţa tunsă ca o perie.

Odile îl fulgeră cu privirea.

— Dă-mi pace! şuieră printre dinţi.

Arabul se retrase, de parc-ar fi fost pălmuit, înainte de a se depărta, bombăni în limba lui un şir de insulte.

Nervoasă, Odile îşi scoase din poşetă o ţigară. Mâna îi tremura. Cei doi sticleţi şi detectivul se duseseră să dea un telefon, de la o cabină instalată în intrândul unuia dintre stâlpii holului. Inutil, şi de astă dată, să se-ntrebe cine ridica receptorul, la celălalt capăt al firului.

După două fumuri, strivi cu furie ţigara. Trebuia să acţioneze repede. Foarte repede. Se năpusti spre o altă cabină şi, cu degete febrile, formă numărul lui Max. Măcar de-ar fi acasă!

La cel de-al cincilea apel, încă nu răspundea nimeni. Îşi fixă un răgaz până la al zecelea. Era leoarcă de transpiraţie.

Max ridică receptorul la al nouălea târâit.

— Ah, suspină Odile, nu mai rezistam!

Glasul lui Max lăsă o mică pauză înainte de a se face auzit, îi recunoscuse vocea imediat, şi înţelesese că se întâmplase ceva

grav.

— Eram pe palier când ai sunat, explică, deja îngrijorat. Zi-mi despre ce-i vorba.

Odile îşi muşcă buzele.

— Avem sticleţi pe urmele noastre. Ia tot şi du-te să mă aştept pe strada François I-er, în faţa magazinului *Europe I.* Mişcă-te cât poţi de repede!

Puse receptorul în furcă şi se sili să nu alerge, îndreptându-se către uşa cu tambur. Ştia bine că Mallet, detectivul hotelului, nu era legat la ochi… şi el nu-i însoţise pe cei doi sticleţi.

Zece minute mai târziu, îl întâlni pe Max. Acesta pândea BMW-ul, la marginea trotuarului, îmbrăcat cu palton şi ţinând în mână o valiză. Când se aşeză lângă ea, era alb ca varul. Demarând, Odile schimbă atât de brusc viteza, încât fu cât pe-aci să se ciocnească de un autobuz.

— Te ascult, spuse Bruneau, închizând ochii.

Odile acceleră, în direcţia străzii George *V.*

— Mallet l-a interogai pe Ivan. A chemat doi sticleţi. L-au supus şi ei pe Ivan unui interogatoriu. I-am văzut discutând împreună. Eram în hol, la zece metri de ei. Te-ai prins? Ivan te-a văzut, în seara aia, cu Omar. Asta-i situaţia: ghinion.

Max apăsă butonul de lângă schimbătorul de viteze şi aerul de decembrie năvăli prin fereastra portierei sale. Gâfâia.

— Ne ducem la Bois. Parcăm şi reflectăm.

Ajungând în spatele *Racing-Club*-ului, BMW-ul intră pe o alee îngustă, înaintând până când se opri în faţa unei bariere forestiere. Odile răsuci cheia de contact şi stinse luminile. Clasica maşină a unei amazoane în plină activitate…

Bricheta Dunhill pocni şi Odile aspiră cu lăcomie un nor de fum.

— Nu văd decât un singur lucru pe care l-am putea face, zise.

Max o fixă cu coada ochiului.

— Dă-i drumul.

— Dacă te înapoiezi la hotel, ce-o să urmeze? Vei fi obligat să le mărturiseşti că i-ai minţit. Şi după aceea, ce-o să le povesteşti? De pildă, că negrul a avut o criză de inimă şi că fata te-a chemat înnebunită. Că ţi s-a făcut frică, etc. Dar înseamnă şi să recunoşti c-ai contribuit la ascunderea cadavrului. O.K. Prin urmare, le spui unde. Cu asta te asiguri de cel puţin cinci ani. Şi încă ai scăpa ieftin.

Max îşi mângâia întruna craniul.

— Evident, este şi asta o soluţie. Când ies de la mititica îmi recuperez bîştarii.

Brusc îşi îndreptă trupul.

— Da' vezi tu, în soluţia ta, singura chestie care nu merge eşti tu însăţi.

Odile se răsuci spre el, dintr-odată ostilă.

— Ce vrei să zici?

Max schijă un mic surâs.

— Aia o să mă-ntrebe cum o cheamă pe fată. Îţi trece prin minte vreun alt nume pe care să li-l dau, în afară de-al tău? Eşti şi tu în aceeaşi găleată cu mine.

Odile se cutremură.

— Ai dreptate, sunt o proastă.

Max îi apucă încheietura mâinii.

— Hei, nu cumva nu mai avem chef să ne ajutăm amicul? Parcă spusesem pe din două. Asta se aplică şi la necazuri.

O studia pe sub sprâncene.

— Te-am dibuit eu. Vrei să mă tragi pe sfoară.

Odile scutură din cap.

— O iei razna. Cum vrei să te trag pe sfoară, dacă intru şi eu la puşcărie?

— Foarte lesne. Negociezi cifrele contului confidenţial contra unui „raport secret". Şi la puşcărie intru doar eu.

Odile îşi aruncă ţigara prin fereastra portierei.

— Eşti nebun de-a binelea, e tot ce-ţi pot spune. Pune-ţi la lucru cealaltă jumătate a creierului. Dac-aş fi vrut să te trag pe sfoară, ţi-aş mai fi telefonat să te previn? Te-aş fi lăsat să fii arestat. De acord, în cazul acesta m-ai fi denunţat. Dar eu aş fi avut un alibi… De exemplu, Abdou. În felul acesta şi-ar fi pierdut scrupulele şi-ar fi încercat să afle în ce afacere suntem de fapt vârâţi. Numai că eu joc cinstit. Vei sfârşi prin a te convinge.

Clătină de câteva ori din cap.

— Ţicnit zdravăn, totuşi, individul. Eu încerc să-l scot din rahat, şi el crede că-l trag pe sfoară!

Ochii mici ai lui Max continuau s-o fixeze.

— Poate c-ai şi făcut-o.

Odile se cabră.

— Tare-aş vrea să ştiu cum anume?

— Poate că le-ai povestit totul sticleţilor. Contra promisiunii

de-a căpăta un dosar curat cu privire la tine, bineînţeles. Şi o să te duci, liniştită, să-ţi încasezi bişţarii în Elveţia. Cel puţin, aşa-ţi închipui tu. Pentru că, la rândul meu, eu le voi indica numărul de cont. Dacă tot am pierdut, măcar să pierdem amândoi.

— În cazul ăsta, explică-mi pentru ce m-aş afla acum aici, cu tine?

— Ca să mă ucizi. Şi să mă jefuieşti de ceea ce am asupra mea. Doar mi-ai zis: „Ia tot”.

Odile izbucni într-un râs nervos.

— Să te ucid?... Ai căpiat complet? Îţi imaginezi că nu-mi trece prin cap ca ţi-ai luat şi arma?

— Ai şi tu una. Întotdeauna – ştiu asta. Un „Bernadelli”[7]. Eşti o amazoană prudentă.

Odile se sprijini pe volan.

— Fir-ar al dracului! cum de m-am întovărăşit cu un asemenea nătâng! Termină cu aiurelile! Dacă mă lichidezi, Abdou va şti că tu eşti autorul. Te va denunţa. Poţi să fugi şi-n Noua-Zeelandă, că şi acolo te-ajunge Interpolul.

Max înălţă sprâncenele.

— O.K. Întotdeauna ai dreptate.

Odile se aplecă spre el.

— Dă-o-ncolo, Max – zise, petrecându-şi mâna pe după ceafa lui – n-ai face tu aşa ceva unei vechi prietene ca mine, n-am dreptate? Avem acum atâta nevoie să ne ajutăm unul pe celălalt! Îţi propun altceva. O să te ascund la mine, până când aranjăm să ni se facă, la Hirman, nişte paşapoarte-beton. Pe urmă, o ştergem împreună.

— Ideea nu-i proastă, recunoscu Max, numai că există un mic impediment.

Odile simţi un fior cumplit urcându-i pe şira spinării: Max îşi strecurase mâna dreaptă în buzunarul paltonului, şi acum buzunarul se ridica, stofa fiind întinsă peste un vârf mic şi rotund, aţintit spre ea.

— Impedimentul – continuă Max pe un ton de gheaţă – constă în faptul că o să spăl putina singur-singurel. Şi luând tot. Inclusiv hârbul tău. Ieşi, nu vreau să-ţi murdăresc tapiţeria asta frumoasă.

În faţa ochilor, Odile vedea o mulţime de punctişoare negre.

---

[7] *Bernadelii*: pistol de damă, de calibru 6,35. Nu cântăreşte decât trei sute de grame şi are un încărcător cu şase cartuşe, (n. a.).

— Max, îngăimă. Nu fă asta! Îţi dau toată partea mea. Nu te denunţ, îţi jur!

El începu să râdă sarcastic.

— Mai că mă faci să plâng! Hai, uşche-o! Afară! Şi să nu-ncerci să fugi. În armată am fost campion la patru sute de metri.

Încet, Odile îşi îndreptă trupul. Care va să zică, asta era… Sfârşitul… Fu cuprinsă de o răzvrătire a mândriei. Da, va muri. Însă cu demnitate.

Izbuti să nu se clatine pe picioare când coborî din maşină. Apoi se duse să se sprijine de un stejar. Poşeta, încă atârnându-i pe umăr, pendula încoace şi-ncolo. În depărtare se auzea zgomotul traficului de maşini. Era foarte frig, dar se strădui să nu tremure. Pentru ca Max să nu se înşele asupra cauzei. Apoi se întoarse cu spatele spre el, rezemându-şi fruntea de scoarţa aspră.

— În ceafă, spuse. Şi nu mă rata.

Înconjură copacul cu ambele braţe şi închise ochii.

Pocnetul sec şi metalic al percutorului „Wildey”-ului[8] din mâna lui Max rupse tăcerea şi Odile se răsuci în loc, cu gura căscată. Arma nu era încărcată. Javra de Max uitase s-o încarce. Acum, nemernicul stătea în faţa ei de parc-ar fi fost în pielea goală, ţinând cu braţul întins pistolul său ridicol. Mâinile Odilei smulseră închizătoarea poşetei şi scoaseră la iveală un mic revolver cromat.

— Al meu este încărcat! şuieră ea printre dinţi.

Max se năpusti înainte. Glonţul ţâşnit din ţeava „Bernadelli”-ului îi pătrunse în vintre, făcând să-i explodeze vezica şi silindu-l să-şi încovoie trupul.

Zgomotul împuşcăturii fusese foarte slab.

Portarul hotelului de lux se prăbuşi în patru labe lângă copac şi, în cădere, se agăţă de picioarele Odilei. Apoi se ridică cu greu, de pe buze scurgându-i-se deja bale.

— Ticăloaso! Ticăloaso! O să-ţi vin eu de hac!

Cel de-al doilea glonţ îl nimeri sub ochiul stâng, smulgându-i globul ocular din orbită. Max căzu pe spate şi începu să se zvârcolească, apăsându-şi faţa cu ambele mâini. Odile trase din nou.

În ceafă. De astă dată, Max nu mai mişcă.

Odile rămase mult timp acolo, umblând într-o parte şi-ntr-alta,

---

[8] *Wildey:* pistol de calibru 45 Magnum (n. a.).

împleticindu-se, respirând anevoie, ca după zece etaje urcate fără oprire. Pe urmă se duse să-şi ia lanterna din lădiţa de scule a maşinii. Avu noroc. Într-un sfert de oră recuperă cele trei cartuşe.

După aceea, scoase din buzunarele lui Max şi din valiza lui tot ce putea prezenta vreun interes pentru ea, inclusiv carnetul de adrese, în care figura ea. Însăşi.

Făcuse totul cu mâinile înmănuşate, bineînţeles.

Nu uită să şteargă tot ce putuse atinge Max, în maşină. Mânerul portierei, bordul, butonul de comandă al ferestrei, etc. Verifică dacă nu uitase ceva şi lăsă valiza lângă cadavru. Apoi urcă iar la volan şi porni în marşarier. La opt seara era deja acasă.

Nu se prăbuşi nervos decât după ce închise uşa în urma ei, şi atunci căzu pe mochetă, în plină criză de nervi.

Capitolul 5

Afară, asupra Parisului se lăsase un întuneric atât de adânc – o adevărată ceaţă cenuşiu-gălbuie – încât în biroul lui Charlie Badolini fuseseră nevoiţi să aprindă toate luminile.

Tot personalul se afla acolo, cu mic cu mare: şeful, Dumont – adjunctul său direct, precum şi Boris şi Aime. Atmosfera era ceţoasă şi-n interior. Cu o jumătate de oră mai înainte, „Dirlo” pusese serios în discuţie cariera lui Charlie Badolini şi a colaboratorilor lui „incapabili”, dacă-n următoarele trei zile nu veneau cu rezultate concrete. Cât despre şeful Brigăzii de Criminalistică, acesta spumega de mai înainte, furios că i se luase afacerea spre profitul Brigăzii Mondene, care cu plăcere i-ar fi pasat-o…

La nouă dimineaţa, un amator de jogging se împiedicase, în Bois de Boulongne, de trupul lui Max Bruneau. Şi acum, Boris răsucea fără-ncetare în mâini singura hârtie interesantă găsită asupra lui, împăturită şi vârâtă în actele sale de identitate: o listă intitulată „decembrie”, pe care figurau cincisprezece iniţiale, în mod clar ale prenumelor unor prostituate, fiecare însoţită de o dată şi de nişte cifre, exprimate, o dată din trei, în dolari. Desigur, valoarea procentajului achitat de fată. La data dispariţiei lui Keresso, iniţiala era O, iar suma – o sută de dolari. Plus alte două iniţiale: O şi K. Însemnând, în mod evident, Omar Keresso.

Cu alte cuvinte, în seara aceea, portarul-proxenet îi făcuse rost gabonezului de o prostituată al cărei prenume începea cu O. Şi trebuia să fie găsită. Cu orice preţ. Dar cum? Carnetul cu adrese al lui Max Bruneau dispăruse, desigur. Ca din întâmplare… Boris se concentră:

— Câte prenume feminine încep cu O? Odette… Odile… Olga… Ondine…

Aime Brichot îşi scărpină mustaţa.

— Stai aşa, am la mine agenda.

Îşi vârî nasul în ea.

— Aha, mai sunt şi Olympe, Octavie şi Olive. Asta-i tot.

Dumont îşi descheie gulerul cămăşii.

— Eliminăm Octavie şi Olive. Nu faci prostituţie cu asemenea prenume. Rămân Odette, Olga, Ondine, Odile şi Olympe.

Charlie Badolini tuşi uşor.

— Trebuie oare să vă reamintesc câte târfe sunt recenzate în Paris? Mai bine de trei mii. Fără a pune la socoteală cel puţin încă pe-atâtea ocazionale. Fete cu numele de Odette, Odile, Ondine, Olga şi Olympe există cu grămada. Sunt nişte nume şic. Aveţi ceva de lucru!

Telefonul de pe birou zbârnâi şi Badolini îl ridică în silă. Brusc, ochii începură să i se rostogolească, gata să-i sară din cap.

— Domnilor – zise punând receptorul în furcă – în Sena, între Bonnieres şi Vernon, a fost pescuit trupul unui negru. Gol-goluţ, aşa cum l-a făcut mă-sa. Întâmplarea clasică: creştere a apelor, vârtejuri, elicea unor şalupe... Cadavrul era totuşi lestat, ba chiar zdravăn. Cu nişte haltere de cin’zeci de kile. Înălţimea şi corpolenţa corespund. (Făcu o mică pauză.) Există însă o problemă: faţa i-a fost arsă cu vitriol. Ca şi degetele şi palmele.

Boris se ridică în picioare.

— Chem imediat serviciul Identificări Judiciare. Şi va trebui să ne mişcăm repede.

*

* *

Abdou intra şi ieşea din pântecele Odilei.

— Încetişor – îi şoptea la ureche. Aşa, destinde-te. Lasă-te-n voia mea.

Ea respira precipitat, cu sfârcurile sânilor şi clitorisul întărite. O nemaipomenită încărcătură electrică făcea să-i vibreze întregul corp. Până şi buzele îi fremătau la contactul cu cele ale lui Abdou. Niciodată nu cunoscuse o asemenea furtună de senzaţii. Nicicând nu avusese de-a face cu un amant atât de priceput şi de atent. Ar fi putut să jure că Abdou ghicea în chiar clipa respectivă locul exact în care dorea ea cel mai mult să fie mângâiată şi sărutată. Pe sâni, pe şale sau în spatele urechii; să-i muşte mărunt lobul urechii, pentru a trece apoi la buzele sale. Cum de era aşa expert la vârsta lui?

Abdou se mişca atât de lent înlăuntrul ei, încât de fiecare dată îi oprea eliberarea. Şi de fiecare dată încărcătura electrică sporea. Când, în fine, o lăsă să urle, Odile avu orgasmul cel mai îndelungat şi cel mai formidabil din viaţa ei. Nu se mai termina. În clipa în care se credea calmată, spasmele reîncepeau. Se cutremură în felul acesta de cinci ori la rând, şi era extraordinar să simtă sămânţa caldă a lui Abdou inundând-o, inepuizabilă.

În cele din urmă se prăbuşi, cu ochii daţi peste cap, plutind pe

valuri de fericire. Abdou o lăsă să-şi recapete suflul. Jucându-se cu şuviţele părului ei, netezindu-i fruntea.

— Te simţi mai bine, ia spune? o întrebă. Revii la suprafaţă?... Vezi, ai avut dreptate că m-ai chemat. Şi că mi-ai spus tot. Erai gata să comiţi o prostie. Acum sunt aici, uită ce s-a-ntâmplat. Sunt cu tine.

Odile se ghemui în adâncitura de sub umărul lui.

— Îţi mulţumesc, îngăimă. Fără tine nu ştiu ce-aş fi făcut.

Deodată îi muşcă gâtul.

— Să nu mă părăseşti! Rămâi cu mine, fă cu mine tot ce vrei.

Buzele tânărului negru – buzele lui neînchipuit de fine şi totodată atât de cărnoase – se întredeschiseră într-un surâs angelic. Ea sorbea din ochi acea statuie de abanos, rătăcită în patul ei. O arteră pulsa uşor pe gâtul lui. Dedesubt era toracele, în formă de amforă, apoi muşchii abdominali, iar sub triunghiul negru şi cârlionţat al pubisului – minunatul sex, acum în repaos, culcat într-o parte, pe o coapsă musculoasă. Deodată, în mintea Odilei răsări o amintire. Carl Lewis, zeul stadioanelor, negrul american care câştiga toate medaliile în competiţiile de alergare, la jocurile olimpice de la Los Angeles. Era chiar aşa. Cu Abdou, ea ţinea în braţe sosia lui Carl Lewis!

— Abdou – continuă ea cu glasul gâtuit de emoţie – nu mai vreau să-ţi câştigi traiul în felul ăsta.

Se întoarse cu spatele şi, în şoaptă, adăugă:

— Vreau să lucrez pentru tine. Să-ţi aduc câştigul meu. Să ţi-l dăruiesc.

Vorbind, se exalta tot mai mult:

— Tu vei fi patronul meu. Eu sunt o bună câştigătoare, ştii? Şi va trebui să fii foarte exigent cu mine. O prostituată are nevoie să fie strunită dur. Îmi vei stabili, zilnic, limita sub care să nu cobor. Şi mă voi întoarce iar şi iar la treabă, până când o voi atinge.

Acum îşi desfăcea din nou picioarele, zvârcolindu-se.

— Mă vei pedepsi dacă nu izbutesc. Mă vei bate...

Ştia prea bine că delira, dar era ceva mai tare decât ea.

— Vreau să fiu sclava ta! bolborosea, cu gura lipită de pieptul lui şi coborând de-a lungul trupului.

În clipa în care buzele ei aveau să-i ajungă la sex, Abdou o opri.

— Ai mai fost vreodată exploatată de un proxenet?

Ea nu răspunse.

— Aha, răspunsul este „da”… Povesteşte-mi.

Odile povesti, fără a înceta să se scuze. Se întâmplase pe când avea între şaptesprezece şi douăzeci de ani. Trei proxeneţi. Fusese revândută. Dar n-o ţineau decât prin tortură. Când ultimul primise o lovitură de cuţit mortală, în cursul unei încăierări, într-o cârciumă, devenise liberă. Şi aşa rămăsese. De cinci ani. Şi îşi jurase că niciodată nu va mai coborî atât de jos.

Abdou îi mângâia sprâncenele cu degetul.

— De ce vrei să reîncepi?

Ea se săltă, să-i ajungă până la gură.

— Pentru că ai apărut tu. Nu poţi înţelege. Tu nu cunoşti o fată de felul meu. Libertatea este ceva groaznic. Este făcută pentru bărbaţi. Noi – noi vrem un stăpân. Dar nu indiferent care.

Mâna lui Abdou îi aluneca în lungul şirei spinării şi, când ajunse la fese, Odile îşi ondulă trupei, în zvârcoliri brutale, ca de pisică.

— Ce-nseamnă asta, nu indiferent care? insistă el.

Ea îşi lăsă capul în jos, înecându-şi faţa în valul blond al propriului său păr, astfel ca el să nu-i mai poată citi gândurile în adâncul ochilor.

— Bărbatul de care am nevoie – continuă apoi, cu glas coborât – este acela pentru care m-aş putea preface, dinadins, că nu sunt o bună câştigătoare, tocmai pentru ca el să mă bată.

Îşi agită capul, adăugând:

— Înţelegi? Nu vreau să fiu o proastă câştigătoare. Doar să mă prefac, din când în când, că aş fi, pentru ca tu să mă pedepseşti. După aceea, ar fi atât de plăcut să-ţi cer iertare. Şi, a doua zi, să-ţi aduc un câştig de două ori mai mare.

Îşi ridică faţa, încă acoperită de şuviţele mătăsoase.

— Oare pricepi că sunt nebună după tine? Nebună, nebună!

Abdou o trase, strâns lipită de el, înconjurându-i umerii şi ceafa cu braţele şi mâinile sale.

— Întotdeauna am visat să „protejez” o albă. Nu dintr-o dorinţă de răzbunare rasială, ci fiindcă o albă, mai ales o blondă, este ceva minunat. Tu eşti o minune.

Ea torcea, lipită de trupul lui.

— Taci. Cere-mi o dovadă. Acum, imediat. O adevărată dovadă.

Negrul păru că vibrează.

— Dar chiar îmi dai!

— Nu. Astea nu-s decât promisiuni. Pretinde-mi o dovadă reală.

Îi ridică faţa spre el.

— Vorbeşti serios?

Nu mai era nevoie ca ea să răspundă.

— O dovadă dificilă? insistă el.

Ea începu să bolborosească.

— Cea mai dificilă. Te rog!

Abdou se ridică în picioare.

— Nu glumeşti, da? O.K... Atunci, iată. Acum vei pleca. Eu dorm. Vreau să nu te înapoiezi decât mâine dimineaţă, la zece. Cu zece miare în bani lichizi. Şi asta nu-i tot. Du-te şi scoate centura de la pantalonii mei. Când revii, vreau ca, pe lângă miare, să mi te prezinţi cu urme de flagelare pe fund, pe coapse şi pe sâni. Vreau nişte vergi frumoase, vinete. Nu vreau să ştiu cine le va fi făcut. Tot ce vreau sunt vânătăile şi miarele, bani lichizi.

Îşi flutură mâna, în semn de concediere.

— Într-un sfert de oră eşti afară, în pielea goală sub mantoul tău. Şi cu centura agăţată, prin cataramă, de un lanţ în jurul gâtului.

Odile îşi trecu mâinile peste faţă.

— Eşti stăpânul meu, bolborosi. Stăpânul meu!

*

* *

Când Odile răsuci cheia în broască, la ora zece, Abdou încă dormea. Prin întunericul camerei de zi ale cărei obloane erau închise, se îndreptă, pe bâjbâite, către bucătărie. Se clătina pe picioare, dar izbuti să pregătească un platou pentru micul-dejun, în timp ce ibricul electric fierbea. Puse pe tava cea mai frumoasă ceaşca ei, cu farfurioara respectivă, fără a uita zaharniţa, un mic bol pentru laptele cald, un borcan cu dulceaţă, unt şi pâine prăjită. Precum şi cornurile calde pe care le cumpărase de la brutăria din colţ, înainte de a urca la ea acasă. Apoi puse pe tavă bancnotele câştigate în cursul nopţii. În total, şaisprezece mii de franci – cu şase mii în plus decât i se ceruse.

Se apropie de pat şi îngenunche lângă el. Cu centura atârnându-i de gât. În pielea goală. Plină de vergi vinete. Şi începu să şoptească:

— Iubirea mea… dragostea mea…

Abdou nu se grăbi defel, întinzându-se alene. Apoi aprinse lampa… şi dădu drumul unui fluierat admirativ.

— Ei, bine! Da’ ştiu că n-au prea izbit pe-alături…

Nu întrebă câţi fuseseră, nici unde-i pescuise, nici cum. Se mulţumi să întindă mâna spre bancnote şi să le numere. Râse satisfăcut:

— Bravo! Pune tava pe pat şi serveşte-mă. Mult lapte şi două bucăţele de zahăr.

Acum, Abdou devora cu poftă cornurile. Ea rămăsese în genunchi, iar el nu-i propusese să mănânce împreună.

— Întoarce-te cu spatele… Ei nu, zău aşa! Să ştii că-ţi vine bine cu fundu’ vărgat. Va trebui să întreţinem chestia asta.

Îi făcu semn să se apropie. Când fu iarăşi lângă el, o plesni peste faţă cu toată puterea, făcând-o să se prăbuşească pe spate.

— Nu-ţi spusesem să mă trezeşti.

*

* *

Acum, Odile stătea ghemuită sub aşternuturi, cu trupul îndurerat şi cu obrajii încă purtând urmele loviturii şi arzându-i ca focul. Fericită.

Abdou se dusese să prepare cafea. Ba chiar coborâse să cumpere cornuri – numai şi numai pentru ea.

Niciodată nu avusese dimineaţa o asemenea poftă de mâncare. Şi se îndopa cu cornurile, repetând, cu gura plină, că-l iubea. El găsise la radio o muzică foarte blândă şi fuma o ţigară – statuie de abanos, stând picior peste picior într-un fotoliu, în faţa ei. O privea în tăcere. Părând pierdut în gânduri.

— Nu m-ai biciuit când m-am întors acasă, spunea ea. De ce? Aşa mă aşteptam că aveai să faci.

El înălţă din umeri.

— Nu te voi biciui decât ca să te pedepsesc.

Odile zâmbi larg.

— În cazul ăsta, o să fiu deseori o proastă câştigătoare.

Abdou îşi clătină capul într-o parte şi-ntr-alta.

— Nici nu se pune problema. Biştarii sunt biştari. Voi avea alte motive pentru a te pedepsi.

Ea se prefăcu mirată.

— Nu pricep. Nu există nimeni mai ascultătoare ca mine.

Negrul scutură scrumul ţigării în scrumiera de cristal.

— Ah, aşa crezi tu… Într-un trib, pe Coasta-de-Fildeş, când o femeie e-n pielea goală, nu are dreptul să-şi ridice privirea asupra unui bărbat. Când vei fi goală, dacă mi te uiţi în ochi te voi pedepsi. După obiceiul tribului meu.

Odile îşi coborî imediat pleoapele.

— Şi în ce constă obiceiul tribului tău?

El trase în piept încă un fum de ţigară.

— Mai întâi, biciul. Apoi, douăzeci şi patru de ore fără nimic de mâncare şi de băut.

Odile se înfioră.

— Biciul… unde?

— Între picioare.

Fu cât pe-aci să-şi ridice privirea, dar se opri la timp.

El râse:

— Asta-i problema ta, nu a mea. Te previn: în afara situaţiilor în care altminteri ar fi imposibil, vei fi goală tot timpul.

În clipa în care se holba la el, uluită, Odile îşi dădu seama că încălcase regulamentul. Zece minute mai târziu, cu mâinile legate la spate, cu picioarele ridicate în unghi drept şi cu gleznele fixate de stâlpii patului, urla fără ca din gâtlej să-i iasă vreun sunet – Abdou îi vârâse în gură jumătate dintr-un prosop umezit.

Îi biciui interiorul coapselor vreme de treizeci de minute. Umblând încoace şi-ncolo prin cameră şi izbind, din când în când, pe neaşteptate. După ce acumulase vreo douăzeci de dungi ce se învineţeau văzând cu ochii, urcă în pat şi îşi forţă drum înlăuntrul ei. Când termină, ea era leşinată. Atunci o dezlegă cu gesturi tandre, şi o purtă în braţe până-n camera de baie, unde-i puse capul sub duş. Apoi o ajută să îmbrace o cămaşă de noapte.

— Acum te poţi uita la mine…

Ea nu se sătura, adâncindu-şi privirea în ochii lui.

— Ce bine e!… bolborosi. Un bărbat, un stăpân…

O duse-n braţe până la pat şi, grijuliu, o înveli cu aşternuturile.

— Dormi puţin. Ai nevoie. După aceea, ne ducem să luăm prânzul. În fine… nu şi tu. Nu uita – nimic de mâncare şi de băut până mâine, la zece şi jumătate. Pe urmă facem cumpărături. Te voi duce undeva unde nu vor fi necesare cărţi de credit. Vei

plăti, bineînţeles, din ce-ai câştigat azi-noapte. Apoi mă vei invita, pentru cină, la un restaurant. După aceea – pauză în ceea ce priveşte munca: va fi noaptea mea.

O lăsă să-i lingă mâinile, apoi şi le retrase uşurel.

— Îţi pot pune o întrebare?

Uimită, ea făcu semn din cap că „da”.

— De ce vrei să munceşti pentru mine? Nu mai eşti nevoită să trudeşti.

Ea îl sorbi din ochi, de vreme ce nu mai era în pielea goală.

— Banii mei sunt ai tăi, îi spuse, la tot. Cele şapte sute de mii de dolari şi tot restul. Vom pleca împreună în Elveţia, şi tu vei lua întregul bănet. Însă eu nu vreau decât un singur lucru: să mă prostituez pentru tine. Chiar şi pe gratis, dacă va fi nevoie.

Abdou o bătu uşor cu palma pe obraz.

— O să mai vedem asta. Acum, dormi. Îţi poruncesc.

La ora două după-amiaza o zgâlţâi.

— Hai, scoală! Du-te să te faci frumoasă!

Se îndreptă, împleticindu-se, către baie. Moartă de oboseală, dar mai fericită ca niciodată. Rămas în dormitor, Abdou aprinse radioul. Diana Ross. Începu să bată tactul, pocnind din degete. Apoi se ridică în picioare, căută un exemplar al revistei VSD şi-l deschise la pagina cu horoscoape. Râse pe tăcute: la zodia lui – scorpionul – viitorul se prezenta în culori trandafirii. Cu condiţia să fii dibaci.

Capitolul 6

În biroul Probleme Speciale – secţia „regină” a Brigăzii Mondene – Boris Corentin recitea pentru a treia oară raportul serviciului de Identificări Judiciare, pe care, cu un sfert de oră mai înainte, motociclistul le dusese într-o succesiune de copii către toate azimuturile. Mai precis, la biroul lui „Dirlo”, la ministerul Afacerilor Interne, la cel al Relaţiilor Externe şi la Elysee. Raportul care vâra Franţa în rahat faţă de guvernul gabonez: negrul găsit în Sena, între Bonnieres şi Vernon, cu cincizeci de kile de haltere legate de trup, era realmente Omar Keresso. Fără nici un dubiu. Nu numai datorită unei pete din născare de pe spinarea lui, ci mai ales din cauza danturii. Raportul coincidea perfect cu fişa aflată la dentistul omului de afaceri.

Şi în raport mai figurau şi alte mici amănunte care confirmau întocmai toate „rapoartele secrete” referitoare la Omar Keresso. Vânătăi pe fese şi urme de strangulare în jurul gâtului: binecunoscuta combinaţie bici-cordeluţă.

Oare ce se întâmplase? Negrul nu murise ca urmare a unei crize de inimă provocată de o cordeluţă prea strânsă: vertebrele cervicale îi erau sfărâmate. Figura clasică, de răsucire, a celor din grupurile de comando. Era cert că asasinul fusese Max Bruneau, ţinând seama de trecutul lui de ostaş în trupele paramilitare.

Dar pentru ce? Răspunsul venea de la sine: pentru parale. Omar Keresso trebuie să fi avut mulţi bani asupra lui. Care dispăruseră. În cameră nu se găsise decât un prăpădit de mărunţiş în dolari. Şi-n plus, personajul era proprietarul unei mine de diamante... Şi exista un bilet, reţinut din timp, pentru Geneva, cu plecare peste cinci zile, după încheierea conferinţei de la hotelul *Majestic...* Treaba începea să prindă contur: prostituata care urcă şi îşi dă seama de mărimea sumei de bani; îl cheamă pe Max; Max ucide; pleacă amândoi, luând cu ei cadavrul; îl ard cu vitriol şi-l arunc în Sena.

Boris se întoarse spre Aime Brichot.

— La tine se află raportul Serviciului de Informaţii Generale cu privire la constatările efectuate în cameră.

Dacă ţin bine minte, portofelul lui Keresso n-a fost găsit.

— Exact, confirmă Brichot scărpinându-şi mustaţa.

Boris se duse la fereastră şi se pierdu în contemplarea unei şalupe care, acolo jos, se lupta împotriva curentului Senei, ale cărei ape crescuseră considerabil. Interesant. Două remorchere apar ţinând portului Parisului zvârleau cu elicele lor jerbe de apă noroioasă, încercând să readucă şalupa pe firul apei.

— Ce se află într-un portofel? continuă el. Acte de identitate şi, poate, chestii de soiul unui buletin de grup sangvin. Însă ce mai conţine?

Aime Brichot izbucni:

— La dracu'! Cărţi de credit.

Boris reveni spre el.

— Bravo, Meme. Cărţi de credit. Cheamă imediat *American Express*-ul, *Diners Club*-ul, etc. Şi spune-le să blocheze toate cărţile de credit pe numele lui Omar Keresso.

*

* *

Într-un mic apartament din al treisprezecelea arondisment, la etajul patru al unui imobil situat în apropiere de strada Damesme şi sortit – după cum anunţa o pancartă – unei iminente demolări, Abdou fuma o ţigară cu capăt aurit, din cele ale Odilei, stând răsturnat într-un fotoliu ale cărui arcuri rupte atârnau până pe parchet.

Spectacolul din faţa lui era foarte interesant: Odile, în pielea goală şi cu braţele încrucişate, îngenunchea, sprijinindu-şi capul pe o mică nicovală de apartament – dacă se poate numi aşa un astfel de obiect. O negresă enormă îi ţinea nemişcat capul. De dincolo de fereastră, din curtea unei şcoli, răzbătea gălăgia copiilor ieşiţi în recreaţie. Atmosfera era impregnată de arome de condimente – întreaga Africă transportată aici, sub cerul cenuşiu-gălbui, de decembrie, al Parisului. Pe maşina de gătit cu cărbuni clocotea o oală de presiune, gata să dea drumul urletului strident al fluierului său. Un negru bătrân, purtând pe cap o calotă brodată cu mărgele roşii şi galbene, se apleca deasupra femeii albe, ţinând în mână un ciocan. Loviturile răsunau pe nicovală, şi de fiecare dată, Odile era zguduită de cutremurări care-o făceau să-şi izbească de vârful nicovalei sânii ce-i atârnau în jos. Bătrânul negru îşi dădea toată silinţa, având grijă să nu-i zdrobească gâtul când cobora ciocanul. Fluierul oalei se declanşă, şi Abdou se ridică în picioare.

— Mă ocup eu de ceai.

Pregăti ceştile, ca un obişnuit al casei.

— Nu sunt decât trei, remarcă bătrâna. Ea nu are dreptul să bea?

— Nu. Cele douăzeci şi patru de ore.

— Aha…

Abdou îşi vedea de treabă, cufundând plicul de ceai în ibric, numărând linguriţele şi tăind felii de lămâie. Când începu să umple cele trei ceşti, ceilalţi terminaseră şi ei cu ceea ce avuseseră de făcut. Bătrâna cea zbârcită bătu uşor cu palma fesele Odilei.

— Ridică-te.

Odile se supuse. Bătrâna îi menţinea la spate încheieturile mâinilor, strângându-i-le cu degetele ei zbârcite.

— Înfăţişează-te stăpânului tău.

Odile se întoarse, cu ochii în pământ. Urmă o tăcere îndelungată, întretăiată de zgomotul unor sorbituri pe marginea ceştilor.

— Să ştii că-ţi vine foarte bine, aprecie în şoaptă Abdou.

Se apropie, lăsându-şi mâna să alunece în jurul colierului de fier forjat. Apoi ridică obiectul care atârna de lanţ. Un inel mare cât pumnul. Pe el erau gravate două litere: Aşi C. Iniţialele lui Abdou. Abdou Celonto.

— În patru labe – îi porunci. Fă înconjurul încăperii. Odile se lăsă în genunchi şi-n mâini. Şi dădu ocol camerei. Inelul se balansa într-o parte şi-ntr-alta.

— Ridică-te, ordonă Abdou. În genunchi. Odile se execută, având mare grijă să rămână cu ochii în pământ.

— Cum ai găsit-o? întrebă „fierarul”.

Abdou înălţă din umeri.

— Din întâmplare. Acum trei zile.

Bătrânul mai sorbi puţin din ceaiul său.

— Eşti foarte tare!

Abdou i se adresă negresei:

— Niciodată n-am mai văzut o câştigătoare atât de bună ca ea.

Bătrâna începu să râdă.

— Toate albele sunt târfe.

Odile fu cuprinsă de un tremur, şi Abdou se ridică în picioare, îi mângâie faţa.

— N-o asculta ce spune. Du-te să te aşezi, acolo. Când fu în

picioare, o îmbrăţişă şi, cu mâna, îi mângâie fesele.

— Eşti fericită?

Ea bolborosi că-l iubea.

— Foarte bine. Acum te vom tatua.

După ce-i fixaseră încheieturile mâinilor de inelul zgărzii, o culcară pe masa din bucătărie. Apoi îi legară şi gleznele, de picioarele mesei, astfel încât să-i ţină coapsele foarte desfăcute. Pentru mai multă comoditate, bătrâna îi săltă bazinul pe două perne, îşi petrecu degetele prin părul de pe pubisul Odilei.

— O să-ţi tatuez aici numele lui Abdou, o informă, cu un zâmbet blajin. În arc de cerc, în jurul despicăturii. Mai înainte, trebuie să te epilez, bineînţeles.

Odile îşi răsuci capul către bătrân, care punea o bucată de ceară la încălzit, într-o cratiţă, pe aragaz. Când ceara fu topită, aduse cratiţa şi o pensulă. Se degaja un miros încins şi pătrunzător, care-ţi provoca o uşoară greaţă.

— Abdou! chemă negresa.

Odile simţi mâna stângă a amantului ei apucând-i zdravăn părul şi trăgându-i-l spre spate. În acelaşi timp, el îi acoperi gura cu palma dreaptă. Afară, în curtea şcolii, strigătele copiilor încetaseră brusc: recreaţia se sfârşise.

— O să doară – o preveni bătrâna, înmuind pensula în cratiţă – dar nu chiar atât de rău.

Începu să ungă ceara, cu mici atingeri de pensulă, aplicate cu precauţie. De fiecare dată, Odile se cambra, gemând din cauza arsurii. În fine, toată pielea dintre picioare îi fu unsă. Aşteptară întărirea cerii. Abdou mângâia blând fruntea Odilei. Ea respira repede şi gâfâit. Îi era groaznic de sete, şi zgomotele făcute de bătrânul care-şi bea ceaiul cu sorbituri mici o chinuiau.

În cele din urmă, negresa încercă ceara, bătând-o uşor cu degetele.

— E gata. Abdou…

Mâna amantului acoperi din nou gura Odilei şi, de astă dată, sub durerea violentă a smulgerii, ea nu-şi putu reţine un urlet. Abdou se aplecă deasupra ei.

— Ce p… drăguţă! se extazie.

Bătrâna se duse să-şi caute ustensilele de tatuat. Un letcon, al cărui vârf fusese înlocuit cu un ac. Se puse pe treabă. Letconul bâzâia. Totul dură o oră-ntreagă, şi negresa se întrerupea după fiecare literă, ca să nu-i tremure mâna. Nu era realmente

dureros, ci mai curând enervant.

Se apropia de şapte şi jumătate seara când bătrâna scoase aparatul din priză.

— Gata! anunţă.

Abdou îi dădu ocol Odilei şi privi.

— Perfect!

O dezlegară şi o ridicară în şezut.

— Admiră-te! îi porunci Abdou.

Odile îşi îndoi trupul. Prima ei impresie fu aceea a unei privelişti scandaloase, absolut uluitoare. Literele erau umflate şi groase, dispuse în arc de cerc pe pubisul încă înroşit în urma epilării. Începu să respire gâfâit.

— Dar ce scrie?

Recunoscuse, de-a-ndoaselea, prenumele scris cu majuscule, dar mai erau şi alte cuvinte.

Bătrâna începu să râdă:

— E-n limba noastră. Înseamnă: „Sclava lui Abdou”. Niciodată nu vei reuşi să le faci să dispară. Tatuajele mele nu se şterg. Când Abdou se va sătura de tine, vei putea lăsa să-ţi crească iar părul. Dar semnul îţi va rămâne. Pentru totdeauna.

Odile se clătina când Abdou o ajută să se ridice în picioare. Se lipi de trupul lui şi-şi cufundă capul în adâncitura gâtului său.

— Dragostea mea! îngăimă.

El îi mângâia părut, răsfirându-l, jucându-se cu splendidele şuviţe blonde cu reflexe cenuşii.

— Cândva, şopti, poate că voi pune să ţi se radă capul. Mă voi mai gândi la asta. Hai, îmbracă-te.

Acum Odile era din nou în vizon. Fără nimic altceva sub el, nici măcar ciorapi: porunca lui Abdou.

Cu timiditate, îşi ridica gulerul mantoului, spre a ascunde zgarda.

— Cât face? o întreba Abdou pe bătrână.

— Cinci mii.

Abdou se întoarse către Odile.

— Achită. În bani lichizi.

*

* *

BMW-ul străbătu bulevardul periferic şi porni în cealaltă direcţie, spre poarta Peupliers. Conducea Abdou. Parcă maşina pe o străduţă mărginită de ateliere. Şi desfăcu mantoul de

vizon. În mod automat, Odile îşi coborî pleoapele. El cântări în mână inelul de fier.

— Îţi mulţumesc, zise.

Odile se sprijini de el. Cu o mână, Abdou o sili să-şi depărteze coapsele şi începu să-i frământe sexul. Cu cealaltă îi apucase sânii. Geamurile BMW-ului se abureau. Dincolo de un zid din apropiere se auzea scrâşnetul ascuţit al unei maşini de frezat. Abdou îşi retrase mâna.

— Mângâie-te singură. În adâncime. Provoacă-ţi orgasmul.

Odile se mângâie – în adâncime – şi îşi provocă orgasmul. Trupul i se cutremura pe scaunul maşinii. Inelul de fier i se zbătea pe piept, atârnându-i greu de gât. Abdou o lăsă să-şi recapete suflul, apoi o sărută cu o tandreţe care-o aduse până-n pragul leşinului.

— Vino, îi spuse, o să luăm masa la nişte prieteni. Aici, aproape.

Situat la două sute de metri depărtare faţă de apartament, restaurantul era o bombă care duhnea a negru de-ţi venea să vomiţi. Odile fu instalată pe o banchetă. În pielea goală. Cu colierul şi inelul de fier oferite tuturor privirilor. Abdou o iertase pentru ridicarea ochilor de mai adineauri, însă nu şi pentru cea de dimineaţă.

Nu i se umplu nici măcar o dată farfuria, şi nici paharul. Şi ea se bălăbănea în şezut, cu pleoapele coborâte, luptând împotriva leşinului şi a setei.

Când Abdou o aduse la ea acasă, făcu dragoste cu ea cu o blândeţe mai mare ca niciodată. Iar ea îi repetă că era proprietatea lui şi că era fericită să poarte zgarda şi tatuajul. Abdou stinse lumina şi adormi imediat, jucându-se cu colierul şi cu inelul ei şi mângâindu-i pubisul neted. Odile rămase trează, în întuneric, vreme îndelungată. Cu timiditate, surâdea în beznă, în ciuda setei chinuitoare. Găsise un stăpân.

O marcase cu semnul lui. Un stăpân crud şi totodată blând. Ah… Ce bine era!

Zorile răsăriseră demult când sfârşi prin a adormi şi ea, epuizată.

O zgâlţâi mâna lui Abdou.

— Du-te să cumperi cornurile şi ziarul.

*

* *

După micul-dejun pe care Odile îl devoră ca un animal înfometat, Abdou făcu din nou dragoste cu ea. De mai multe ori. La ora unu după-amiaza îi spuse să se pregătească. Trebuia să se ducă la o lenjerească specială, pe care-o cunoştea el. Inutil să se îmbrace cu ceva, sub vizon. Acolo vor găsi tot ce-ar fi fost necesar.

La restaurantul grecesc de la colţul străzii La Boetie, avură întocmai înfăţişarea unui cuplu inter-rasial, foarte îndrăgostit. Chelnerului i se păruse ciudat că atât de drăguţa albă cu ochi încercănaţi refuză, râzând, să-i dea vizonul, însă „clientul este stăpânul nostru", nu-i aşa?

Abdou îşi turnă vin. Fără s-o servească şi pe Odile.

— M-ai uitat! protestă ea, în glumă.

El o privi ţintă.

— Nu. Femeile nu beau vin. Şi, dacă-i vorba, striveşte-ţi ţigara. De-acum înainte nu mai fumezi.

Apoi, cu degetul arătător, îi ridică bărbia.

— Diseară, îi spuse, îmi vei da tot. Dolarii, ceasurile şi restul. Plus cifrele contului confidenţial, începând din clipa asta, îmi aparţin. Tot ce-ai făcut a fost pentru mine. Numai pentru mine. Şi pe urmă, te vei prostitua pentru mine. Tu ai, vrut aşa. Nu eu. Tu nu mai eşti nimic. Doar o târfă care-mi aparţine. Când mă voi sătura de tine, te voi vinde altcuiva. Unui negru. Unui împuţit de negru scârbos. Iar eu voi pleca, luându-ţi bişţarii.

Chelnerul se apleca, lângă ei.

— Doamnei nu-i mai este foame? Cu toate acestea, mâncarea este gustoasă.

Odile îi adresă un zâmbet de scuză.

— Îmi pare râu.

Chelnerul îi luă farfuria şi prezentă lista deserturilor.

— Profiterol cu ciocolată pentru mine, comandă Abdou. Pentru ea – nimic.

Abia plecase chelnerul, că începu să râdă. Odile se cutremurase, zguduită de un interminabil frison.

— Ţie – zise el – îţi place la nebunie să fii supusă unor opreliţti. M-am prins, fii pe pace. Vor fi multe privaţiuni.

Ea îi căută gura cu lăcomie. Şi pentru a o convinge să se rezeme din nou pe spătarul banchetei, el fu nevoit să-i poruncească să păstreze o ţinută cuviincioasă. Un rest din Odile cea de mai înainte îi urla în minte că toate astea erau o nebunie,

şi că nu se puteau sfârşi decât rău. Dar ce poţi face, când eşti o târfă îndrăgostită? Înnebunită după un armăsar, în asemenea hal încât să-i oferi o avere? Totul i se învârtea în cap. Omar... Max... Max doborându-l pe Omar şi sfărâmându-i vertebrele... Pe urmă, sosirea lui Abdou, cu cercelul lui în urechea stângă... Şi dragostea făcută cu Abdou... Revelaţia... Certitudinea tainicelor ei dorinţe de sclavie...

Chelnerul revenea cu nota de plată. Abdou i-o dădu Odilei.

— Achită.

Chelnerul începu să râdă.

— Băftosule!

Râse şi Abdou.

— Moare de plăcere când plăteşte, proasta. De altminteri, o să-ţi dea şi ţie un bacşiş gras, nu-i aşa, proasto?

Odile făcu ceea ce i se spusese să facă.

Nepăsându-i de privirea pe care chelnerul i-o adresa lui Abdou. Acesta o îndemna deja, printr-un gest al mâinii, să se ridice. Ieşi mergând înaintea lui, şi frigul de decembrie, pătrunzându-i pe sub mantou, îi îngheţă pântecele şi coapsele goale.

Odile răsuci cheia de contact. Abdou se aşezase în spate.

— Iartă-mă – îndrăzni ea umilă. Nu ştiu încotro mergem.

El şuieră printre dinţi:

— Mergem la Saint-Denis, târâtură. După ce-ajungem la colţ, te voi îndruma.

BMW-ul porni iar pe Champs-Élysées, apoi ocoli piaţa Etoile şi se angajă pe Avenue de la Grande Armee. Ajungând la podul *Neuilly,* viră la dreapta, spre nord. În spate, Abdou moţăia. La volan, Odile începu să se străduiască să conducă foarte lin. Spre a nu-i deranja siesta. Era mai conştientă ca niciodată de nebunia ei subită, dar împotriva iubirii nu poţi face nimic. Cu cât mai mult o maltrata Abdou, cu atât se lăsa ea pradă delirului.

Capitolul 7

Aime Brichot înşiră cu grijă pe biroul său cele cinci dosare: unul albastru, unul roşu, unul bej, unul verde şi unul galben. Pe primul scria, cu frumoase majuscule de tipar: „Odile”. Pe-al doilea: „Odette”. Pe-al treilea: „Ondine”. Iar pe ultimul: „Olga”.

— Iată, Boris! zise. Am terminat. Dacă te interesează…

Boris înhăţă dosarele şi le înşiră, la rându-i, în faţa lui.

— Ei bine, să ne-apucăm voios de treabă – spuse, deschizând dosarul albastru.

Înţepeni. Sub ochii săi – o listă întreagă de Odile, scrisă la maşină. Prenumele se repeta de-atâtea ori încât te apuca ameţeala. Şi, de fiecare dată, era urmat de câteva rânduri care descriau fata: vârsta ei aproximativă, genul în care era specializată şi locurile în care obişnuia să-şi facă meseria.

— Câte pagini ca asta sunt în total? gemu.

Aime Brichot se grăbi să răspundă:

— Cinci pentru Odile, cinci şi jumătate pentru Odette, trei pentru Olga, două şi jumătate pentru Olympe, una pentru Ondine.

— Şi numărul total al fetelor?

— Douăzeci şi nouă de Odile, treizeci şi patru de Odette, şaisprezece Olympe, zece Olgi şi şase Ondine. Cu totul, nouăzeci şi cinci.

Boris îşi concentră din nou atenţia asupra primului dosar.

— Odile, douăzeci şi cinci de ani, brună, zveltă şi înaltă. Bois de Boulogne şi Avenue de Madrid… Bun, una posibilă.

O bifă.

— Odile, patruzeci de ani. Pigalle… Eliminată.

Îşi ridică bărbia.

— Ia stai, avem fotografia fiecărei fete?

— Vor sosi în curând.

Boris îi întinse dosarul Odette-lor.

— Mă ajuţi?

O oră mai târziu eliminaseră treisprezece Odile, cincisprezece Odette, cinci Olgi, douăsprezece Olympe şi trei Ondine. Rămâneau aşadar şaisprezece, respectiv, nouăsprezece, cinci, patru şi trei, adică un total de patruzeci şi şapte de prostituate posibile.

Boris se întoarse spre uşă: Tardet revenea, fluturând o hârtie.

— Uite, raportul serviciului de balistică.

Arma care l-a ucis pe Max Bruneau este un 6,35.

Şi cu asta, punct.

Boris se uită chiorâş la Aime Brichot.

— Evident… Ar fi fost prea frumos dacă s-ar fi identificat arma…

Se întrerupse brusc.

— Stai aşa, toate astea îmi dau o idee.

Îşi scotoci buzunarele şi scoase la iveală carnetul său cu adrese. Apoi formă un număr de telefon.

— Robert?… Sunt Boris. Cum merg lucrurile aici? Nu prea grozav. Bulibăşeala obişnuită. Ştim doar atâta: fata de care i-a făcut rost Max lui Keresso are un prenume care începe cu O. Am dedus dintr-o mică listă găsită asupra cadavrului. O să-ţi explic. „O” nu poate însemna decât Odette, Odile, Olga, Ondine sau Olympe. Avem dintr-astea patruzeci posibile, de soiul celor potrivite pentru clientela hotelului tău, fără a le mai socoti pe toate cele care nu figurează în fişele noastre. Înţelegi ce-ţi cer? … O.K., eşti un isteţ. Cheamă-mă, dacă găseşti vreun indiciu.

Când detectivul hotelului de lux îl chemă, după o jumătate de oră, cei din birou tocmai terminaseră să-şi repartizeze munca. În mare, câte cinci fete de verificat, pentru fiecare. Cu o extrem de mică şansă de a ajunge la vreun rezultat. Dacă aceea pe care-o căutau se afla printre cele din dosare, ar fi trebuit să fie tâmpită de-a binelea dacă se lăsa înhăţată. Dar trebuiau să încerce. Pe târguite, dacă era necesar.

Boris îşi lipi receptorul de ureche.

— Ei, ce se-aude?

La celălalt capăt al firului, glasul bătrânului copoi era precis şi ritos, ca de obicei.

— Printre cele ale căror prenume îl ştiu – fiind că-ţi dai seama că nu mă pot duce direct la ele, să le-ntreb cum le cheamă – nu văd decât una posibilă. Dar pe aceea o cunosc fiindcă mi-a făcut câteva mici servicii. Este o „stea căzătoare”. Se numeşte Odile.

— Cum arată?

— Înaltă, blondă, cel mult douăzeci şi cinci de ani. Clasă înaltă. Întrutotul genul potrivit cu oaspeţi hotelului.

— Vine des?

— Nu în mod regulat. În medie, o seară din două. Însă de vreo săptămână n-am mai văzut-o. Îşi agaţă clienţii mai ales

circulând cu maşina, pe strada Foch.

Boris clătină din cap.

— Ia te uită! N-ai mai văzut-o de-o săptămână... Ascultă, iată ce vei face: de îndată ce-o zăreşti, dă-mi de ştire. Şi o punem sub urmărire.

Puse receptorul în furcă şi luă din nou lista Odile-lor. Erau vreo cinci sau şase care corespundeau semnalmentelor.

*

* *

BMW-ul făcu înconjurul pieţei Operei şi intră pe Rue de la Paix. Fu blocat imediat într-un ambuteiaj. Abdou înjură. El era cel care conducea. În dreapta lui, Odile răsfoia un catalog ilustrat, cu fotografii în culori. Un catalog care le fusese oferit la magazinul de lenjerie de pe Saint-Denis, de unde veneau, având în portbagaj trei cutii pline de cumpărături: cămăşuţe de noapte transparente, sutiene decupate, chiloţi despicaţi, corsete, portjartiere şi jartiere, ciorapi de toate culorile – întreg echipamentul special, ales de Abdou.

De astă dată, Odile nu mai era complet goală sub vizon. Purta ciorapi lungi cenuşii, subţiri ca pânza de păianjen, prinşi prin jartiere de piele de un corset – tot din piele, şi întărit cu balene – strâns foarte tare în jurul trupului. Doi suporţi ca nişte balconaşe sub sâni, i-i ridicau, oferindu-i, umflaţi şi săltaţi între bretele – bineînţeles din piele şi acestea. În faţă corsetul cobora până la pubis, punând bine în valoare partea de jos a pântecelui, epilată, precum şi tatuajul. În spate, fundul îi rămânea complet liber, rotunjindu-se sub mijlocul gâtuit.

Odile se opri la o pagină, pe partea stângă a revistei. Nu mai era un catalog de lenjerie, ci unul de croitorie: o adresă recomandată de patronul magazinului pe care-l vizitaseră – un turc bătrân, cu ochi răi, care nu încetase s-o studieze amănunţit pe Odile, tot timpul cât făcuse probe. Era vorba despre o firmă specializată în vestimentaţii cu totul deosebite. Rochii care dezgoleau sânii, sau fesele, sau pântecele; bluze, veste şi fuste cu fermoare adezive, care îngăduiau o dezbrăcare ultrarapidă. Cape, pelerine şi fuste largi. Toate putându-se scoate foarte repede.

Odile îi arătă pagina lui Abdou.

— Sunt sigură că asta o să-ţi placă.

În maşina încă imobilizată, el se aplecă spre ea. Pe hârtia

lucioasă, o fată poza din trei sferturi, cu faţa întoarsă spre obiectiv şi scoţând uşor limba printre buzele întredeschise. În partea de sus a trupului purta o capă cu guler foarte înalt, desfăcută peste sânii goi. Iar cu ambele mâini înmănuşate îşi desfăcea ampla fustă, lăsând să i se vadă pântecele, de asemenea gol. Ciorapi nu avea. În picioare – pantofi decupaţi, legaţi cu cureluşe. Pe cap – o pălărie neagră cu voaletă, iar într-o fotografie mică, alături de cea mare, putea fi văzută stând pe un scaun, cu capa şi fusta închise – o ţinută foarte corectă, foarte „doamnă din înalta societate". Legenda preciza: «Capă *şi fustă din stofă bleumarin. Fermoar Velero, fără nici un nasture. Dezbrăcare garantată în trei secunde. Toate măsurile. 3.700* FTTC»[9]. Apoi, pe o fâşie transversală şi scris cu majuscule şi cu semnul exclamării la sfârşit: *«Ideal pentru cucoane mari, foarte desfrânate».*

Abdou îşi plescăi limba de cerul gurii.

— Nu-i rău. Ai gust bun, desfrânato. Şi ai poftă să fii luată drept cucoană, aşa-i?

Odile zâmbi.

— Ai văzut, mai ales asta: gulerul capei este foarte înalt. O să-mi ascundă zgarda.

Ei îi mângâie coapsa.

— Ceea ce văd eu, mai ales, este că foarte curând vei fi în pielea goală. Care-i adresa?

Odile reîncepu să întoarcă foile.

— Rue de la Trinite. E la doi paşi.

— O.K., ne ducem acolo, după ce trecem pe la Cartier. Circulaţia fu reluată.

Un minut mai târziu, Abdou parcă BMW-ul în al doilea şir de maşini din faţa bijuteriei Cartier.

*

* *

Odile se examina în oglinjoara pusă pe masa Louis XV. Vânzătoarea îi zâmbi.

— Vă vine de minune, doamnă.

Odile îşi răsucea capul într-o parte.

— Îţi plac?

Abdou studie cu atenţie cerceii. O puzderie de mici diamante,

---

[9] *FTTC:* prescurtare, în limba franceză, de la *Franes, toutes taxes comprises* = franci, inclusiv toate taxele, (n. t.).

montate în formă de inimă.

— Păstrează-i, zise.

Vânzătoarea îşi aţinti privirea asupra lui.

— Aveţi mult bun-gust, domnule. Tot pe aceştia i-aş fi ales şi eu pentru doamna.

Începu să întocmească factura, şi Abdou scoase o carte de credit. Imediat, vânzătoarea tresări. O carte Gold barată.

— Dacă domnul binevoieşte să semneze – zise plină de respect, după ce pregătise actele necesare.

Clientul acesta nici măcar nu întrebase care era preţul.

În timp ce Abdou semna, Odile se răsuci pe scaunul său pentru a se contempla în oglinda cea mare de pe peretele din stânga ei. De oglindă se sprijinea un bărbat, aşteptându-şi rândul. Şaizeci de ani şi ultraelegant. Individul se trase la o parte, zâmbind uşor. Odile se simţi cercetată cu atenţie. Cunoştea soiul acesta de privire – cea a unuia care-a dibuit imediat cu cine avea de-a face.

Abdou şi Odile abia ieşiseră din salon, că vânzătoarea se şi ridica.

— Domnul Mallibert! Demult n-am mai avut plăcerea de a vă vedea!

Bărbatul ridică din umeri, luând loc într-un fotoliu.

— Ce vrei, micuţa mea Martine, din păcate nu vin prea des în Franţa… Ei bine, aş vrea ceva pentru fiica mea, împlineşte mâine optsprezece ani. Un colier, ceva „cuminte”.

Începu să râdă şi adăugă.

— Nu în genul profesionistei, cea cu negrul, dacă înţelegi ce vreau să spun?

Vânzătoarea încuviinţă, amuzată.

— Ăştia au bani… Nici măcar nu m-au întrebat cât costă.

Mallibert se aplecă spre ea.

— Cine să fie?

Vânzătoarea scoase din sertar recipisa cărţii de credit.

— N-ar trebui să vă spun, însă pentru dumneavoastră, domnule Mallibert… Un oarecare Omar Keresso.

Sexagenarul înţepeni.

— Omar Keresso?

— Da. Se pare că asta vă uluieşte.

— Ba chiar peste măsură! O clipă.

Se ridică şi porni în fugă spre uşa de ieşire. Ajuns pe trotuar,

căută din ochi în toate părţile: nimic. Negrul şi însoţitoarea de profesie dispăruseră. Se înapoie, scărpinându-şi ceafa.

— Micuţa mea Martine, pe proxenetul ăsta negru nu-l cheamă Omar Keresso, tot atât cât acesta nu-i numele meu şi nici al tău. Ţi-a plătit cu o carte de credit furată. Îl cunosc îndeaproape pe Omar Keresso. Are cincizeci de ani şi este un om de afaceri gabonez extrem de bogat. Ba chiar am, diseară, o întâlnire cu el. Ca să vezi... Dă-mi repede un aparat de telefon, iar tu, anunţă imediat American Express-ul!

Mallibert chemă mai întâi hotelul de lux de unde, în acea seară, trebuia să-l ia pe Omar spre a merge să servească împreună cina la Fouquet’s. Rendez-vous-ul fusese stabilit la Libreville, cu cincisprezece zile în urmă. Primi răspunsul jenat al funcţionarului de la recepţie. Ceru să-i vorbească directorului, dându-şi numele. După ce-şi spuse povestea, de la capătul celălalt al firului i se răspunse foarte scurt:

— Îmi pare extrem de rău, domnule Mallibert, dar mi s-au dat nişte ordine. Îngăduiţi-mi zece minute şi spuneţi-mi unde vă pot rechema.

Peste zece minute, telefonul sună pentru Mallibert. Dar pe fir nu era directorul hotelului de lux, ci un oarecare Boris Corentin, inspector de divizie la Brigada Mondenă. Şi cerea să-l vadă cât mai curând cu putinţă. Oriunde voia el, Mallibert. Adăugând că, dacă nu-l deranja, cel mai bine ar fi fost să treacă imediat pe Quai des Orfevres şi să întrebe de el.

Mallibert se ridică în picioare, destul de şocat.

— Ei, bine, micuţa mea Martine, sunt convocat la poliţie. Regret. Voi reveni peste scurt timp.

Vânzătoarea răsucea între degete chitanţa.

— Na, poftim! îşi spuse. Ce mai poveste!...

*

* *

Situat pe Rue de la Trinite, „salonul de probe” era de fapt o încăpere lungă şi mansardată, luminată de câteva becuri fără abajur, atârnând de grinda din tavan. Nici o oglindă. Cele care veneau aici nu aveau nici un cuvânt de spus cu privire la ceea ce li se cumpăra.

Când Abdou şi Odile intrară, precedaţi de un vietnamez volubil, un alt client stătea într-un fotoliu vechi şi jerpelit, picior peste picior şi fumând un cigarillo. Înfăţişarea unui burghez din

al şaisprezecelea arondisment. Şi în mod evident, cea care se fâţâia prin faţa lui îi era soţie. O brunetă abia trecută de douăzeci de ani, cu un aspect fragil şi o expresie supusă. La intrarea lui Abdou şi a Odilei, tresări. Era îmbrăcată într-o rochie de jerseu ce i se lipea de piele.

Sânii erau dezgoliţi şi, când se roti la ordinul soţului său, Odile văzu că rochia îi era decupată şi în dreptul feselor.

Abdou se aşează lângă bărbat şi-i ceru un foc.

Apoi, cu mâna, îi făcu Odilei un semn poruncitor.

— Scoate-ţi mantoul.

Văzând corsetul apărut de sub vizon, burgheza se cutremură de un lung fior. Mai ales la vederea colierului şi a tatuajului. Odile îi adresă un mic surâs complice, dintr-o parte, şi tânăra femeie roşi intens.

— O cumpăr, zise burghezul. Acum, aş vrea să văd taioarele.

Vânzătorul – un vietnamez ce părea să fie geamănul celui care-i primise – se repezi spre umeraşe, care ocupau un spaţiu impresionant. Odile aştepta – în pielea goală şi, prin urmare, cu ochii lăsaţi în pământ. Pentru ea nu exista scaun disponibil, bineînţeles.

Abdou deschise catalogul la pagina cu capa şi fusta.

— Dă-i-le să le probeze pe-astea.

Un minut mai târziu, Odile era gata. Cu fusta şi capa închise, cuminte.

— Ah, ce clasă! exclamă Abdou. Bine. Acum, vezi dacă toate astea se scot chiar atât de repede pe cât se promite.

Cu coada ochiului, urmărea secundarul ceasului său, cumpărat de la „Van Cleef et Arpels”.

— Hai, dă-i drumul!

Odile îşi smulse de pe ea capa, apoi fusta, lăsându-le să-i cadă la picioare.

— Patru secunde, cronometra Abdou. Va trebui să exersezi.

Vietnamezul făcu o plecăciune ceremonioasă.

— Dacă-mi permiteţi să vă dau un sfat, domnule, genul acesta de model este mai atrăgător pentru ochi dacă este purtat fără nimic pe dedesubt. La dezbrăcare, contrastul e mult mai izbitor.

— Hai să vedem, se învoi Abdou.

În timp ce Odile îşi descheia corsetul, femeiuşcă cealaltă începu să se plimbe încoace şi-ncolo, cu vesta de la taior întredeschisă şi ridicându-şi fusta cu amândouă mâinile. Soţul ei

scutură din cap.

— Nu, altul.

Odile îmbrăcă din nou capa şi fusta. De astă-dată, complet goală pe dedesubt. Cei doi vânzători plecaseră, chemaţi prin interfon de patronul lor.

— Cronometrăm, anunţă Abdou. Pornim!

Foarte curând izbucni în râs.

— Trei secunde. Bravo!

Burghezul se răsuci către el.

— Unde aţi comandat să se facă tatuajul acesta, atât de interesant?

Abdou îşi dezveli frumoşii dinţi, de o regularitate impecabilă, destinzându-şi buzele într-un zâmbet ca de copil.

— La o bătrână negresă, prietenă de-a mea, în arondismentul treisprezece. Este regina tatuajului. Şi soţul ei fixează coliere, brăţări… Tot ce trebuie, ce mai! Doriţi adresa?

Individul se întoarse spre soţia lui, care continua să aştepte. Vesta noului taior îi cobora foarte mult, în spate, iar fusta îi ajungea până la jumătatea coapselor.

— Chestiile astea te-ar prinde de minune, nu crezi?

Femeia îşi lăsă capul în jos, fără să răspundă.

— Te-am întrebat ceva.

— Mi-ar veni foarte bine, şopti ea.

Bărbatul reveni ia Abdou.

— Aveţi adresa la dumneavoastră?

Abdou chicoti.

— Am chiar ceva mai bun decât asta. Numărul de telefon. Dacă vreţi, o chem numaidecât şi v-o dau să discutaţi.

Peste cinci minute, personajul şi Abdou făceau un schimb cu propriile lor numere de telefon.

Vânzătorul reapăru, şi burghezul i se adresă neveste-sii:

— Claire, fă cunoştinţă cu Odile. Sunteţi sortite să vă mai vedeţi. Şi sunt convins că ai multe de învăţat de la ea.

Se uită la Abdou, mijindu-şi ochii.

— Soţia mea e plină de bunăvoinţă, dar încă mai este puţintel stângace.

Ceva mai departe de ei, Odile mângâie obrazul Clairei.

— O să vezi, e minunat să fii tatuată.

Claire se holbă la ea, cu o expresie rătăcită.

— Oh, nu asta mă sperie, ci zgarda şi inelul.

Odile continua să-i mângâie faţa.

— Dar e o nimica toată. Vei fi mândră, te asigur. Uită-te la mine, ce, am eu aerul c-aş fi nefericită?

Abdou se ridică în picioare.

— Plecăm. Păstrează astea pe tine. Şi plăteşte.

În prag, se întoarse spre soţ.

— Mă pricep la fete, credeţi-mă. Soţia dumneavoastră este din rasa târfelor. Puneţi-o la treabă.

Individul trase adânc în piept fumul trabucului său.

— Dar chiar asta am în plan, prietene!

Pe scară, Abdou îşi strecură mâna sub capă şi înhăţă sânii liberi.

— Genial, aprobă. O să porţi asta deseori. Hai, acum ne întoarcem acasă. Mi-ai promis ceva.

Odile se înfioră: Abdou îi răsucea, rând pe rând, sfârcurile. Nu-şi uitase promisiunea: să-i dăruiască lui Abdou absolut totul. Dolarii, diamantele şi numărul contului bancar.

— Să nu mă părăseşti, după aceea! gemu.

El o propti cu spatele de perete, pe palierul etajului doi, şi-i deschise fusta. O pătrunse imediat, apăsându-i sânii cu mâinile, în timp ce limba îi căuta fundul gurii. Ea ţipă foarte curând.

— Nu se părăseşte o câştigătoare de biştari ca tine, îi spuse Abdou. Prea mare ar fi prostia.

În timp ce făceau dragoste, vizonul pe care Odile îl purta pe braţ îi alunecase pe jos, împreună cu pachetul ce conţinea corsetul şi ciorapii. El îi spuse să le ridice, şi ea se aplecă. Se clătina.

— Închide-ţi fusta, îi zise Abdou.

Reîncepând să coboare, îi mângâie fesele.

— Eşti o fată bună. O să fim foarte fericiţi împreună, vei vedea.

*

* *

Abdou puse la loc, pe măsuţa scundă, punga de plastic. Diamantele brute zăngăniră pe cristalul mesei. Alături zăceau teancuri de dolari, ghiulul, ceasurile şi acele de cravată. Şi mai era şi peticul de hârtie cu cifrele numărului de cont.

— Mulţumesc, spuse.

Ea îi repetă că-l iubea – cu ochii plecaţi, deoarece, încă de la intrare, i se poruncise să se dezbrace.

— Mă vei însoţi la Geneva, continuă el. Pe urmă vom călători. Meriţi o carieră internaţională. Cunosc eu o reţea. Ăia caută fete ca tine. Vei avea un dosar, cu fotografii drăguţe şi cu precizarea specialităţilor tale. Tot ce te pricepi să faci. Ceea ce vei câştiga mi se va plăti mie, direct. Iar tu îmi vei da şi bacşişurile.

Ea îl asculta, fără o vorbă. Uluită ea însăşi de propria-i supuşenie. Când se gândea la ceea ce fusese cu numai cinci zile în urmă… o târfă liberă, fără peşte, şi care jurase că niciodată nu va avea unul. Liberă şi mândră. Şi pe urmă, Abdou pusese ochii pe ea. Şi ea devenise ceea ce dispreţuia mai mult: o fată pierdută. Asta nu se putea sfârşi decât rău. Într-o bună zi, Abdou avea să se sature de ea. Şi atunci… Ah, la asta nu trebuia să se gândească! Dimpotrivă, se va lupta pentru ca el s-o vrea cât mai mult timp posibil!

— Iartă-mă, spuse. Cred c-ar trebui să ne descotorosim de cărţile de credit. Treaba devine prea riscantă.

El fu de acord.

— Ai dreptate, le voi arde chiar acum.

Îşi scoase portofelul şi arse cărţile de credit, una câte una, deasupra unei scrumiere mari. Deoarece Odile îşi ţinea ochii plecaţi, nu văzu că ultima carte o înlocuise cu una de-a lui.

Abdou se ridică în picioare şi se întinse.

— S-a făcut şapte, e vremea să te duci la treabă. Cu capa şi cu fusta crăpată. Agaţă-i arătându-le pieptul şi desfăcând fusta. Mă vei regăsi la Brunnie’s, la două’şpe noaptea. Până atunci, eu voi merge să-mi aduc, de-acasă de la mine, lucrurile mai importante. Mă mut aici. Vezi să te-ntorci cu cel puţin trei mii. Descurcă-te şi tu. Eu o să cinez cu câţiva amici. De altminteri îi vei vedea la Brunnie’s.

O jumătate de oră mai târziu, BMW-ul rula cu viteză mică pe aleile din Bois de Boulogne. Plafoniera din interior ardea, luminând capa desfăcută. Odile purta o pălărie neagră cu voaletă. O panglică de tafta roz era legată, cu fundă, de inelul zgărzii sale. Un Porsche o ajunse din urmă, începând să meargă în paralel cu ea. Odile se îndreptă din şale. Porsche-ul trase pe dreapta, în faţă, şi ea frână. Când şoferul se prezentă lângă portiera BMW-ului, Odile coborâse deja geamul şi aştepta, cu fusta complet desfăcută, cu capa căzută de pe umeri şi cu coapsele ridicate, în unghi drept.

Bărbatul lăsă să-i scape un uşor fluierat.

— Ei bine, ce să zic… E clar că nu se plictiseşte omul cu tine!

Ea îi zâmbi.

— Urcă, dragă, n-o să-ţi pară rău.

Individul se sprijini de portieră începând să discute tariful.

— Cât e un supt?

— Cinci sute. Şi şapte sute dacă înghit.

Celălalt se înfioră.

— Dar afară din maşină, rezemată de un copac, în pielea goală şi în genunchi?

— Asta face o mie.

El dădu din cap că era de acord şi ocoli maşina, venind să se aşeze lângă ea.

— Biştarii! zise Odile, întinzând mâna.

Apoi, BMW-ul intră printre arbori.

Capitolul 8

La etajul doi al clădirii cu numărul 36 de pe Quai des Orfevres se făceau ore suplimentare. Personalul era din nou reunit în totalitate. Vizita de adineauri, a numitului Mallibert, fusese pasionantă. Un alb din Africa neagră, foarte inteligent. Furnizase o descriere extrem de detailată a cuplului. Mai ales a fetei. Pe negru – în mod evident un adevărat armăsar, potrivit spuselor lui – nu-l văzuse decât din profil, din dreapta şi puţin din faţă, dar atâta îi fusese de ajuns pentru a remarca asemănarea lui cu Carl Lewis. Un punct de identificare foarte preţios. În schimb, pe fată n-o recunoscuse în nici una din fotografiile ce-i fuseseră arătate. Din păcate. Însă acum, afacerea începea totuşi să iasă din ceaţă.

Telefonul zbârnâi.

— Boris, e pentru tine. Robert.

Boris luă receptorul.

— Alo?… Ah, este acolo. Uf!… Descurcă-te, împiedic-o să-şi găsească vreun client. Vin şi eu imediat.

Închise telefonul.

— Şefu', s-ar zice că se-ntoarce roata norocului. În fine, să sperăm că aşa va fi cu adevărat. Blonda cu prenumele Odile şi despre care ne-a vorbit Robert Mallet a revenit la hotel.

*

* *

Când Boris şi Aime se iviră în holul hotelului, Robert Mallet veni în fugă spre ei.

— Este acolo, în zona boutique-urilor. Fata care stă cu spatele, răsfoind o revistă, la standul de ziare.

Boris o privi cu atenţie – foarte înaltă, fata reprezenta prototipul târfei de lux: păr blond, lung, fluturându-i pe gulerul mantoului de blană.

Se apropiară de ea. Afară, două maşini aşteptau pentru mai mare siguranţă. În total, şase inspectori gata de urmărire şi răspândiţi prin preajmă, pentru a evita să fie reperaţi. Boris tocmai ajungea în dreptul fetei când aceasta puse revista înapoi, în suport, şi se întoarse, arătându-şi faţa.

— Ah, nu! gemu el. Nu ea!

Îl recunoscuse şi fata.

— Boris! exclamă. În mod clar, eşti abonat aici.

El îi confirmă spusele.

— Precum vezi. Şi aş vrea să-ţi pun o întrebare. Cum te cheamă de fapt?

Fata îşi încruntă sprâncenele.

— Mi-ai uitat prenumele? Răule!

Boris scutură din cap.

— Ba nu: Nadia. Dar, ia spune-mi, nu-ţi schimbi prenumele din când în când?

Ea râse.

— Ah, pricep ce vrei să zici. În momentul de faţă am ales numele de Odile, e mai la modă. Nu mai sunt Nadia decât pentru vechi prieteni, ca tine.

Acum stătea foarte aproape de el şi-i zgâria uşor umărul cu unghiile sale interminabile.

— Ce faci în seara asta? îl întrebă în şoaptă, cu glas răguşit. Eu, una, am avut o după-amiază bună, însă parc-a început să nu mai meargă. Am chef să-mi mai schimb ideile. Fă-mi o plăcere. Să luăm masa de seară împreună. Te invit eu.

Boris scărpină creştetul yorkshire-ului pe care ea îl purta în braţe, la fel ca-n urmă cu câteva zile.

— Excelentă idee! exclamă cu voioşie. Lasă-mi timp doar cât să-l previn pe Meme şi sunt al tău.

Aime Brichot se eclipsase, din discreţie. Cât şi pentru a se împăca, la rândul său, de unul singur, cu dezamăgirea suferită. Nadia, acea Nadie de douăzeci şi cinci de ani care, în urmă cu vreo doi ani, avusese un rol atât de important într-o afacere cu bordeluri clandestine… Şi devenită acum Odile. Cât să dea naştere unor false speranţe. În mod cert, norocul îi ocolea mereu. Doar dacă… Dar nu, aşa ceva era imposibil. Deloc genul Nadiei. Absolut defel.

Târfă – de acord, dar o târfă cinstită.

Boris îl ajunse din urmă.

— Ce părere ai? Ar putea fi ea? Mie nu-mi vine să cred. Ar fi o răsturnare a lumii cu susu-n jos.

Aime îşi mângâie cu mâna chelia.

— Nu-i nici o şansă să fie ea.

Boris fu de acord.

— Dar nu se ştie niciodată. Iau masa cu ea. O să merg ca pe ouă – e cazul s-o spun – dar nu-i imposibil ca ea să ştie ceva.

Aime Brichot suspină:

— Tu te-alegi cu fete frumoase. Mie îmi revine să-i telefonez lui Baba...

*

* *

Pe sub masă, Nadia îşi apăsa genunchiul de coapsele lui Boris şi, în lumina blândă a lumânărilor, ochii îi străluceau plini de promisiuni. Ajunseseră la desert – un delicios sufleu cu ciocolată.

— Nu mai ai încredere în mine – protestă Nadia ridicându-şi din poala yorkshire-ul pentru a-i da, cu vârful degetelor, o bucăţică de sufleu. Doar nu-ţi închipui că nu mi-e limpede ca apa de izvor că ai necazuri?

El îşi lăsă linguriţa în farfurie.

— Ştii bine că nu-ţi pot spune nimic. Dar dacă vrei într-adevăr să-ţi mărturisesc, da, am necazuri de serviciu.

Nadia păli.

— Te-au mătrăşit?

Boris râse:

— Nu încă, dar e posibil.

— Hai, spune-mi, totuşi. Ştii că sunt corectă.

El şovăi.

— În privinţa asta, chiar ai interes să fii aşa. Ei, bine, caut un armăsar negru. Nu ştiu nimic despre el. Nu l-am văzut niciodată. Tot ce ştiu este că seamănă cu Carl Lewis şi că are în jur de douăzeci şi doi de ani. Asta-ţi spune ceva?

Nadia clătină îndelung din cap.

— Păi sigur că da.

Boris îi luă mâna şi i-o strânse.

— Nu glumi, te rog.

Cu mult calm, ea înghiţi o linguriţă de sufleu.

— Ar trebui să ţi-l mănânci şi tu, înainte să se răcească. Armăsarul tău se numeşte Abdou, şi-i originar din Coasta-de-Fildeş. Formidabil. Face dragoste din instinct şi nu oboseşte niciodată. A intrat în circuit de cel mult şase luni. L-am cunoscut la o petrecere.

Boris îşi termină sufleul într-un minut. Căpătase, subit, un apetit de căpcăun.

— Îi cunoşti adresa?

Nadia întinse braţul să-şi ia geanta. Sânii i se agitară în decolteu. Scoase un carnet de adrese cumpărat de la Hermes şi

începu să-l frunzărească.

— Litera C… Celonto, Abdou Celonto. Aha, uite-l…

Cu gesturi febrile, Boris îşi notă adresa şi numărul de telefon.

— A făcut ceva grav? îl întrebă Nadia, simţindu-se totuşi nu prea în largul său, acum, că-şi vânduse un „confrate”.

Boris scutură din cap.

— Liniştește-te. Nu trebuie să ai remuşcări. El n-a făcut nimic, dar mă poate duce la o altă persoană pe care-o caut.

Nadia îl privi atent, îngrijorată.

— O târfă?

— Da.

— Şi, evident, nu ştii cum o cheamă.

— Aşa este. Ştiu numai că prenumele îi începe cu O… O de la Odile, de pildă. Începi să pricepi?

Nadia izbucni într-un interminabil hohot de râs.

El dădu energic din cap.

— Gata, destul! Fapt este că tu îţi spui acum Odile, şi ai avut bafta să te găsesc eu. Un alt coleg te-ar fi dus fuga-fuguţa la Baracă.

Nadia îşi termină sufleul.

— Treaba asta are vreo legătură. Cu aşa-zisa boală a lui Max?

Boris izbuti să-şi ascundă mirarea.

— Care Max?

— Ah, nu ştii? Portarul de noapte. A dispărut de câteva zile. Se pare că-i bolnav.

— Aşa ceva se-ntâmplă…

Ea scutură din cap.

— Ce, glumeşti? Max, şi bolnav!… Orice, dar asta nu.

Boris umplu din ambele pahare.

— Nu căuta poveşti de adormit copiii. Problema mea nu are nimic de-a face cu individul ăsta, de care nici n-am auzit vreodată vorbindu-se.

Piciorul Nadiei reîncepea să se frece de al său.

— Am fost drăguţă cu tine, nu-i aşa? şopti ea şi privirea i se tulbura, în lumina lumânărilor. Am dreptul la mica mea recompensă. Vino la mine acasă. Ştiu că nu eşti căsătorit. Îmi datorezi măcar atâta lucru.

Ochii negri ai lui Boris îi sfredeliră pe-ai ei.

— O.K., sunt corect. Şi pe urmă, nici nu va fi neplăcut.

Ea îşi dădu capul pe spate.

— Mai eşti şi galant, pe deasupra!

De îndată ce ajunse în garsoniera Nadiei, pe Rue de la Faisanderie – o adresă foarte avantajoasă pentru o prostituată, ţinând seama de apropierea ei faţă de Bois de Boulogne – Boris îi telefonă lui Charlie Badolini, la acesta acasă.

— L-am identificat pe negrul despre care-i vorba, şefu'. Iată adresa. Ce fac eu?... Regret, şefu', nu pot veni imediat. O să vă explic. Chestiune de onoare.

Nadia tocmai ieşea din camera de baie, teribil de ispititoare în nuditatea ei. Îl dezbrăcă şi-l împinse spre pat.

— Grăbeşte-te. Sunt sigură că eşti chiar mai bun decât pe vremuri.

*

* *

Peste o jumătate de oră, întregul dispozitiv de supraveghere îşi ocupase locul în faţa locuinţei lui Abdou, pe Rue de la Pompe, nu departe de Avenue Victor Hugo. Conducător al operaţiunilor: Aime Brichot.

*

* *

Aşa cum făgăduise, Odile sosi la Brunnie's fix la miezul nopţii. Nu purta chiar genul de îmbrăcăminte al celorlalte fete prezente acolo – toate în rochii decoltate. Ea înaintă în barul american, în mijlocul căruia se afla un ring de dans... şi făcu un efect destul de puternic, în ţinuta severă şi cu pălăria ei neagră, cu voaletă. Îl reperă foarte repede pe Abdou, în fundul sălii, în compania a trei bărbaţi mai în vârstă decât el – un anglo-saxon de vreo cincizeci de ani şi doi grăsani scunzi, sub a căror privire se simţi îndată stânjenită. Cu siguranţă, libanezi. Abdou o prezentă, fără a i-i prezenta şi ei pe cei trei.

— Aşează-te, îi spuse, arătându-i un scaun, lângă masa lor, situată într-un colţ al sălii.

Odile se supuse.

— Arată-le cum eşti îmbrăcată, continuă Abdou. Din spate, nimeni nu va vedea nimic, dacă asta te-ngrijorează. Oricum, aici nu-s decât târfe.

Ea îşi desfăcu pelerina, aplecându-şi imediat ochii. O invada o ruşine delicioasă.

— Ei, ce ziceţi de sfârculeţele astea? întrebă Abdou.

Ceilalţi nu răspunseră; privirile erau de ajuns.

— Ridică-te, prezintă-ţi pântecele.

Odile se ridică şi desprinse banda de velero a fustei.

— Tatuată de ieri, comentă Abdou. Aşează-te iar. Fără să-ţi închizi fusta.

Apoi, adresându-se celor trei:

— Cât despre fund, vă las să aveţi o surpriză. Îmi veţi povesti pe urmă cum v-a plăcut.

Întinse mâna spre ea:

— Biştarii. Cât?

Odile, cu ochii tot în podea, schiţă un mic surâs plin de mândrie.

— Trei mii opt sute.

Abdou îi vârî în buzunar, fără s-o felicite.

— Îi vei însoţi pe prietenii mei, spuse. Vei fi foarte ascultătoare. Am încheiat afacerea până mâine la prânz. După aceea, vii acasă. Nu voi fi acolo, dar mă vei aştepta. De altminteri, îţi voi telefona.

Ea respira precipitat. Sperase atât de mult să aibă dreptul la recompensa de bună câştigătoare!

Abdou deja nu se mai interesa de persoana ei.

— Câte zece mii de fiecare, zise. Acum, pe loc.

Numără bancnotele, care se alăturară celor trei mii opt sute de franci din buzunarul lui. Pe urmă se ridică în picioare.

— Noapte bună, copii. Presupun că voi achitaţi nota de plată, nu-i aşa?

Puse o sărutare rapidă pe fruntea Odilei.

— Foarte ascultătoare, m-auzi? Dă-mi cheile maşinii.

*

* *

— Nu te supăra pe mine – trebuie, într-adevăr, să plec.

Cu capul adâncit în pernă, Nadia îl privea ţintă.

— O.K., ştiu că ai ordinele tale, dar, oricum, e urât. Foarte urât. N-ai încredere în mine.

Cu o jumătate de oră în urmă, Boris chemase la telefon Baraca. De faţă cu ea. După ce se scuzase. Nu-şi putea lua nici un risc: poate că Nadia îl simpatiza pe numitul Abdou mai mult decât mărturisea. Astfel că o lăsase să audă cum cheamă o echipă care să asigure pază continuă, la ea acasă, până la noi ordine. De asemenea, îi interzise să-şi părăsească locuinţa. Şi, mai ales, să telefoneze. O adevărată insultă.

Soneria de la intrare zbârnâi şi doi sticleţi fura poftei înăuntru. Intrară jenaţi. Nadia răspunse foarte sec la salutul lor de „bună seara”.

— Ai să-mi plăteşti tu asta! îi zvârli lui Boris. El se opri în prag şi, peste umăr, îi replică:

— Cum pofteşti. Când totul va fi rezolvat, vei pricepe. Şi, atunci, eu voi fi acela care te va invita la cină.

Nadia înhaţă o pernă şi-o aruncă spre el.

— Ticălosule! Ticălos ce eşti!

După plecarea lui Boris, cel mai în vârstă dintre cei doi poliţişti îi zâmbi.

— Ei haide, micuţă doamnă, nu-i vina lui, a primit şi el ordine.

Înfuriată la culme, ea îl străfulgeră cu privirea.

— Ieşiţi din camera mea!

Capitolul 9

Şoferul de taxi era un tătuc bătrânel, în pragul pensionării. Nu înceta s-o studieze pe doamna aceea atât de elegantă, îmbrăcată într-o capă bleumarin şi purtând o pălărie voalată, care-l angajase în Place des Vosges. Stând pe bancheta din spate, părea extrem de epuizată, şi capul i se bălăbănea într-o parte şi-ntr-alta.

— Nu vă simţiţi bine, doamnă? sfârşi prin a o întreba.

Odile tresări. Cei trei clienţi nu-i lăsaseră nici un minut de răgaz.

— Oh, nu-i nimic. Gripa…

Şoferul schimbă viteza.

— Este epoca gripelor, constată el, plin de înţelegere. Ar fi trebuit să procedaţi ca mine. În fiecare an, în octombrie, mă duc să mă vaccinez. Şi mă-ndop cu vitamină C.

— Te rog, accelerează.

Şoferul ridică mâinile, neputincios.

— Ce vreţi să fac eu? Este o manifestare. Uitaţi-vă şi dumneavoastră. Ce vremuri…

Odilei îi venea să plângă. Se ghemui în colţul banchetei, tremurând. Şi totuşi, taxiul era supraîncălzit.

*

* *

Portarul imobilului în care se afla locuinţa lui Abdou era un om curios din fire. Încă de când scosese pubelele, reperase maşinile poliţiei, la pândă. Nu-i scăpaseră nici privirile aţintite asupra uşii lui. La prânz, nu mai rezistă şi se apropie de prima maşină. Un mărunţel chel şi mustăcios, cu ochelari marca „Amor”, coborî geamul portierei.

— Iertaţi-mă, zise portarul. Văd cine sunteţi. Eu sunt portarul imobilului care pare să vă intereseze atât de mult. Dacă vă pot ajuta cu ceva?…

Brichot se aplecă spre el.

— Aveţi în imobil un negru? Tânăr, foarte înalt?

Celălalt ridică braţele spre cer.

— Sigur că da. Unul, pe nume Abdou. Fetele fac coadă la el. Şi, ştiţi dumneavoastră, vecinii se plâng.

Brichot arboră o expresie înţelegătoare.

— E mult de când l-ai văzut?

— Ah, ba nu! Ieri seară. A sosit cu taxiul, care l-a aşteptat la scară. Negrul a coborât iar, cu două valize.

Şi chiar că i-am zis în gând: „Dacă te-ai întoarce în ţara ta, s-ar bucura toată lumea.”

— Îţi mulţumesc, spuse Brichot, cu oboseală-n glas. Mulţumesc.

*

* *

Abia se trântise Odile pe pat, cu braţele larg desfăcute, că soneria telefonului îi sfredeli timpanele.

Întinse mâna spre el, pe bâjbâite, şi nu reuşi decât să-l facă să cadă pe mochetă. Îl apucă la nimereală. Soarele răsărise demult, dar ea avea o pâclă cenuşie în faţa ochilor.

— E douăsprezece şi treizeci, de-o jumătate de oră te chem. Pe unde-ai umblat?

Odile îşi îngăimă explicaţiile: manifestaţia, taxiul prins în ambuteiaj. Se scuza, nu era vina ei.

— Bine, treacă de la mine de astă dată.

Urmă o tăcere.

— Mă iubeşti?

Ea jură că „da”, de mai multe ori.

— Foarte bine. Acum, dormi. Vin şi eu acasă la zece.

Odile puse receptorul în furcă, nimerind-o cu greu, şi se cufundă imediat într-un somn adânc.

*

* *

În garsoniera de pe Rue de la Foisanderie, Boris se adresă celor doi poliţişti:

— Puteţi pleca.

Rămas singur cu Nadia, o rugă încă o dată să-l ierte pentru lipsa de încredere. Tot în defensivă, ea îl privea ţintă.

— Am discutat cu şefu’. M-a autorizat să-ţi povestesc totul. Riscăm mult, dar i-am jurat că-n tine putem avea încredere. Iată cum stau lucrurile…

Când îşi încheie relatarea, Nadia i se aruncă de gât.

— Iartă-mă că te-am urât! îi spuse printre sărutări. Abdou se va întoarce la el acasă. Mai mult ca sigur. Nu bănuieşte nimic.

Boris înălţă din umeri.

— Nadia, toată afacerea asta a stârnit o furtună – atât la poliţie, cât şi la guvern – pe care nici nu ţi-o poţi imagina. Voi

toţi, cei din mediul tău, aveţi interes să ne ajutaţi în găsirea lui Abdou. Precum şi a fetei al cărei prenume începe cu un O. Dacă nu, nici nu ştii ce valuri vor fi. Vă vor mătura pe toţi.

Ea îşi îndreptă umerii.

— Am înţeles. Pornesc la vânătoare. Bazează-te pe mine.

*

* *

Pe la ora patru după-amiaza, Abdou ieşi de la tăinuitorul său negru, de pe strada Quincampoix. Fluiera uşurel. În buzunar avea şase milioane, în bancnote noi – preţul la care vânduse diamantele brute. Urcă în BMW şi porni la întâmplare, calculând în minte. Ce baftă porcească avusese! Şi proasta de Odile, pe care-o întorcea ca pe-o mănuşă, şi pe care avea s-o stoarcă ca pe o lămâie, până va crăpa făcându-şi meseria. Ce tâmpite sunt femeile!... Când îşi reveni din visare, zâmbi – ce caraghios: se afla în piaţa Vendome! Condusese până aici la nimereală. Privi faţada: „Mauboussin" – o bijuterie în care nu intrase niciodată... Căută un loc de parcare pentru BMW. Imposibil. Toate fuseseră ocupate. Sfârşi prin a găsi unul, pe trecerea de pietoni, la colţul dintre Rue de la Paix şi Rue Daunou.

Acum se uita la ceasuri – pasiunea lui. Erau patru, unul mai somptuos decât altul; dar de ce să nu-şi adauge la colecţie ceasul acela, din spatele vitrinei, cu un rubin în mijlocul acelor, şi cu câte unul în dreptul fiecărei cifre? Sunt şic, rubinele.

Intră în magazin.

*

* *

Vânzătoarea studie încheietura mâinii lui Abdou.

— Vă vine foarte bine, într-adevăr foarte bine. Era o fetiţă drăguţă, tinerică, şi cu o înfăţişare blândă. Flerul de proxenet al lui Abdou îi urla că, dacă n-ar fi avut ceva serios în curs, s-ar fi descurcat s-o invite la masă.

— Îl cumpăr, zise.

Îşi vârî mâna în buzunar. Şi brusc, îşi reaminti că, deasupra limitei de zece mii de franci nu ai dreptul să plăteşti cu bani lichizi. Ori ceasul valora mult peste această sumă.

Scoase, aşadar, cartea de credit pe numele lui Omar Keresso. Cea pe care n-o distrusese; rupând-o în locul ei, în faţa Odilei, pe a sa proprie, împins de lăcomie.

Văzând bara transversală, vânzătoarea avu un mic şoc, ca şi

celelalte vânzătoare cărora le prezentase cărţi similare. Pregăti actele şi le introduse, împreună cu cartea de credit, în maşina electronică. Imediat, pe ecran apărură nişte litere roşii, luminoase: «Refuzat».

Abdou se înverzi la faţă.

— Ce-nseamnă asta?

Vânzătoarea deveni rigidă:

— Nu înţeleg, domnule…

Un vânzător în jur de cincizeci de ani e apropie de ei.

— Ceva nu-i în ordine, Eliane?

Fata îi aruncă o privire rapidă.

— Da, domnule. Cartea Gold barată, a domnului, este refuzată.

Abdou se grăbi să intervină:

— E ridicol! O să mă plâng! Daţi-mi înapoi cartea aia!

Vânzătorul fu mai rapid, luând-o el.

— Îmi pare extrem de rău, domnule. Avem acorduri încheiate cu organismele de credit. O carte refuzată trebuie să fie ruptă pe loc.

Abdou rostogoli nişte ochi furioşi.

— Daţi-mi înapoi cartea!

Un glas aspru, în spatele lui, îl făcu să înţepenească.

— E vreo problemă, domnule Dubois?

Abdou se răsuci în loc, lent: un gardian de pază. Fără a mai sta pe gânduri, se năpusti afară, îmbrâncindu-l, şi o luă la goană către Rue de la Paix. În prag, paznicul urla după el.

La coiful dintre Rue de la Paix şi strada Daunou se opri, şi inima începu să-i bată cu putere: un camion-macara tocmai îi ridica maşina. Porni iar în fugă.

— Hei! Asta-i maşina mea!

Slujbaşii se uitară la el, rânjind batjocoritor.

— Şi ce dacă? Va trebui să ţi-o cauţi la depozit.

Abdou încercă să-i ia cu binişorul.

— Fiţi drăguţ, băieţi, plătesc pe loc.

Şi, zâmbind cu înţeles, adăugă:

— Pot chiar să mai adaug ceva…

Nu avu noroc: şeful era un pur şi un dur.

— Îţi baţi joc de noi? urlă el. Şi, mai întâi şi-ntâi, de unde ştiu dacă „rabla” asta e a ta? Pari cam tinerel pentru a-ţi permite o asemenea sculă.

Abdou scoase din buzunar cheile şi i le arătă.

— Ai cheile? Şi ce-i cu asta? Ia să vedem, actele tale corespund cu documentul de înmatriculare?

— E maşina prietenei mele, bolborosi Abdou, descompus la faţă.

— Nu mai spune, maşina prietenei tale?! Parcăm maşina prietenei petrecerea de pietoni şi încercăm să ne jucăm de-a şmecherul…

În clipa aceea, un Peugeot 205 opri în dreptul lor. Din el ieşiră doi poliţişti, care imediat se năpustiră spre ei: negrul sprintase în viteză. Dar nu poţi ajunge din urmă un negru de douăzeci de ani, în plină fugă…

Un sfert de oră mai târziu, la comisariatul cartierului Gaillon, aflat la numărul 5 pe Rue d'Amboise, cei doi poliţişti îşi făceau raportul privitor la rondul efectuat. Incluzând printre altele o cerere de verificare a unui BMW 728 I dus la depozit. Pentru cazul c-ar fi fost furat… Ceea ce părea foarte probabil.

*

* *

Eliane îşi ridică faţa spre poliţistul atât de frumos, acea sosie atât de perfectă a lui Alain Delon, dar mai tânăr… mult mai tânăr.

— Da, domnule, semăna cu Carl Lewis. Şi avea un inel în urechea stângă.

În mod cert, astăzi pentru ea era ziua sosiilor…

Boris se întoarse spre vânzător şi spre paznic.

— A urcat în vreo maşină?

— Nu, răspunse paznicul. A plecat în fugă spre Rue de la Paix, în direcţia Operei…

*

* *

Există momente în care oboseala este atât de mare încât nu te lasă să adormi. Degeaba te lupţi, în zadar îţi spui că trebuie să te odihneşti cu orice preţ – nu-i nimic de făcut. Somnul nu se lipeşte de tine. Către ora patru, Odile fusese nevoită să se ridice din pat. Se dusese să facă un duş fierbinte. Apoi se spălase pe cap. La coafor nu mergea niciodată. Avea noroc că părul i se ondula natural. O uscare rapidă cu foehn-ul – şi gata!

Îşi privi cu atenţie pântecele. Rădăcinile părului de pe pubis reîncepeau să crească. Va trebui să se gândească serios la asta.

Nu poţi face o smulgere cu ceară decât dacă ţepii au ajuns destul de mari... Rămânea soluţia epilării electrice. Existaşi aşa ceva. Ar fi necesar să ceară permisiunea lui Abdou.

La simpla evocare a numelui proxenetului ei, fu din nou cuprinsă de un tremur plin de delicii.

Se coafă cu uscătorul electric, apoi se machie. Era pierdută-n visare. Oare ar fi dat crezare unei ghicitoare care i-aţi prezis că-ntr-o zi va deveni, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, sclava sexuală a unui negru de douăzeci, frumos ca un zeu? Nu, bineînţeles. I-ar fi râs în nas. Şi totuşi, aşa se întâmplase.

Se îndreptă spre camera de zi. Avea poftă de-o ţigară. Luă un pachet şi, în mod mecanic, îşi înfipse între buze un Dunhill. Aprinse bricheta, dar se opri. Ah!... Abdou îi interzisese să fumeze... Puse ţigara la loc, în pachet. Apoi aruncă o privire rapidă ceasului de pe noptieră. Ora cinci. Încă patru ceasuri de aşteptare până la revenirea lui Abdou. O chinuia cumplit dorul de el. De minunatul lui sex, mereu în erecţie. Se culcă pe pat şi mâna i se duse spre partea de jos a pântecelui, atât de netedă de-acum înainte. Degetele ei căutau clitorisul. Deodată, îşi retrase mâna. Va trebui să-i ceară lui Abdou îngăduinţa de a se mângâia când era singură. Nu-şi putea permite s-o facă fără aprobarea lui. Şi nu era deloc sigură că i-o va acorda.

Se ridică şi puse o casetă, dar o opri imediat – nu de muzică avea chef, ci de Abdou. De nimic altceva decât de Abdou.

Rămase nemişcată. Şi dacă i-ar pregăti o surpriză? O mică cină în doi. Vodcă, icre negre şi blini[10], de exemplu. Magazinul *Maison du Caviar* era foarte aproape... Nu-i vor trebui decât maxim douăzeci de minute, dus-întors.

Se aşează pe marginea patului. Sărmană idioată: nu mai avea nici un sfanţ. Şi nici maşina...

Se ridică iar. Păi nu era ea o câştigătoare?

Îşi făcu pregătirile: vizonul, ca şi mai înainte, iar pe dedesubt – goală. Şi plecă să-şi câştige masa de seară.

*

* *

În holul hotelului de lux în care, cu câteva nopţi în urmă – păreau să fi trecut secole de-atunci! — Max îi făcuse legătura cu King-Kong, agăţă un arab mătăhălos şi singuratic. Discutară.

[10] *Blini:* gustare specific rusească; un fel de clătite cu diverse umpluturi picante, (n. t.).

Singurul lucru care-l interesa pe el era sodomizarea. Se înţeleseră la un preţ pentru o oră, în camera lui: patru mii. La sfârşit, clientul îi mai dădu un bacşiş de o mie de franci.

Cu şalele dureroase şi arzându-i ca focul, Odile ieşi din hotel şi se repezi spre *Maison du Caviar,* de unde cumpără trei sute de grame de icre Beluga, un pachet de blini, ce nu trebuiau decât să fie încălzite, şi o sticlă de vodcă. Apoi făcu un ocol până pe Rue Marboeuf şi, pentru cinci sute de franci, îşi satisfăcu plăcerea de a cumpăra câţiva trandafiri Baccarat. Pe urmă se întoarse acasă, după ce trecuse şi pe la cofetăria *Pleinier,* pe strada François I-er, să cumpere o şarlotă cu căpşuni.

Ajunsă sus, la ea, aranjă două şervete drăguţe pe măsuţa scundă din camera de zi. Trandafirii îi răspândi cam peste tot. Puse vodca şi caviarul în frigider, împreună cu şarlota. Şi se pregăti ea însăşi: corsetul care-i ridica sânii, ciorapi negri de plasă, şi fără chiloţi. Apoi se parfumă. Şi aşteptă.

*

* *

Abdou ajunsese într-un cinematograf, pe Boulevard des Italiens. Şi începuse să gândească serios. Poate că era în stare să-şi piardă capul în faţa unui ceas sclipitor de rubine, dar în celelalte privinţe ştia să raţioneze. Vedea situaţia cât se poate de clar: când cei doi poliţişti îşi vor prezenta raportul, comisarul lor nu va avea nevoie să fie prea isteţ pentru a se simţi interesat de descrierea pe care cei doi i-o vor face: prototipul hoţului de maşini. Iniţiind demersul pentru depistarea proprietarului maşinii în fişierul actelor de înmatriculare, va începe, totodată, şi căutarea negrului dubios. Treaba va progresa de la un serviciu la altul şi, în mod fatal, se va produce declicul declanşator: corelarea celor două fugi, la zece minute interval de timp şi la cinci sute de metri distanţă una de alta. Una la *Mauboussin;* a doua, pe strada Daunou. Pe urmă totul se va înlănţui în cascadă, având în vedere numele de pe cartea de credit. Şi, în mod automat, sticleţii vor ajunge, pe fir, până la Odile… Pe care toţi vânzătorii şi vânzătoarele din magazinele de lux în care folosiseră cărţile *Gold* – fără a mai pune la socoteală restaurantul *Maxim's* şi celelalte – o vor recunoaşte…

Prin urmare, problema era, de acum înainte, Odile.

Când ieşi din cinematograf, hotărârea lui era luată. Chemă un taxi.

*

* *

Cheia se răsuci în broască mai devreme decât i se anunţase. Pe la nouă şi jumătate. Odile ghici imediat că Abdou nu era în starea lui de spirit obişnuită. Se repezi să-l întâmpine.

— S-a întâmplat ceva! Spune-mi, ce? Spune-mi!

El se duse să se aşeze pe canapea şi îşi aprinse o ţigară.

— Ba nu. O iei razna. Nu s-a întâmplat nimic, te asigur.

Odile se ghemui la picioarele lui. În balconaşele care-i ridicau, oferindu-i, sânii îi tresăltau.

— Nu sunt nebună.

Abdou îşi roti privirea în jurul încăperii.

— Ce-i cu toate florile astea? Ai de gând să-mi explici?

Ea îi cuprinse mâinile şi începu să i le sărute.

— M-am trezit mai devreme decât prevăzusem. Am vrut să-ţi fac o surpriză. Am plecat de-acasă. Am agăţat un arab. M-a umplut de bani: cinci mii, cu bacşiş cu tot. Am cumpărat caviar şi alte bunătăţi. Pe noptieră, acolo, mai sunt o mie cinci sute de franci. O mică cină în doi, doar o mică cină în doi. Se apropie Crăciunul. Ne luăm un aconto.

Abdou oftă.

— Chiar aşa, ne luăm un aconto.

Capitolul 10

Boris acceptă ţigara Ceitique pe care i-o întindea Charlie Badolini. Şi se intoxicară amândoi în tăcere. În spatele lor, Aime Brichot se uita fix la vârful pantofilor săi „Church”, lustruiţi la perfecţie.

Cu puţin mai înainte, şeful avusese criza lui de furie, devenită acum bicotidiană. Pe un ton şi mai ridicat decât cel obişnuit. Aproape că spumega – la Ministerul de Interne, acţiunile lui începeau să se devalorizeze puternic…

De data acesta, situaţia nu mai era tragică – devenise disperată. Acum, armăsarul negru şi fata ştiau că sunt urmăriţi. Nemaipomenit: o prostituată de lux se plimba prin Paris, complice la o omucidere şi vinovată de o alta, iar ei, superpoliţiştii de la Brigada Mondenă, erau incapabili să pună mâna pe ea.

Şi era acolo, în Paris. Unde?

Nu se mai punea problema să spere c-ar mai putea da de Abdou. De-acum înainte, cu siguranţă că va sta ascuns. La ea. Dar unde?

Unde, Dumnezeule din cer?!

Fuseseră verificate, una câte una, toate prostituatele de lux al căror prenume începea cu O. Prin eliminare, se ajunsese la un număr de şapte care corespundeau descrierii. Blonde, zvelte, înaltă clasă. Şi specialiste în bici, cordeluţă şi alte jucărele. Toate se dovediseră în măsură să ofere un alibi pentru noaptea uciderii lui Omar Keresso. Una îşi sărbătorise aniversarea într-un local la modă, iar persoana respectivă confirmase. Alte două se aflaseră cu vechi clienţi de-ai lor, ale căror nume fuseseră verificate – şi care, în treacăt fie spus, făcuseră nişte mutre foarte lungi… Cât despre celelalte patru, nici cu ele nu avuseseră noroc: participaseră la o serată specială, cu lume bună, din înalta societate… serată la care poliţia avusese un informator al său…

Existau momente în care Boris se întreba dacă nu cumva Nadia-Odile îl ducea de nas. Dar nu… Nu i l-ar fi dat în braţe pe Abdou.

În aceeaşi clipă, şeful comisariatului din cartierul Gaillon trecea încă o dată pe la birou, înainte de a se duce acasă.

— Ce mai e nou? îl întrebă pe adjunctul său.

Acesta ridică din umeri.

— Rutină: o spargere la *Brentanno's. Au* golit casa; trei sinucideri; o maşină furată… Să continui?

Superiorul său îi făcu semn că „nu".

— Lasă, ciao, noapte bună. Ne vom ocupa mâine de toate astea.

Şi plecă. Încă o dată, norocul trecuse pe lângă Boris. Dacă şeful comisariatului ar fi fost acolo când cei doi poliţişti din maşina de rond vorbiseră despre negrul cu BMW-ul 728 I, ceva i-ar fi făcut „clic" în cap: omul era unul dintre rarii poliţişti la curent cu afacerea Omar Keresso. Aceasta nu fusese divulgată în serviciile poliţieneşti decât până la gradul de comisar.

Identificarea proprietarului unei maşini cu număr cunoscut este instantanee: e suficient să apeşi câteva taste ale unui calculator conectat direct la serviciul documentelor de înmatriculare. Instantaneu, numele Odilei precum şi adresa ei ar fi fost înscrise în raport…

*

* *

Odile îi servi din nou vodcă lui Abdou.

— Nu mănânci nimic. Nu-ţi place?

El dădu pe gât paharul, până la fund.

— Ba da…

Ea se ghemui la picioarele lui.

— Eşti bolnav?

Cu privirea pierdută-n gol, el părea adâncit în gânduri. Aşadar, ceva chiar că nu era în ordine. Odile îi sărută mâinile.

— Cred că te paşte o gripa. Îţi ard mâinile.

El prinse prilejul din zbor.

— Probabil ai dreptate. Mă dor toate cele.

Odile se ridică în picioare.

— O să-ţi aduc o aspirină.

Abdou suspină:

— Bună idee, îţi mulţumesc.

Abia ajunsă în bucătărie, se gândi la ceva: un grog i-ar face bine. Era profund emoţionată. Bietul Abdou… Iarna europeană e greu de suportat, când ţi-ai petrecut tinereţea la ecuator.

Se întoarse şi rămase în pragul bucătăriei: romul se afla în camera de zi. Înţepeni brusc, incapabilă să spună ce simţea.

Acolo, în cealaltă încăpere, Abdou se ridicase în picioare. Nu

mai părea deloc bolnav. Trăgea, unul după altul, sertarele micului birou; fiind foarte atent să nu facă zgomot. Odile avea impresia că tot sângele îi năvălise în tâmple – Abdou tocmai scosese dintr-un sertar ceea ce căutase: micul pistol „Bernadelli”. Îl luă şi verifică rapid dacă în încărcător mai avea gloanţe. Montă la loc încărcătorul şi manevră mecanismul de armare. Se încredinţă că piedica era trasă. Apoi reveni să se aşeze pe canapea, punând pistolul la spatele său, sub perne. Şi îşi turnă iar vodcă.

Odile se retrase de-a-ndărătelea în bucătărie şi se sprijini cu spatele de perete. Gâfâia. Tot universul ei se prăbuşise. Gândurile îi alergau nebune prin minte, într-o înlănţuire cumplită. Expresia ciudată a lui Abdou, când venise acasă... halul în care transpira... Abia acum îşi dădea seama că niciodată nu mirosise aşa de tare a negru. La fel ca Omar. Se întâmplase ceva. Dar ce?

Apa clocotea. Odile puse într-un pahar două cuburi de zahăr şi o linguriţă. Tremura. Avea impresia că totul se năruie. Pentru cine altcineva decât pentru ea pregătise Abdou pistolul?... Lăsase să i se dea de urmă. Se alesese praful de toate, înţelegea, cu o luciditate cumplită: avea s-o ucidă. Ca să nu vorbească, atunci când vor veni sticleţii. Şi ea îi dăduse absolut tot! Agoniseala ei. Mândria ei. Purta semnul lui, tatuat. Şi zgarda. I se dăruise ca o sclavă, prea fericită. Iar el o va ucide... Spre a fugi cu averea. Ah! Aşa ceva nu era cu putinţă!

Acelaşi lucru făcuse Max, şi acum – el! Ce proastă era! Dar de astă dată i se deschiseseră ochii. Brusc, zgarda o ardea. Şi îi venea să urle de ruşine că purta acel tatuaj imposibil de şters. Ticălosul, ticălosul!... Cum putuse să se lase păcălită în halul ăsta? Ea, ex-târfa liberă şi mândră, devenită supusă ca o căţea, numai pentru că el era frumos şi se pricepea să facă dragoste.

Luă o tavă şi puse pe ea paharul aburind, iar alături, cutia cu pastile de aspirină. Acum era perfect calmă. Problema se simplifica: *el, sau ea.* Altă soluţie nu exista.

Când ieşi din bucătărie, îşi reaminti că, goală fiind, trebuia să-şi ţină ochii plecaţi. Gândul acesta fu ca o plesnitură de bici peste spate. Ah, nu! S-a sfârşit cu asta! S-a sfârşit pentru totdeauna! Oare ce se întâmplase cu ea? Tăvălită prin praf, transformată în sclavă... Nu! Nu!

Printr-un teribil efort de voinţă, intră în camera de zi cu ochii

în pământ. Turnă rom în apa clocotită. Apoi îngenunche în faţa lui Abdou.

El se prefăcea foarte bine c-ar fi bolnav, strângându-şi tâmplele în palme. Odile îi prezentă tava.

— Bea, dragostea mea, bea…

— Apropie-te, zise el. Eşti prea departe.

Odile îşi încleştă dinţii şi se supuse. Dar îşi agăţă genunchiul drept în covor. Dinadins. Şi imitarea era perfectă. Tava se clătină. Ea „încercă" s-o prindă; însă o azvârli cu putere spre Abdou. Cu faţa inundată de grogul fierbinte, el începu să urle.

Când reuşi să-şi recapete suflul, Odile stătea în picioare, în faţa lui, cu sânii tresăltând din cauza respiraţiei precipitate şi cu mâinile la spate.

— Ticăloaso! urlă el. O să-mi plăteşti asta!

Mâna dreaptă i se repezi sub perne, în căutarea pistolului.

— Nu te mai obosi – spuse Odile privindu-l ţintă. Este aici.

Lui Abdou mai că-i ieşiră ochii din cap: ţeava armei era îndreptată spre el. Îşi şterse încet faţa şiroind de grogul fierbinte.

— Odile, draga mea, te-ai ţicnit.

Ea râse sarcastic:

— Ajunge. S-a terminat figura cu vrăjitul. Povesteşte ce s-a întâmplat.

Abdou se cutremură. Avea impresia că obrajii i se băşică. Iar ochiul stâng, injectat, îi lăcrima.

— Dar n-am nimic de povestit, încercă totuşi să pareze.

Ea se trase înapoi, cu spatele spre fereastră.

— Te-am văzut căutând pistolul. Povesteşte, sau încep prin a-ţi înfige un glonţ în ouă.

El îşi ridică bărbia.

— O.K., îţi înapoiez tot.

Ea izbucni în râs.

— Mai întâi povesteşte.

Abdou povesti. Tot. Cartea de credit păstrată. *Mauboussin.* Camionul-macara şi ceea ce urmase. Apoi se jură că nu avea nici un gând rău. Pistolul nu intenţiona să-l folosească decât pentru a se duce să şterpelească o maşină. Şi voia, pe urmă, să părăsească împreună cu ea Franţa.

Odile îl asculta, întrebându-se cum de putuse, mai înainte, să se lase păcălită de farmecul lui. Acum el arăta aşa cum era: un

puşti vicios. Şi nici măcar nu i se mai părea frumos.

— Îngenunchează! îi porunci. Cere-mi iertare!

El îi dădu ascultare şi ceru iertare.

— Îţi dai seama ce prostie ai făcut cu cartea de credit? continuă ea, vorbind sacadat. Poliţiştii au maşina mea. Mă vor găsi. Poate că sunt deja pe drum. S-a ales praful de toate. Eşti un prost prăpădit. Un ticălos de prost nenorocit.

Se clătină. Abdou se pregăti să sară, dar se blocă: ţeava pistolului era din nou aţintită spre el.

— Şi, din cauza ta, nici măcar nu mai am maşina! şuieră ea printre dinţi. Ţineam mult la BMW-ul meu. Tu nu poţi înţelege aşa ceva. Eu mi-am plătit-o – cu fundul meu.

— Odile! urlă Abdou. Nu, nu!

Ea pusese radioul la maximum şi întinsese braţul. Ochi. Glonţul îl nimeri pe Abdou între ochi.

După aceea, timp de o jumătate de oră, în cameră nu mai fu decât o fată despuiată, în plină criză de isterie, strângând în braţe un Apollo negru de douăzeci de ani care ştiuse să facă dragoste într-un mod minunat. Pe vremea când încă mai trăia.

Cu puţin înainte de unsprezece seara, Odile îşi recăpătă stăpânirea de sine. Târî trupul lui Abdou până la pat, îl ridică şi-l întinse pe aşternuturi. Îi închise ochii şi-i încrucişă mâinile pe piept. Apoi recuperă toată averea prădată şi o puse într-o valijoară în care vârî şi câteva lucruri de primă necesitate. Adăugând şi pistolul. Avusese grijă şi să recupereze cartuşul.

Deodată tresări ca lovită de trăsnet: telefonul!

Ezită îndelung, înainte de a lua receptorul. Apoi se hotărî.

— Odile? întrebă un glas bărbătesc, cald şi grav.

— Da, confirmă ea, în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

— Abdou este acolo?

— Nu. Cine sunteţi?

La celălalt capăt al firului se auzi un mic râs.

— Nu-ţi mai aduci aminte de mine? Soţul lui Claire. Mansarda de pe Rue de la Trinite.

— Ah! exclamă Odile. Acum îmi amintesc.

— Perfect. Un adevărat noroc că te-am găsit acasă. Închipuieţi că, după întâlnirea noastră, nevastă-mea s-a gândit serios. Ar vrea să te revadă. Cât mai curând posibil… poate că sunt indiscret şi e târziu, dar nu cumva, din întâmplare, eşti liberă în noaptea asta?

Odile depărtă de ureche receptorul. Îşi făcea rapid calculele. Abdou, mort în patul ei... Poliţia care avea să-şi facă apariţia... Trebuia să fugă...

Reluă receptorul.

— Să ştiţi că aveţi baftă! zise cu „voioşie". În noaptea asta Abdou iese cu nişte amici. Iar eu plănuisem să stau cuminte acasă... La urma urmei, îi pot lăsa un bilet.

— Exact, lasă-i câteva cuvinte. Şi vino chiar acum. Cunoşti adresa?

Odile nu-şi luă cu ea decât vizonul. Şi valijoara. În prag, aruncă o ultimă privire asupra apartamentului ei. Abdou părea că doarme, cu faţa vopsită în roşu – culoarea sângelui. Se înfioră şi ieşi pe palier. O parte din viaţa ei se încheiase. De acum înainte nu mai era decât o dublă criminală fugind de justiţie.

Ba chiar una triplă, dacă socotea şi uciderea gabonezului. Dar nu fugea cu mâna goală. În valijoara ei avea o avere în dolari. Pe lângă cifrele unui număr de cont, la Geneva. Totul se reducea la o chestiune de noroc.

*

* *

Boris se culcase devreme, epuizat de problemele sale. Iar acum, plutea într-un coşmar plin de negri, prostituate şi şefi care, toţi, îi strigau: „Eşti destituit. Destituit. Eşti un incapabil!" Şi o sonerie de telefon îi sfredelea urechile. Fără încetare.

Soneria insista într-atâta, încât Boris sfârşi prin a întinde mâna, în mod inconştient. Ridică receptorul şi-l duse la ureche.

— La ora asta tragi deja aghioase! exclamă un glas feminin.

Zăpăcit, Boris se ridică în capul oaselor. Se afla în patul lui. Ce se-ntâmpla oare? Aprinse lampa. Ah! Realitatea...

— Ai amuţit, sau ce-ai păţit? Sunt eu, Nadia!

Mintea începu să i se limpezească.

— Scuză-mă...

La celălalt capăt al firului, vocea deveni afectuoasă.

— Te prefer când eşti conştient. Bun, ia un creion şi hârtie. Şi notează!

Boris notă. Un prenume şi un nume de femeie şi o adresă. Prenumele era Odile.

— Indiciul mi-a fost dat de o ex-amică de-a lui Abdou, continuă Nadia. A lăsat-o baltă în urmă cu-o săptămână. A vrut să ştie cu cine-a înlocuit-o.

Imediat după ce închise telefonul, Boris îl trezi pe Aime Brichot. Apoi, pe Charlie Badolini. După aceea îl chemă pe Robert, care era de serviciu în birourile de pe Quai des Orfevres. O jumătate de oră mai târziu, patru maşini de poliţie se opreau, pe strada Galilee, în faţa imobilului Odilei Legrand – douăzeci şi cinci de ani, de meserie „stea căzătoare” şi criminală de excepţie.

*

* *

Jeannot-la-Science[11], membru al Brigăzii Mondene şi specialist în toate tehnicile, se trase înapoi, punându-şi la loc, în sacoşă, trusoul de passepartout-uri.

— Ţie-ţi revine cinstea – îi zise lui Boris. Nimeni nu răspunsese când sunaseră. Dar înţepeniră în pragul camerei de zi, totodată şi dormitor: Abdou. Mort. Lungit pe pat, cu mâinile încrucişate pe piept.

Aime Brichot fu primul care găsi, într-un dulap, catalogul de croitorie. O firmă specializată în ţinute porno. Îl răsfoi. Libidoul unui bărbat îşi are tainele sale. Rămase cu ochii fixaţi pe o pagină, în stânga – o fată, purtând o capă desfăcută peste sânii dezgoliţi şi îndepărtând cele două jumătăţi ale fustei despicate spre a lăsa la vedere pântecele ei, de asemenea fără nici un alt veşmânt. *«Ideal pentru cucoane mari, foarte desfrânate»* – explica o legendă, într-o inscripţie oblică.

Boris se apropie.

— Nu-mi spune că vrei să-i cumperi asta Jeannettei.

Aime Brichot se înroşi puternic, aşa cum se în roşea el: mai întâi obrajii, apoi fruntea, pe urmă urechile. Însă Boris deja îi smulgea din mâini revista.

— O clipă, zise, am văzut ceva…

Se repezi spre dulap… şi scoase din el capa şi fusta Odilei. Întrutotul asemănătoare cu cele din fotografie.

— Ei, iată ceva interesant! exclamă în şoaptă.

Privi în jur. Poliţiştii-fotografi îşi îndreptau flash-urile în toate părţile. Apartamentul era cu susu-n jos. Pe birou se afla fotografia unei puştoaice de doisprezece-treisprezece ani, cu părul blond ca spicul grâului împletit în codiţe. Foarte drăguţă încă de la acea vârstă. Te privea drept în faţă, cu o expresie

[11] *La Science* (lb.fr.): Ştiinţă. Poreclă dată de cei din Brigada Mondenă colegului lor, (n. t.).

hotărâtă. Boris luă fotografia.

— Azi ai încurcat-o rău de tot, fetiţo…

*

* *

Pe strada La Fontaine, la al cincilea etaj al uneia dintre clădirile acelea de dinainte de războiul din 1914-1918, pe a căror faţadă este scris numele arhitectului, obloanele erau trase peste ferestrele vastului salon cu parchet ceruit şi tăiat în două, în mod clasic, printr-o dublă uşă cu geam ţinută mereu deschisă. Apartamentul lui Hubert de la Payere, înalt funcţionar într-un minister de pe Rue de Varenne, căsătorit o dată, divorţat şi recăsătorit. Prima sa soţie fusese o plicticoasă fără pereche. Lipsă totală de senzualitate. O idioată – nu voia să se distreze în grup. După divorţ, o descoperise într-o zi, cu prilejul căsătoriei fiicei unui confrate, pe Claire – nouăsprezece ani, fragilă, timidă. Şi o dezvirginase milităreşte în spatele unui tufiş, îndată după plecarea mirilor. O luase de nevastă în septembrie trecut. Şi se prinsese imediat că nimerise lozul cel măre, chiar fără a ţine seama de averea părinţilor, proprietari de vii în Bordeaux: Claire era din rasa celor pe care le dresezi.

Stând în fotoliul său stil Regence, Hubert îşi încrucişă picioarele lungi şi se întoarse spre Odile.

— Ce părere ai?

Odile stătea în picioare. Ca şi doamna Hubert de la Payere. Amândouă în pielea goală.

Odile îşi trecu greutatea trupului de pe o talpă pe cealaltă.

— Sunt invidioasă, şopti.

Înaltul funcţionar izbucni într-un hohot de râs foarte monden, admirându-şi soţia, născută Robier des Longehamps şi având în sânge patru pătrimi de nobleţe. Extrem de tânăra femeie purta o zgardă foarte groasă şi foarte lată. Iar inelul atârnat de ea era şi el mult mai gros, mult mai lat şi mult mai greu decât al Odilei. Aşa fragilă şi subţirică, aproape slabă, cum era Claire, fiarele acelea aveau un efect de o sălbăticie uluitoare.

Claire nu era epilată. Şi în zona respectivă nu exista nici un tatuaj.

— Întoarce-te, îi zise soţul ei. Arată-i Odilei ce fund ai.

Pe şemineu ticăia o pendulă. În stânga şi-n dreapta ei – vaze chinezeşti. Pe măsuţa groasă erau aruncate câteva reviste de artă şi de economie. De jos, de afară, se auzea zumzetul străzii

La Fontaine. Din nou, Odile căscă ochii mari: Claire îi prezenta fesele. Tatuate. Şi, scris cu caractere gotice, citi următoarele cuvinte: *«Proprietate a lui Hubert de la Payere, ole!».*

— Chestia asta m-a costat zece mii, comentă înaltul funcţionar.

Odile îl lăsă să vorbească în continuare, să explice, tot mai exaltat, cum întâlnirea lor, pe Rue de la Trinite, fusese decisivă atât pentru Claire cât şi pentru el. Fuseseră amândoi de acord că aveau nevoie de ea, Odile. Bineînţeles, vor plăti. În privinţa asta nu exista nici o problemă. Singurul lucru care conta era ca Odile s-o înveţe meserie pe Claire.

Odile asculta. Se gândea însă la cu totul altceva. La zilele care aveau să urmeze, la ceasurile care-o aşteptau… Trebuia să fugă şi, înainte de a fugi, trebuia să se ascundă. De ce nu chiar aici?

Dar Hubert de la Payere deja îşi exprima dorirea ca ea să-i facă o demonstraţie în faţa nevestei. Pentru ca aceasta să înveţe. Şi Odile acceptă. Îngenunche în faţa lui. Apoi îi descheie pantalonii, îi scoase afară sexul. Îl mângâie de jur-împrejur cu gura şi cu limba. Apoi îl înghiţi, puţin câte puţin, stând răsucită pe trei sferturi cu faţa către Claire, spre a-i permite să vadă. Hubert comentă:

— Uită-te bine, vezi-o cum încearcă să facă să dureze. Priveşte. Se ridică. Îmi arată gura ei, ca să-mi fie clar unde voi intra din nou. Mă ia din nou. Are grijă să nu mă eliberez prea repede… aşa… Are mare grijă.

Claire urmărea, cu ochii ţintă. Deja nu se mai putea stăpâni.

— Vino la mine! strigă. Vreau să termin!

Hubert îşi mişcă arătătorul de la dreapta la stânga.

— Nu, draga mea, în seara asta doar priveşti şi înveţi.

*

* *

Încheiară printr-un supeu cu şampanie. Hubert râdea.

— Aş vrea să ştiu un lucru. Cât m-ar costa ca să rămâi aici câteva zile? Cât ar trebui să câştigi pentru a-ţi compensa pierderile?

Odile îi ocoli privirea.

— Ar trebui să-l întreb pe Abdou.

Hubert îşi aprinse o havană.

— Cât mi-ar putea aduce pe lună Claire?

Odile ridică din umeri.

— Totul depinde de ceea ce are ea de oferit.

— Vrei să spui, ce anume? De exemplu, cu o sodomizare, cam cât se câştigă?

Odile se hotărâse să-şi joace rolul până la capăt.

— Depinde. Trei mii, dacă-i în patru labe.

— De ce în patru labe?

— Pentru că se pătrunde mai adânc.

Hubert apucă sânul stâng ăl soţiei sale şi trase.

— Auzi? Trei mii în patru labe.

Odile îşi urmărea planul.

— Vreţi să vă spun tot?

Ei, na-ţi-o! Sigur că voia!

— Trei mii nu-i nimica în comparaţie cu spărgătorul de nuci. Cu asta poţi ajunge pe puţin la dublu, mai ales cu arabii.

Individul părea din ce în ce mai interesat.

— Ce-i aia, „spărgătorul de nuci”?

Odile îl privi pe sub sprâncene.

— Oare nu înaintăm prea repede pentru Claire?

El înlătură problema printr-o fluturare cu dosul palmei.

— Nu te ocupa de aspectul ăsta. Explică.

Odile explică: muşchii interni trebuiau să fie îndelung exersaţi să se deschidă şi să se reînchidă. Pentru asta existau instrumente adecvate.

— Care anume? gâfâi Hubert.

— Te duci la madame Colette, continuă ea, şi te instalezi pe instrument. Chestia aia seamănă cu o şa de călărie. În mijloc are un membru din plastic. Te aşezi pe el. Apoi, madame Colette apasă butonul de comandă. Membrul este confecţionat special. Se umflă şi se dezumflă alternativ. Când se umflă, e neplăcut. Dar ştii că, pentru ca el să-şi reducă dimensiunile, trebuie să strângi muşchii. Strângi – se reduce. Apoi se umflă iar. Şi strângi. Treaba asta durează mult. Însă îţi exersează muşchii, înţelegeţi? După şase luni, ai muşchii perfect pregătiţi.

Hubert de la Payere îşi strivi trabucul.

— Du-te să te culci pe masă şi desfă-ţi bucile cu amândouă mâinile. Tu, Claire, vino să vezi.

*

* *

La trei dimineaţa, îi ceru Odilei să-i arate neveste-sii cum se scoală un bărbat mângâindu-te în faţa lui. Apoi o rugă să pună

iar în funcţiune „spărgătorul de nuci”. Claire, privindu-i, îşi frângea mâinile. Soţul ei hotărî că, de vreme ce Abdou încă nu telefonase, se vor culca toţi trei, împreună.

— Poţi rămâne aici oricât de mult vrei, îi spuse Odilei.

Ea îi mulţumi, încercând să-şi ascundă sclipirea de satisfacţie din ochi.

Hubert se mai folosi de ele amândouă, pe rând, apoi adormi. Claire se ghemui strâns lângă Odile.

— Să nu mai pleci, îngăimă.

La opt fix, le făcu să sară din somn, cu ochi rătăciţi. Hubert le privea, rânjind voios, proaspăt ca un peştişor în apă.

— Pe diseară, puicuţelor.

Şi adăugă:

— Odile, telefonează-i acelei madame Colette. Vreau ca nevastă-mea să-nceapă şedinţele încă de azi.

Apoi întinse mâna către secretaire-ul stil Charles X.

— Banii sunt acolo.

*

* *

Când îşi preluă serviciul, la opt şi jumătate, a doua zi dimineaţa, comisarul din cartierul Gallion tresări citind raportul din ajun. Un negru de douăzeci de ani cu un cercel în ureche... Ridică imediat receptorul telefonului său şi formă numărul Brigăzii Mondene.

*

* *

La ora zece, Boris şi Airtie descindeau pe Rue de la Trinite, la vietnamezul specializat în îmbrăcăminte porno.

Când văzu insignele de poliţist, individul se trase înapoi, albia faţă.

— N-am nimic de ascuns, vă jur!

— Nu intra în panică, bătrâne. Nu învârtelile tale ne interesează. Condu-ne în biroul tău.

Boris se aşeză pe un scaun metalic şi-i întinse broşura de publicitate a firmei. Deschisă la pagina cu capa şi fusta specială.

— Vindeţi deseori modelul ăsta?

Vietnamezul izbucni în râs.

— Este unul dintre cele mai solicitate modele ale noastre.

— Vreau să zic: *recent!* preciză Boris.

Vietnamezul se înclină.

— Alaltăieri, unui cuplu. Ea, în mod vizibil, o prostituată. Peştele era un negru tânăr, foarte frumos.

— Ai auzit vorbindu-se despre Carl Lewis?

Vietnamezul tresări.

— Păi, aveţi dreptate! Peştele era sosia lui Carl Lewis.

Boris îl sfredeli cu privirea.

— Nimic altceva interesant de semnalat?

— Când au sosit, mai era aici un alt cuplu, se grăbi să răspundă vietnamezul. Au discutat împreună. Ba chiar cei doi domni au făcut schimb de adrese.

Boris se uită cu coada ochiului la Aime Brichot.

— Şi celălalt cuplu îţi este cunoscut? întrebă.

Vietnamezul se ridică în picioare.

— O secundă. Mă duc să caut în facturi.

Capitolul 11

Dincolo de fereastra înaltă, cu perdele grele, o coţofană ţopăia pe iarba din parc. Nu se auzea nici un zgomot. Cu greu îţi puteai spune că te afli în plin Paris, pe Rue de Varenne.

Hubert de la Payere puse receptorul în furcă.

— Scuzaţi-mă, li se adresă amabil, lui Boris şi lui Aime. Era primul ministru. (Zâmbi.) Cu ce vă pot fi de folos?

Boris îl privi ţintă-n ochi.

— Ne pare extrem de rău, domnule, c-am fost nevoiţi să vă deranjăm. Şi, mai ales, să ne amestecăm în viaţa dumneavoastră particulară. Iată care-i problema. Se întâmplă că, deunăzi, într-un mic magazin de croitorie de pe Rue de la Trinite, aţi făcut cunoştinţă cu un cuplu – să zicem, ceva mai deosebit.

Înaltul funcţionar izbucni într-un râs limpede.

— Dumnezeule! Voi, ăştia de la poliţie, aveţi ochi pretutindeni. Bravo!

Nu părea deloc stânjenit.

— Întocmai, continuă. Pentru a nu vă ascunde nimic, mă dusesem acolo cu soţia mea ca să-i cumpăr câteva lucruşoare ce nu pot fi găsite decât în acel magazin. Şi este adevărat, am făcut cunoştinţă cu o tânără femeie şi cu însoţitorul ei, un june negru, foarte frumos. Femeia era, în mod evident, o prostituată, iar el – cum să-i spun? – protectorul ei.

Boris înclină capul, în semn de încuviinţare.

— Chiar aşa. Şi ştim, întâmplător, că le-aţi dat numărul dumneavoastră de telefon.

Hubert de la Payere era în continuare foarte calm.

— Da. Nu vă ascund că soţia mea şi cu mine. Avem moravuri destul de libere. Cei doi ni s-au părut interesanţi pentru o eventuală reîntâlnire.

Boris îi aruncă o uitătură rapidă lui Aime.

— Acea reîntâlnire a avut loc?

— Nu. Nu încă. Am însă de gând să le telefonez într-una din zilele acestea.

— Mă tem, domnule, că aşa ceva nu ar folosi la nimic.

Hubert de Payere îşi îngădui să-şi exprime o uşoară mirare.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Prostituata aceea şi-a ucis protectorul, cu un glonţ în cap.

Aseară.

De data aceasta, înaltul funcţionar fu puţin emoţionat.

— Dumnezeule! exclamă. E cumplit! Ce s-a-ntâmplat?

Boris continua să-l privească drept în ochi.

— Cred că nu v-aş aduce la cunoştinţă nici o noutate spunându-vă că un foarte important om de afaceri gabonez a fost asasinat şi…

— Ştiu, îi întrerupse vorba Hubert de la Payere. Omar Keresso. Vreţi să ziceţi că…?

— Da, între acea crimă şi prostituata la care ne referim există o strânsă legătură. Complicea portarului de noapte era ea. Şi tot ea este cea care l-a ucis pe portar. Apoi, pe acel tânăr negru, al cărui prenume era Abdou. Succesiunea evenimentelor e uşor de reconstituit. Prostituata, o anume Odile Legrand, şi Max Bruneau, portarul, au avut nevoie de complicitatea unui negru pentru a se folosi de câteva cărţi de credit Gold barate, furate de la Omar Keresso. Evident, nu cunoaştem amănuntele, dar, mai mult ca sigur, Max a încercat s-o fraierească pe Odile, care l-a eliminat. După aceea l-a lichidat pe Abdou, fără îndoială pentru acelaşi motiv. Negrul comisese imprudenţa de a folosi una dintre cărţile de credit, după ce noi le blocasem. La ora actuală, individa trebuie să se ascundă undeva. Nu are nici o şansă de scăpare şi, cu siguranţă, ştie acest lucru. Îi este imposibil să ceară ajutor celor din mediul ei. Aia nu-s idioţi. Ne-ar preda-o imediat. În mod neîndoielnic, are mulţi bani asupra ei. În camera lui Omar Keresso nu s-a găsit decât mărunţiş. Va încerca să treacă graniţa. Şi, după opinia noastră, se va îndrepta spre Elveţia. Keresso făcea frecvente călătorii acolo, pricepeţi ce vreau să spun?

— Cât se poate de limpede. Un cont confidenţial. Probabil ea a găsit numărul asupra lui. Dar cu ce vă pot ajuta eu? Sincer vorbind, nu prea văd cum.

Boris şovăi o clipă.

— Voi fi franc, domnule. Odile are numărul dumneavoastră de telefon. S-ar putea să vă cheme şi… în sfârşit – mă înţelegeţi – va încerca, eventual, să se refugieze la dumneavoastră, câştigându-vă cu farmecele ei.

Hubert de la Payere lăsă să-i scape un uşor fluierat.

— Cât despre farmece, le posedă din plin… Bine, am înţeles. În cazul în care m-ar chema, vă încunoştinţez imediat.

Boris mâzgăli câteva cifre pe un petic de hârtie şi i-l întinse.

— Este un circuit direct cu PJ[12]-ul. Funcţionarul care vă va răspunde va fi la curent cu problema.

După plecarea lui Boris şi a lui Aime, Hubert de la Payere se duse să se rezeme de geamul ferestrei şi contemplă îndelung coţofana săltăreaţă. Odile avea mulţi bani asupra ei. În mod cert şi numărul unui cont confidenţial de miliardar, la o bancă elveţiană… Toate astea meritau al dracului o gândire serioasă.

Îşi aprinse o ţigară şi se uită la ceasul de la mână. Şaisprezece şi treizeci. Mai avea de aşteptat patru ore până să plece acasă. Rareori timpul i se păruse atât de lung.

Strivi încet ţigara în scrumieră şi ridică receptorul telefonului său personal.

— Claire?… Luăm masa de seară acasă. Nu ne ducem la familia Ferret. Le voi explica eu.

Pe Rue La Fontaine, Claire puse receptorul în furcă şi reveni să se aşeze lângă Odile.

— Era Hubert. E grozav, zice că renunţă la cina pe care urma s-o luăm în oraş.

Se lipi de Odile, căutându-i buzele.

— Mângâie-mă, şopti cu glas răguşit. Şi în acelaşi timp, povesteşte-mi cum ai devenit prostituată.

*

* *

Către sfârşitul după-amiezei, Claire coborî să facă unele cumpărături. Foarte elegantă şi cât se poate de cuminte în mantoul ei bej cu cordon înnodat. Pe dedesubt nu-şi pusese nimic, pentru pura sa plăcere personală. La întoarcere prepară cina, iar Odile o ajută să aşeze masa. Apoi se duseră să facă baie împreună şi să se pregătească. Odile o întrebă pe Claire dacă-i putea împrumuta o rochie. Aceasta începu să râdă.

— Păi eşti nebună! Rămânem în pielea goală. Hubert nu îngăduie, acasă, nici măcar papuci în picioare!

*

* *

Hubert se întoarse acasă pe la nouă fără un sfert.

— Ce drăguţ mă primiţi! exclamă văzându-le. Duceţi-vă să-mi pregătiţi un whisky, în salon. Vin şi eu numaidecât.

Se îndreptă spre dormitorul lui, apoi, ajuns pe coridor,

[12] PJ: prescurtare de la *Police Judiciare* (lb. Fr.) = Poliţia Judiciară (n. t.).

schimbă direcţia şi intră în camera oferită Odilei. Găsi foarte repede valijoara, în partea de jos a dulapului montat în perete.

Când se ridică, fluiera încetişor. Treaba devenea din ce în ce mai interesantă.

Boris puse din nou paharul cu Martini pe tejgheaua bistroului aflat în piaţa Saint-Michel şi, printr-o privire rapidă, se asigură că nu putea fi auzit de altcineva decât de Aime.

*

* *

— Să presupunem că tu ai fi Odile Legrand, îi zise.

— Cam greu, tare greu, replică ironic Aime. O târfă cheală…

— Foarte nostim. Bine, aşadar, eşti ea, eşti pe fugă, nu te poţi bizui pe nimeni. Eşti singură, absolut singură. Ai asupra ta o sumă barosană. Şi, presupunând că l-ai găsit, deţii şi numărul unui cont confidenţial, în Elveţia.

— Încerc să trec în Elveţia.

— O.K. Însă ştii că poliţiştii ţi-au găsit fotografia de identitate în fişierul central. Şi că portăreasa ta te-a recunoscut în acea fotografie. Poza se află în birourile de vamă de pe toate aeroporturile şi de la toate frontierele. Împreună cu numele tău. Prin urmare, ai nevoie de un paşaport fals. Iar după aceea, să-ţi modifici înfăţişarea. Un nou machiaj, o altă coafură…

Aime îşi petrecu mâna peste creştetul pleşuv.

— Vrei să zici, o altă perucă.

Boris sorbi o înghiţitură de Martini.

— Ca să obţină un paşaport fals, îi trebuie o adresă. Toţi fabricanţii de acte false joacă un dublu rol.

— Tot ce se poate, însă pentru o prostituată care cere un paşaport fals merită, oare, să joci dublu?

— Da, tocmai de aceea, deoarece ele reprezintă pentru ei plevuşcă. Asta le justifică poziţia faţă de noi. Le permite să nu ne dea pe mână un vânat mai important. În consecinţă, există o şansă de-a putea s-o prindem pe calea aceasta.

— Cu condiţia – interveni Aime – ca ea să nu-şi fi căpătat deja paşaportul fals.

Boris oftă.

— Evident. Dar să sperăm că nu. Tot aşa cum trebuie să tragem nădejde că nici nu cunoaşte vreo filieră de vânzare a maşinilor furate. Asta-n cazul în care-ar vrea să fugă cu o maşină. Pentru că, după cum ştii, chiar dacă-i burduşită de bani

lichizi, peste suma de zece mii de franci nu poţi cumpăra nimic plătind cash. Decât printr-o combinaţie. Însă aşa ceva ar însemna, de asemenea: fals permis de conducere, fals certificat de înmatriculare etc. Revenim într-una la punctul de pornire: fabricanţii de documente false. Să trecem mai departe: oricum, toate astea necesită timp. Pe puţin două sau trei zile. Întrebare: unde petrece ea aceste două sau trei zile? La hotel? O.K. Însă e riscant.

Întotdeauna există câte un casier sau recepţioner căruia să-i pari puţin ciudată. Mai ales când ai înfăţişarea a ceea ce eşti – o prostituată. Un ascunziş în cadrul reţelei? Ar însemna să fii predată pe mâna poliţiei în mod garantat. Îţi dai seama, toate astea trebuie să le dea serios de gândit celor din mediul proxeneţilor. Sunt înnebuniţi de furie: consecinţa a fost că noi ne vârâm nasul în treburile lor mai insistent ca niciodată. Cu siguranţă se agită-n toate părţile ca s-o găsească ei primii şi s-o lichideze. Desigur, şi din cauza biştarilor. Fără-ndoială s-au gândit şi la ei. Concluzie: unde te-ai ascunde tu?

Aime îşi potrivi mai bine pe nas ochelarii Amor, model nou.

— Să nu-mi spui la cine te gândeşti…

— Ba da. Hubert de la Payere şi nevastă-sa. E soluţia cea mai logică. Odile ia legătura cu ei. Vicioşii ăia atât aşteaptă. Ea se descurcă să-i dea gata cu farmecele ei. Chestia asta durează două-trei zile.

Aime îşi scărpină mustaţa.

— Hubert nu-i nebun. Dacă ea îi telefonează, el ne anunţă imediat. N-o să-şi rişte cariera pentru o distracţie sexuală.

Boris clătină îndelung din cap.

— Ţie ce impresie ţi-a făcut individul ăsta?

— Ce să zic, un tip foarte bine. Foarte elegant. Super-clasă.

Boris zâmbi.

— Desigur, dar mai ce? Nu ştiu, însă de când l-am întâlnit, eu, unul, îmi storc creierii tot gândindu-mă la el. E tare sigur pe sine… Un autocontrol perfect. Şi totuşi!… Când doi sticleţi vin să-şi vâre nasul în viaţa ta particulară şi când aceasta este mai degrabă porcoasă, te cam necăjeşti, nu-i aşa? Şi ai văzut ce efect a avut asupra lui? Nimic. Un pervers fără egal. Asta-ţi sare-n ochi.

— Este adevărat ceea ce spui, recunoscu Aime, dar de aici până la a adăposti o târfă implicată până peste cap în afacerea

Keresso, pasul e mare.

— Ascultă, Meme, de când lucrezi pe rupte la Mondenă ai văzut defilând o mulţime de perverşi. Pentru ei, nimic nu contează mai mult decât instinctele lor. Ca să şi le satisfacă, sunt gata la orice. Ia încearcă să-ţi imaginezi ce-şi închipuie el despre Odile. Crezi că, dacă i-ar cădea în mână o târfă de categoria asta – lui, care-şi tratează nevasta ca pe-o târfă, de vreme ce, între paranteze fie spus, când te duci la magazinul de pe Rue de la Trinite, lucrurile sunt clare, nu-i aşa?

— Crezi c-ar lăsa să-i scape prilejul de-a o pune să-i iniţieze soţia? Zău, chestia asta trebuie să-l frământe teribil. Nu-ţi afirm că dacă Odile îl cheamă, nu ne-ar anunţa. Însă şansele nu depăşesc cincizeci la sută. Perverşii sunt perverşi. Aşadar, reiau raţionamentul. Ea îl cheamă. El o primeşte. Nu ne înştiinţează. Profită de ea două sau trei zile, şi pe urmă? N-aude-n-a-vede. Fata a plecat. Iar noi, vezi de dovedeşte că fusese la el!

Aime Brichot se trezi din propriile-i gânduri.

— Bănuieşti că se află la el?

Boris îl privi ţintă.

— Bătrâne, dacă vrei să ştii adevărul, de-un ceas sau două doar la asta mă gândesc.

*

* *

O oră mai târziu, tot dispozitivul se afla la faţa locului. O maşină la pândă pe Rue La Fontaine, plus un submarin[13]. Decizia fusese luată cu unica responsabilitate a lui Charlie Badolini, fără raportare către nimeni altcineva. Ar fi fost foarte riscant: Hubert de la Payere era un personaj mult prea important pentru a fi suspectat.

*

* *

— E ciudat, spuse într-o doară Hubert, indicându-i printr-un gest soţiei sale că nu mai dorea salată. Abdou nu dă nici un semn de viaţă. Este de mirare, nu-i aşa?

Odile trase adânc aer în piept, ceea ce avu ca efect să-i legene minunaţii sâni grei, de un alb lăptos.

— Am vorbit cu el la telefon în după-amiaza asta, spuse. Chiar în clipa de faţă ia avionul spre Londra. (Îşi muşcă buzele, jucând

[13] *Submarin:* denumire dată unei camionete dotate cu vizoare, telescoape, radio etc. (n. a.).

la perfecţie rolul unei fete jignite.) Este protector şi al unei englezoaice…

Hubert îşi şterse gura cu şervetul.

— Când se înapoiază?

— Peste trei zile.

— Ah… la spune-mi, ce intenţionezi să faci, în răstimpul acestor trei zile?

Odile se străduia să nu lase roşeaţa să-i invadeze obrajii.

— Abdou mi-a zis să vă transmit un mesaj. Mă lasă la voi, cu titlul de împrumut, până la întoarcerea lui.

Hubert sorbi o înghiţitură de Chateau-Lafite.

— Vrei să spui: pe degeaba?

Odile dădu din cap că „da”.

— Mi-a precizat că voia să vă facă o favoare. Şi pe urmă…

Oare va reuşi să mintă în continuare cu naturaleţe?… Trebuia. Neapărat. Avea nevoie de trei zile.

— Şi pe urmă? repetă Hubert, repunând paharul pe masă.

Odile îşi întoarse capul în altă parte, ca şi cum s-ar fi luptat să reţină o mărturisire greu de făcut.

— Vă roagă să mă biciuiţi în locul lui, cât timp lipseşte. Cu centura dumneavoastră.

Hubert avu un rânjet de fiară carnivoră. Îşi descheie haina şi-şi desfăcu încet centura, pe care şi-o trase afară din găici. I-o întinse soţiei sale.

— De asta te vei ocupa tu.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra mincinoasei. A celei căreia îi cunoştea toate secretele. Şi faptul de a-i intra în joc îl excita din ce în ce mai mult.

— Cum te biciuieşte Abdou? E necesar să ştiu.

Odile îşi pleca acum capul într-atâta încât nu-i mai vedea deloc faţa, acoperită de părul despletit.

— Suspendată – sfârşi prin a „mărturisi”.

În salonul soţilor Hubert de la Payere exista un candelabru veneţian, foarte greu. Pentru a-l instala, fusese nevoie să se cimenteze serios cârligele care-i prindeau de tavan. Peste zece minute, Odile, cu căluş la gură, se răsucea ca un şarpe sub loviturile de centură administrate de Claire. Cu picioarele atârnând la douăzeci de centimetri deasupra pardoselii. Treaba asta dură îndelung, şi ea fu cât pe-aci să leşine. Dar când o dezlegară, Hubert îi oferi centura.

— E rândul tău. Răzbună-te pe Claire. Şi-a dat, într-adevăr, toată silinţa, nu-i aşa? Răzbună-te.

Alcătuiau acum trio-ul clasic din gravurile sau fotografiile porno. Un bărbat răsturnat pe o canapea. În mâna dreaptă ţine o cupă de şampanie, iar în stânga – un trabuc. Din timp în timp, bea, trage un fum şi-l suflă în faţa fetei care, îngenuncheată pe covor, tocmai îi linge sexul. Apoi o priveşte pe cealaltă fată, culcată pe jos, în spatele primei. Cu coapsele ridicate, ea se masturbează. Cu amândouă mâinile. În faţă şi-n spate. El îşi ia în mână centura. Din când în când biciuieşte fesele fetei care-i înghite sexul. Apoi le pune să-şi schimbe locul. Ele se supun. Lucrurile durează încă puţin tot aşa. Apoi le sileşte să se încalece una pe alta, în patru labe, pe canapea, şi în felul acesta obţine două funduri suprapuse, care i se oferă. Le foloseşte pe rând. Şi centura şuieră de fiecare dată când el se ridică pentru a schimba orificiul.

După ce şi-a satisfăcut pe deplin plăcerea, se simte puţin obosit şi cere încă o sticlă de şampanie. Apoi vrea ca ambele fete să se mângâie reciproc în faţa lui, acolo, pe covor. Ele pornesc cu sârg la treabă. Gem foarte tare. Ţipă. El se ridică şi centura cade şuierând, însă deloc la întâmplare. Ele imploră, cer îndurare. O.K., dar în genunchi. Cureaua muşcă din nou coapsele, şoldurile şi pântecele. Ele se tânguiesc, propunând, contra încetării biciuirii, să-i sugă sexul amândouă, pe rând. Şi încep. Şi asta-l face să râdă grozav. Apoi le cere să tragă la sorţi, pe care din ele s-o pătrundă. „Câştigătoarea” este Claire. Hubert o pune să îngenuncheze şi Odile îi desface fesele. Pe urmă, ea trebuie să înăbuşe în palme urletele lui Claire. Dar nu pierde nimic aşteptând. Hubert îşi recăpătă repede forţele. Acum e rândul ei. El este în erecţie ca un negru. Şi inepuizabil ca un negru.

*

* *

La ora două spre ziuă, când Hubert hotărî să se ducă la culcare, Odile îi spuse că voia să iasă în oraş. Avea nişte treburi.

— Ce anume? se miră el.

Ea îşi feri privirile: cum i-ar fi putut mărturisi că era ora la care, la *Brunnie’s,* trebuia să-l întâlnească pe un cunoscut de-al ei, specializat în fabricarea de paşapoarte false?

— Am nişte prieteni. Un rendez-vous fixat de mai mult timp.

Hubert îi mângâie părul.

— Glumeşti, sau ce te-a apucat? În absenţa lui Abdou, eu sunt cel care comandă. Nu ieşi nicăieri.

Odile se prefăcu a fi speriată.

— Te rog! Abdou mă va pedepsi dacă nu mă duc.

Hubert ascunse zâmbetul care-i lărgea buzele. Mincinoasa mică…

— Claire! strigă peste umăr. Ia adu-mi cordeluţele.

Un sfert de oră mai târziu erau legate amândouă, pântece lângă pântece, cu mâinile prinse la spate şi cu gleznele uneia ataşate de ale celeilalte. Inelele zgărzii le erau unite printr-o cordeluţă, iar aceasta le trăgea gâturile către picioarele patului în care se trânti Hubert.

— Noapte bună, puicuţelor! le ură acesta, stingând lampa.

Odilei îi trebui mult timp până să adoarmă. Zgarda care-o lega de colierul lui Claire îi făcea scârbă. Ca şi tatuajul de pe pubisul ei. Ah, de cum va fi liberă, va pune să i se taie cu pila zgarda asta! Va lăsa să-i crească iar părul peste inscripţia secretă care-i va reaminti întotdeauna că nu trebuie să-i crezi pe bărbaţi. Va redeveni liberă. Ca înainte. Şi, tot ca înainte, ea va fi aceea care-i va biciui pe bărbaţi. Mâine va găsi o cale să plece de-acasă. Absolut obligatoriu. Va trebui să dea cumva de Jeannot Hirman, falsificatorul din Kremlin-Bicetre[14], de vreme ce-l ratase în noaptea asta. O ura pe Claire. Îl ura pe Hubert. Mai ales pe el – devenit, prin procură, simbolul accesului ei de nebunie cu Abdou. Lipită de obrazul ei; Claire dormea epuizată. Pe pat, deasupra, auzea respiraţia liniştită a lui Hubert. Oare ce gânduri avea în cap? Bănuise ceva? Ah! Nu mai ştia nimic, o lua razna. Trăgea de zgarda care o lega de colierul lui Claire, trăgea de încheieturile mâinilor sale, legate la spate, de gleznele fixate de gleznele lui Claire.

Aceasta îi muşcă gâtul.

— Încetează să te tot mişti! bombăni pe şoptite. Dacă-l trezeşti pe Hubert, o să te pârăsc. Şi-ai să vezi tu!

Printr-un enorm efort de voinţă, Odile se sili să rămână nemişcată. Afară se auzea, din când în când, trecând câte o maşină. Oameni liberi…

*

* *

[14] *Kremlin-Bicetre:* comună la sud de Paris, (n. t.).

Boris se aplecă peste portiera Renaultului 18.

— Cum vă merge, băieţi?

Robert oftă.

— Ca unora care aşteaptă degeaba, îşi ridică nasul spre imobil.

— Au stins la ora două.

Boris îi întinse un pachet.

— Am găsit asta la *drugstore.* E încă rece.

Robert desfăcu pachetul.

— Drace, şampanie! Chiar că-i drăguţ din partea ta!

Capitolul 12

La ora opt, când Boris îşi începu tura de gardă, Hubert de la Payere lua micul-dejun. Aparatul de radio de pe noptieră era acordat pe buletinul de ştiri al postului *Europe I,* iar în faţa lui se aflau cafeaua cu lapte fierbinte şi cornurile scoase din frigider. Când deşteptătorul său sunase de şapte şi jumătate, le dezlegase pe Claire şi Odile.

— Hai, la treabă!

Acum stăteau amândouă, în picioare, la capul patului. Coafate, fardate, parfumate. Şi în pielea goală.

Hubert înmuie în ceaşcă al doilea corn.

— Fiţi atente la programul zilei: până la zece – curăţenie; frecaţi şi tigăile de aramă din bucătărie. Pe urmă, tu, Odile, o vei conduce pe Claire la adresa aceea unde se află instrumentul pentru exersarea elasticităţii fetelor. După aceea, vă-ntoarceţi aici. Masa o luăm acasă.

*

* *

Când urcă în maşina lui – un Renault 25 cu şofer – venită să-l aştepte în faţa uşii de intrare a imobilului, Hubert de la Payere nu remarcă automobilul parcat pe cealaltă parte a străzii. Şi nici pe poliţistul care-l supraveghea, deşi pe acesta îl cunoştea. Un vlăjgan înalt şi atletic, sosie a lui Alain Delon.

După ce sfârşiră de făcut curăţenie şi de lustruit tigăile, Odile şi Claire se îmbrăcară aşa cum se cuvenea. Apoi coborâră în parkingul subteran. Poliţiştii nu văzură plecând mica maşină vopsită în gri metalizat: ieşirea parkingului dădea într-o străduţă din spate, care era, de fapt, cea a imobilului vecin. În acel imobil, Hubert de la Payere poseda un al doilea apartament, la acelaşi etaj. Iar între ambele apartamente exista o trecere, prevăzută în zidul despărţitor…

*

* *

Într-un apartament burghez din cel de-al optsprezecelea arondisment, în apropiere de parcul Monceau, madame Colette o studie pe fragila fată care se dezbrăcase în faţa ei.

— Culcă-te pe sofa – îi zise – şi desfă-ţi fesele, să-ţi pot vedea bine fundul.

Se aplecă şi îşi vârî mâna. Claire se zvârcoli, gemând.

— M-am lămurit – trase concluzia madame Colette. Eşti foarte strânsă. Vor fi necesare multe şedinţe.

Bătrâna îmbrăcată într-o bluză severă deschise o uşă, şi Claire se înfioră: acolo, în cealaltă încăpere, zugrăvită în ulei alb ca o cameră de spital, se afla o singură mobilă, un fel de capră. Având în mijloc un instrument ciudat – un ţăruş din plastic roşu, imitând un sex bărbătesc. Era întins pe toată înălţimea lui, şi sub capră atârnau fire electrice.

Odile îi ajută doamnei Colette s-o instaleze pe Claire. Pentru început, membrul fusese reglat la cel mai mic diametru al său. Apoi, amândouă, legară gleznele lui Claire sub capră, iar mâinile – la spate. Într-o oglindă din faţa ei, Claire se vedea în întregime. Madame Colette se duse să pună mâna pe o manetă aflată lângă oglindă.

— Poţi să strigi cât pofteşti, spuse. Pereţii sunt capitonaţi, iar geamurile sunt duble.

Coborî maneta şi Claire începură urle: în interiorul ei, membrul de plastic se umflase brusc. Avea impresia că-i sfâşie muşchii. După un timp, durerea se potoli. Apoi reîncepu. Şi tot aşa.

Madame Colette se apropie de ea.

— Scopul este să-ţi exersezi muşchii, pricepi? Când chestia aia se umflă, tu strângi. Cât poţi de tare. Aşa încât s-o împiedici să se umfle iar, după ce s-a redus. Se va umfla din nou, dar, încetul cu încetul, vei ajunge să fii mai tare decât ea. Atunci să mă chemi. Şi eu o s-o fac să se umfle mai mult.

O examină încă o clipă pe Claire, care se cabra, urlând, la fiecare nouă umflare a instrumentului. După un timp, Claire strigă mai puţin.

— Uite, începe să meargă, comentă bătrâna. Continuă în felul acesta. E perfect.

Părăsi camera, împreună cu Odile. Aceasta îşi aprinse o ţigară.

— Soţul vrea şi să i se lărgească maxilarele. Insistă asupra acestui lucru. Două şedinţe deodată.

Madame Colette îşi consultă ceasul de la mână.

— Bine. O oră de capră, plus una de „para spaimei”. Asta face două ore… Revino peste două ore.

Odile ascunse lumina care i se aprinse în ochi.

— Ne-am înţeles. Peste două ore.

La ieşirea din imobil avu norocul să găsească imediat un taxi în căutare de clienţi. Treizeci de minute mai târziu, ajunsă în Kremlin-Bicetre, intra într-o casă din piatră brută, situată la capătul unei străduţe.

— Jeannot – zise – am nevoie de un paşaport fals, de un act de identitate fals şi de un permis de conducere la fel. Poftim, iată-le pe cele legale.

Omuleţul din scaunul cu rotile, pentru paralitici, prinse din zbor paşaportul.

— Zece mii.

Odile scoase douăzeci de bancnote de câte cinci sute de franci.

— Când? Sunt grăbită.

— Poimâine. Ora optsprezece.

Taxiul Odilei o aşteptase afară. Din prudenţă, îi spuse s-o lase la poarta Brancion. De acolo luă un alt taxi. Când se înapoie la madame Colette, Claire mai avea încă cincisprezece minute de lucru cu „para spaimei”. Odile o privi atent prin oglinda neargintată (un geam transparent dintr-o singură parte) care despărţea biroul bătrânei doamne de, „atelier” – aceasta fiind denumirea încăperii. În genunchi, cu braţele legate la spate, Claire era scuturată de cutremurători dementiale de fiecare dată când para de cauciuc conectată la un compresor cu comandă electrică îi întindea ligamentele maxilarelor. Trebuia, şi acum, să strângi, să strângi, pentru a lupta împotriva umflării. Pe urmă, brusc – clac! – mecanismul se oprea. Şi dispunea de cincisprezece secunde de răgaz. Apoi tortura reîncepea.

— Cine-i fata? întrebă madame Colette aprinzându-şi o ţigară Dunhill. Este, realmente, foarte ascultătoare.

— Una din burghezie, răspunse Odile. Căsătorită.

— Ah!… Şi soţul e bogat?

— Aşa cred. În orice caz, poţi cere mai mult. Vrea rezultate rapide.

Bătrână se întoarse spre ea.

— Ţi-aduci aminte? Aveai şaisprezece ani când te-a adus Fernand aici. Ce mai plângeai…

Odile îşi îndreptă privirea în altă parte.

— Şi tu, cum te mai descurci? continuă madame Colette. Îmi pari îngrijorată. Nu-ţi merg treburile?

Odile aprinse o ţigaretă Benson and Hedges.

— Muncesc prea mult. Sunt epuizată, asta-i tot. Dincolo de geam, Claire se cabra, se zvârcolea, şi braţele legate i se cutremurau. Îşi încorda ceafa, trăgând de cureaua de piele care-o obliga să rămână lipită de „para spaimei”.

— Şi eu am trecut prin asta – spuse, visătoare, bătrâna torţionară. Se petrecea prin anii nouă sute treizeci şi cinci. Aparatul era pus la punct încă de pe atunci, ştii?... Peştele meu. Se numea Roger. Avea o sculă!... O sculă de negru... Eram nebună după el...

Odile simţea că nu va mai rezista şi va leşina.

— A durat mult cu Roger?

Bătrâna doamnă ridică din umeri.

— Nu cine ştie cât... Când am început să am gura şi fundul prea lărgite, m-a lăsat.

— Şi atunci?

— Atunci, l-am omorât. I-am luat gologanii şi m-am apucat de afaceri pe cont propriu.

Se răsuci spre Odile cu vioiciunea unei femei tinere.

— Cu tine ceva nu-i în ordine. Să nu mă minţi.

Odile o cercetă cu ochi înfrigurați.

— Ajută-mă, te rog. Am nevoie de dumneata.

*

* *

Madame Colette aruncă o privire spre oglinda neargintată.

— Poftim! Cucoanele astea din burghezie mă enervează. Vor să facă pe târfele, dar trişează. Rămân cucoane. Uită-te la ea, a fost crescută-n puf. Şi îşi închipuie că-s de ajuns două sau trei porcării ca să şi între în club. Pricepi ce spun, nu-i aşa? Eşti şi tu o fată din popor, la fel ca mine.

Odile îi puse mâna pe umăr.

— Asta-i deosebită, te asigur.

Bătrâna începu să râdă.

— Ia să vedem!

Şi răsuci maneta care umfla „para spaimei”.

— Dă-i drumu’, cucoană! Descoperă dificultăţile vieţii până te-o apuca panica.

De cealaltă parte a oglinzii, întregul corp al lui Claire fu străbătut de o durere cumplită. În gâtul ei, para începuse să-şi accelereze funcţionarea, şi ea nu mai putea face faţă ritmului.

— Opreşte! urlă Odile.

Bătrâna se întoarse s-o privească-n faţă:

— Ţii la ea?

Odile înclină capul.

— Este o fată bună.

— O.K., te cred – admise madame Colette. Întrerupse contactul. Dincolo, Claire se prăbuşise, agăţată cu gura de instrumentul torturii.

— O lăsăm puţin aşa, zise madame Colette. O să-i prindă bine teama că totul va reîncepe.

Reveni spre Odile.

— Transmite-i soţului un mesaj. Spune-i că mi-am diversificat activităţile. Mă ocup acum şi de chimioterapie.

Odile căscă nişte ochi miraţi.

— Chimioterapie?

Madame Colette se duse să se instaleze la biroul său.

— Nu mai eşti la curent cu noutăţile, fetiţo. Chestia asta îşi are originile în California. Tratament cu pilule. Remodelezi trupul unei fete după cum ţi-e pofta. Fundul, sânii. Sau numai sfârcurile sânilor. Sau buzele sexului. Sau clitorisul. Ia uită-te colea.

Îi întinse un album.

Pe paginile din stânga era prezentată fata „înainte”, iar pe cele din dreapta – „după”. Fotografiată în acelaşi decor şi în aceeaşi poziţie. Odile întoarse foile. Ochii modelelor erau acoperiţi cu fâşii negre, pentru a nu îngădui identificarea. Mai întâi era o întreagă serie de sâni. „Înainte” şi „după”.

Înainte, fuseseră sâni normali. După, deveniseră sâni pentru imaginaţiile bolnave ale unor bărbaţi. Enormi, grei. Cu vârfuri groase ca nişte capete de ţigară. Urmau fotografii ale organelor sexuale, prezentate cu amândouă mâinile, înainte şi după. După, clitorisul era umflat cât degetul mare al mâinii.

Madame Colette se întoarse către oglinda neargintată.

— Nu ştiu ce-o fi gândind despre ea bărbat-su, dar, eu una, găsesc că are sânii cam slabi. Şi clitorisul nu-i cine ştie ce. Ar trebui să-i vorbeşti despre asta soţului.

Odile n-o mai asculta. Puse albumul pe birou.

— Sunt în mare încurcătură. Am nevoie de dumneata. Dacă izbutesc să ţi-o asigur pe Claire de clientă pentru o chimioterapie, o să mă ajuţi s-o şterg din Franţa?

Bătrâna doamnă se ridică şi veni să-i pună mâna pe umăr.

— S-a făcut!

Se întoarse din nou către geamul transparent doar dintr-o parte.

— Ce-i drept e drept, pare foarte ascultătoare. De obicei, fetele în situaţia ei de-acum se zbat ca toţi dracii…

Odile se ridică în picioare.

— Trebuie să plecăm.

Madame Colette o privi cu atenţie.

— Du-te tu s-o dezlegi. Şi nu uita să-i vorbeşti soţului despre chimioterapie.

*

* *

Miniautomobilul se integra în fluxul de maşini, în Place de l'Etoile. Conducea Odile. Alături de ea, Claire se trezi din toropeală.

— Ai trecut şi tu prin ce-am trecut eu?

Odile evită la mustaţă un automobil japonez.

— Bineînţeles, draga mea.

Claire se ghemui pe scaunul ei.

— Ce-i aia, chimioterapie?

Odile intră pe Avenue Victor Hugo.

— Soţul tău nu ţi-a spus niciodată că ai sânii prea mici? întrebă ea cu sadism.

— Oh, ba da! suspină Claire. Îmi face deseori reproşul ăsta.

Odile acceleră.

— Vasăzică, vrei să ai sânii mari! Perfect… Să vorbim mâine despre dorinţa ta cu madame Colette.

Pe scaunul ei, Claire tresări. Şalele şi maxilarele o dureau îngrozitor.

— Trebuie să-i cer voie lui Hubert.

Odile începu să *râdă.*

— O să-ţi dea voie, puişorule, te asigur.

*

* *

Cei din maşina poliţiei nu văzură când reveni miniautomobilul. Aveau şi de ce: acesta reintra în garaj prin străduţa din spate – garajul imobilului alăturat, în care, fără ca ei să ştie, familia de la Payere poseda un al doilea apartament legat cu primul.

Ajunse sus, Odile ridică în mod autoritar mantoul lui Claire şi îşi vârî degetele în fundul ei. Claire se înfioră.

— Păi te-ai desfăcut deja uimitor de mult! exclamă Odile. La

deschide gura! Ah!… Şi aici ai progresat, într-o singură şedinţă.

O trase în dormitor şi o mângâie, făcând-o foarte repede să ţipe de plăcere. Trebuia neapărat să se vâre pe sub pielea nevestei lui Hubert. Era foarte important pentru ea. Pe urmă se duseră amândouă să pregătească masa.

— O să pleci de la noi, spunea Claire. Te voi regreta.

Odile se aplecă, pentru a face mai mic focul de sub cratiţă.

— Trebuie să muncesc. Abdou este foarte pretenţios în ceea ce priveşte biştarii.

Claire se lipi de ea.

— Învaţă-mă meseria ta. Te rog!

Odile o cercetă cu o privire atentă.

— Nu crezi c-ar trebui să-i ceri voie soţului tău?

Claire îi înconjură mijlocul cu braţele.

— Când va veni acasă, întreabă-l tu. Aş vrea să merg la agăţat împreună cu tine. Tare-aş vrea!

Odile îşi ridică ochii spre ceasul cu cifre al cuptorului electric.

— Şapte şi-un sfert, zise. Hai să mergem să ne pregătim.

La şapte şi jumătate se aflau amândouă în holul de intrare. În picioare, goale, coafate, machiate şi parfumate, aşteptând întoarcerea lui Hubert.

Cheia se răsuci în broască abia peste trei sferturi de oră. Hubert intră, închise uşa-n urma lui şi-şi aruncă geanta-diplomat pe o banchetă.

— Ei, fetelor, v-aţi petrecut ziua aşa cum voiaţi?

Soţia lui se repezi spre el, cu gura deschisă.

— Priveşte! Nu ţi se pare că sunt mai largă decât ieri?

Apoi se întoarse cu spatele şi se aplecă, desfăcându-şi fesele cu amândouă mâinile.

— Şi fundul… Îţi place fundul meu lărgit?

Hubert i se adresă Odilei:

— Şi tu, cum o mai duci? A sunat Abdou?

Ea se înroşi.

— Nu.

— Veniţi amândouă! le porunci. Mă simt foarte în formă.

Capitolul 13

Oftând, Charlie Badolini puse din nou pe birou sinteza rapoartelor inspectorilor săi. Fuseseră contactaţi toţi informatorii posibili. Numai trei o cunoşteau pe Odile Legrand: o „stea căzătoare” care activa pe Avenue Foch şi prin Bois de Boulogne. Foarte independentă, refuzase întotdeauna să-şi ia vreun protector. O fată plină de voinţă, inteligentă şi secretoasă, care nu prea avea prieteni. Nu începuse să „lucreze” în hotelurile de lux decât de aproximativ şase luni – şi, cu foarte rare excepţii, numai pentru „lovituri” foarte mari.

Era totuna cu a căuta un ac într-un car cu fân…

Sosise şi raportul balistic referitor la moartea tânărului negru: aceeaşi armă care fusese folosită pentru Max Bruneau.

În ceea ce priveşte supravegherea de către poliţe, pe Rue La Fontaine, de asemenea nimic. Azi-dimineaţă, Hubert de la Payere urcase în maşina lui de serviciu la ora obişnuită. Către zece coborâse soţia lui. Andre Courtat o filase: se dusese la cumpărături. Era foarte palidă, părând epuizată, dar strălucitoare de fericire. Când ieşise dintr-o brutărie, o rafală de vânt îi deschisese brusc poalele mantoului pe care ea se grăbise să şi-l reînchidă, dar inspectorul avusese timp să vadă; ba chiar până şi părul dintre coapse. Apoi femeia se înapoiase acasă la ea, de unde nu mai fusese zărită ieşind.

Boris se aplecă spre Charlie Badolini.

— Vedeţi, şefu’, cucoana asta – o burgheză din Auteuil – care-şi face cumpărăturile în pielea goală sub mantou, mă îndeamnă tot mai mult să mă gândesc că ipoteza mea are al naibii de multe şanse să fie cea bună. Repet: un cuplu de perverşi este în stare de orice. Inclusiv de a adăposti o prostituată urmărită, care se ascunde. Aţi citit şi dumneavoastră: *părând epuizată dar strălucitoare de fericire.* Trebuie să fi petrecut o noapte de pomină, burghezii ăştia.

Îşi încleştă pumnii, adăugând:

— Păcat că nu putem să le punem telefonul sub ascultare.

Charlie Badolini ridică braţele spre cer.

— Vrei să ne zboare primul-ministru? La Payere este unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai săi. Dac-am face aşa ceva ar izbucni într-o criză de furie nebună.

— Ştiu, conveni Boris. Dar este cu adevărat o idioţenie. Vă

daţi seama cât timp am câştiga, dac-am nimeri peste un apel al Odilei?

Şeful Brigăzii Mondene îl privi mânios.

— Renunţă la visuri, amice. Mai bine găseşte-mi o idee aplicabilă.

Boris începu să meargă cu paşi mari în jurul fotoliului în care stătea Aime Brichot. Deodată, se opri brusc.

— Pot gândi cu glas tare, şefu'?

— Dă-i drumul, dar cu o condiţie: să ajungi la un rezultat concret.

Ochii negri ai lui Boris deveniră duri.

— Este posibil şi aşa ceva. Buun! Aşadar, consider că ipoteza mea ar fi corectă. Hubert – să ne referim la el folosindu-i prenumele, şi cu ceilalţi să procedăm la fel – Hubert a primit-o pe Odile la el acasă. Şi, împreună cu Claire, începe marea petrecere. Dar ce altceva mai face Hubert? Ştie – aflând de la noi – că Odile a pus cu siguranţă mâna pe o pradă bogată. Nu ucizi doi tipi dacă nu-i vorba de câştigat o sumă mare de bişţari. Odile este pe fugă. Prin urmare, îi are asupra ei. Este un fleac să-i cotrobăi prin lucruri, în timp ce doarme. Să presupunem, prin urmare, că descoperă acel cont confidenţial din Elveţia, în legătură cu care avem puţine şanse să ne înşelăm când bănuim că Odile ar fi intrat în stăpânirea lui. Hubert notează numărul. Apoi se gândeşte adânc. Un dus-întors la Geneva se face într-o jumătate de zi. Încearcă să dea lovitura. Se decide să se ducă acolo, să vadă cât anume se află în contul respectiv. Îl goleşte şi pune totul într-altul – ştiut doar de el. După aceea se întoarce. Peste două-trei zile, când Odile – care şi-a căpătat în fine actele false – soseşte la rândul ei în Elveţia, contul confidenţial nu mai există. Şi ce-şi poate închipui? Că i-a luat-o înainte Max? Sau Abdou? Dar ei sunt morţi. Luând taina cu ei, în mormânt. Nu-i mai rămâne decât să plângă. Iar Hubert, liniştit, cu aerul cuminte al unuia care nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase, a dat lovitura cea mai formidabilă din viaţa sa. Concluzie: trebuie să-l filăm pe Hubert. Şi să postăm în faţa tuturor ghişeelor de îmbarcare spre Geneva inspectori care să asigure o paza permanentă.

— O clipă, interveni Aime Brichot. Şi ce faci în cazul în care-l prinzi că vrea să plece într-acolo?

— Îl las să se ducă. Nu mai am treabă cu el. Înseamnă că am

aflat ceea ce voiam să ştiu: Odile se află cu adevărat la el acasă…

Charlie Badolini lăsase să i se stingă în scrumieră ţigara *Celtique.*

— Şi te prezinţi aşa, pe Rue La Fontaine, cu cel mai cuceritor surâs al tău? insistă Aime Brichot.

Boris i se adresă lui Charlie Badolini:

— O.K., sunt de acord că este completamente ilegal. Dar întotdeauna există o posibilitate de-a aranja lucrurile, dacă vrei cu adevărat. Jeannot-la-Science este regele cheilor false. L-am folosit pentru a intra la Odile. Acum ori niciodată este cazul să facem acelaşi lucru. Aşteptăm să plece Claire la cumpărături şi intrăm să vizităm apartamentul. Şi atunci, din două una: sau Odile este acolo şi o-nhăţăm, caz în care nimeni nu ne va mai reproşa c-am acţionat ca nişte infractori, sau nu-i înăuntru, şi ne retragem uşurel – n-aude-n-a-vede.

Charlie Badolini îşi reaprinse chiştocul.

— Ar merge…

Se ridică în picioare.

— Toate astea-s bune şi frumoase, micuţul meu Boris, dar nu se bazează decât pe una din faimoasele tale intuiţii. Hubert al nostru este un individ foarte ambiţios. Îl aşteaptă o îndelungată şi strălucitoare carieră, plină de onoruri şi de tot ce însoţeşte onorurile. Chiar dac-o adăposteşte într-adevăr pe Odile, ar putea prea bine să reziste tentaţiei scurtei călătorii în Elveţia. Aceasta ar fi totuşi riscantă.

— Întocmai, şefu’ – fu de acord Boris. M-am gândit şi eu la asta. Dar recunoaşteţi că există totuşi o mică şansa ca cifrele contului confidenţial să-l cufunde într-o stare de transă. Nu ştie că-l supraveghem. În asemenea condiţii, o fugă până la Geneva nu-i chiar atât de riscantă. Îi este de ajuns să-i servească ministrului său pretextul unei probleme de familie ce se cere rezolvată urgent, în provincie. Un bilet de avion îl poţi cumpăra şi la ghişeul din aeroport.

Charlie Badolini se învălui într-un nor de fum.

— Bine, organizează supravegherea lui şi postează echipe de urmărire la Roissy. Dumnezeule! Ce vergi peste degete o să căpătăm, dacă toate astea nu duc la nimic! Prefer să nici nu mă gândesc.

*

* *

A doua zi dimineaţa, Hubert de la Payere ridică receptorul telefonului îndată ce sosi la birou, la opt şi jumătate. Apăsă tastele, formând numărul interior al şefului de cabinet al primului-ministru.

— Alo, Jacques? Sunt Hubert. Bună ziua. Ascultă, am un mic necaz pe care trebuie să-l rezolv de urgenţă la mine acasă, la Dijon. O chestie de notariat, care nu suferă amânare. Spune-i tu şefului, şi-ţi mulţumesc. Voi încerca să mă înapoiez pe la ora şaptesprezece.

Închise telefonul, apoi ridică din nou receptorul, formând de astă dată numărul secretarei sale.

— Micheline?

Îi repetă povestea, adăugând că şoferul lui îşi putea lua liber pentru toată ziua.

*

* *

Cursa Paris-Geneva a companiei Swissair decolă, conform orarului, la zece şi un sfert, avându-l la bord pe Hubert de la Payere. Cu o jumătate de oră în urmă, când sub un nume fals îşi cumpărase biletul, un bărbat îmbrăcat într-un bluzon de piele şi având înfăţişarea unui turist oarecare se dusese imediat să dea un telefon de la cea mai apropiată cabină pe care-o putu găsi.

Iar la zece şi cinci, Jeannot-la-Sience îşi făcuse apariţia pe Rue La Fontaine într-un Renault 18 de un alb banal. Era însoţit de Boris şi de Aime.

În clădirea cu numărul 36 de pe Quai des Osfevres, Charlie îşi rodea unghiile. Începea cea mai lungă zi din cariera lui.

*

* *

Ţinându-se cât mai bine cu amândouă mâinile de spătarul unui fotoliu, Claire gâfâia.

— E groaznic… Mă rupe-n două.

În spatele ei, Odile, cu dinţii încleştaţi şi părul căzut peste faţă, strângea şireturile de piele.

— Suge-ţi burta!… Mai tare, şi respiră adânc.

— Au! Au! ţipă Claire.

Acum, Odile izbutise să aducă una lângă alta, în spate, cele două părţi ale închizătorii corsetului de piele. Poc! Şi acesta se închise. Nu mai rămânea decât să scoată şireturile care nu

slujiseră decât să strângă.

— Gata! zise Odile. Întoarce-te. Clătinându-se, Claire se supuse şi se privi în oglindă. Mijlocul îi era incredibil de gâtuit. Deasupra pieptarului de piele neagră, coastele îi ieşeau în afară, la fel ca şoldurile, dedesubt. Aproape că i-l puteai cuprinde în mâini.

— O să-i placă mult soţului tău – o încredinţă Odile, zâmbind. După părerea mea, chiar o să te şi aboneze la chestia asta.

Claire scoase un ţipăt.

— Te vei obişnui, o să vezi. Nici n-o să te mai poţi lipsi de el. Cunosc o fată care poartă tot timpul acelaşi model. Nu se simte bine atunci când îl scoate. Şi acum, prinde-ţi ciorapii.

Pe fiecare coapsă, de corset atârnau nişte jartiere. Claire le prinse de ciorapi – ciorapi în culoarea pielii, obişnuiţi, numai că partea de sus era festonată cu dantele drăguţe, de un verde deschis. Apoi Claire „îmbrăcă" un string[15] special: în faţă, mai nimic, pentru a lăsa să se vadă sexul. În spate, şnurul care urca prin despicătura feselor le despărţea perfect, fără a le ascunde tatuajul.

Acum trebuiau să se ocupe de partea de sus. Scotociră prin cutiile aduse de la magazinul de pe bulevardul Saint-Denis, unde se duseseră amândouă să facă cumpărături.

— Uite, asta ţi s-ar potrivi foarte bine. Va fi o completare, zise Odile.

Îi arăta un sutien care dezgolea sânii. O ajută pe Claire să şi-l pună şi se trase puţin înapoi, spre a-şi da seama de efect.

— Bravo, semeni perfect cu o târfă.

Ansamblul – şnurul, ciorapii, corsetul şi sutienul – aveau ca rezultat o înfăţişare scandaloasă. La care se adăugau tatuajele şi zgarda de fier.

Claire se plimba prin faţa oglinzii.

— Deja m-am obişnuit cu corsetul.

Se întoarse spre Odile.

— Oh, fii drăguţă! Împrumută-mi vizonul, să ies. Niciodată n-am purtat aşa ceva.

Odile începu să râdă.

— Te vezi făcându-ţi cumpărăturile în vizon?

---

[15] *String* (lb. engl.): sfoară, coardă, şnur. Aici, denumirea este dată unui soi de chilot sexy, ale cărui dimensiuni sunt reduse până la acelea unui şnur, (n. t.).

Claire se apropie de ea, să se alinte, foarte calină.

— Te ro… og!

Odile oftă.

— O.K., dar în cazul ăsta va trebui să iau un mantou de-al tău. De fapt, n-ai putea să-mi împrumuţi maşina ta, în schimbul vizonului?

Când Claire îşi făcu apariţia în pragul imobilului de pe Rue La Fontaine, Odile, în cel de-al doilea subsol al imobilului vecin, tocmai se instala în miniautomobil şi răsucea cheia de contact.

Din Renault-ul 18, Boris o urmărea cu o privire atentă pe tânără femeie care se îndepărta, ondulându-şi şoldurile.

— Chestia asta nu-ţi seamănă, ca două picături de apă, cu un vizon de prostituată?

Aime îşi îndreptă nodul cravatei.

— Îmi iei vorba din gură.

Boris bătu uşurel cu palma genunchiul lui Jeannot-la-Science.

— Hai să intrăm. Nu toţi deodată.

I se adresă lui Courtat, aflat la volan:

— Tu dă-i de ştire lui Baba. A-nceput numărătoarea inversă.

Jeannot-la-Science îşi bătu toate recordurile de viteză. În patru minute erau în apartament. Cu revolverul în mână: cu o ucigaşă nu se glumeşte.

*

* *

În salon, Boris cercetă cutiile deschise, care conţineau un incredibil talmeş-balmeş de lenjerie porno – o dovadă în plus. Însă apartamentul era pustiu. Aime Brichot intră în cameră.

— Vino să vezi ce-am descoperit.

Boris îl urmă pe coridor şi ajunseră amândoi într-un alt apartament. Acesta avea o a doua intrare, care dădea pe scara imobilului vecin.

— Na, poftim!… bombăni Boris.

Jeannot-la-Science apăru în spatele lor, purtând valiza din piele roşcată, cumpărată de la *Hermes.*

— Şi eu am descoperit ceva. Nici odată-n viaţa mea n-am văzut atâţia bani laolaltă. Şi nu sunt falşi, pe onoarea mea!

Folosiră cealaltă ieşire. Jos, pe palierul de intrare al imobilului alăturat, pe una din uşi era înscris cuvântul „parking”. Coborâră şi se pomeniră pe străduţa din spate.

— Rămâi aici, îi spuse Boris lui Jeannot-la-Science. Mai

aducem un echipaj şi-l plantăm de pază în zona asta.

*

* *

Odile semnaliză la dreapta, pregătindu-se să cotească spre a coborî în parking, dar fu nevoită să oprească brusc: un camion tocmai ieşea pe o poartă. Manevra dură mult, şi ea, nervoasă, bătea cu degetele darabana pe volan. Avionul ei către Milano avea zbor peste două ore. Îşi cumpărase deja bilet. Aşa era mai prudent, decât să se ducă direct la Geneva. Acum avea tot ce-i trebuia pentru a fugi: paşaport fals, legitimaţie de identitate falsă şi fals permis de conducere. Nu-i mai rămânea decât să urce să-şi ia valiza cu comoara. În fine, camionul îşi termină manevra, fiind cât pe-aci să zgârie, în trecere, un Renault 1 8 care staţiona la douăzeci de metri de intrarea în parking. Capetele a trei bărbaţi se întoarseră simultan spre camion, cu priviri furioase. Şi inima Odilei începu să bată gata să-i spargă pieptul: îi recunoscuse pe brunetul înalt şi pe mărunţelul chel de-acum câteva seri, la hotel; Cei doi sticleţi care discutau cu detectivul şi cu barmanul.

Apoi, totul se petrecu fulgerător: chelul cel scund se uitase la miniautomobil. La început cu o expresie distrată. Pe urmă, brusc, cu atenţie. La ea. La faţa ei.

Atunci Odile apăsă până la fund pedala de acceleraţie şi, cu motorul urlând, trecu razant pe lângă Renault. Până să pornească demarorul cei din Renault, şi cât mai dură să şi-l manevreze, fu deja prea târziu. Miniautomobilul nici nu se mai vedea.

*

* *

La Kremlin-Bicetre, Jeannot Hirman, fabricantul de paşapoarte, era adâncit în calcule. Foarte personale. Câtă vreme trecuse de când nu mai dăduse un client pe mâna poliţiei? Era mai bine de-o lună. Aia o să-nceapă să se enerveze... Trebuia neapărat să le dea ceva de ronţăit, altminteri va avea necazuri.

Imposibil cu granguri prea mari. Nu rămânea decât târfa. Păcat! Părea, într-adevăr, să aibă probleme serioase. Dar, atâta pagubă...

Ridică receptorul.

*

* *

Puţin după şapte, Hubert de la Payere fluiera încetişor, în şirul de călători ce aşteptau la vamă, în faţă ghişeului de sosire a zborului Genevd-Paris. Când îi veni rândul să-şi prezinte paşaportul, doi bărbaţi se apropiară de el, de-o parte şi de alta.

— Poliţia. Vă rugăm să veniţi cu noi.

Hubert de la Payere închise lent ochii. Pentru el, problema cea mai urgentă consta în a reuşi să se ţină pe picioare.

Capitolul 14

Hubert de la Payere scoase din buzunar un pachet Dunhill şi îşi aprinse o ţigară. Mâna nu-i tremura absolut deloc. Boris nu se putea împiedica să nu fie uluit. Avea în faţă un om a cărui carieră era distrusă pentru totdeauna. Un membru al marii burghezii dezonorat pe viaţă. Şi individul continua să afişeze o perfectă stăpânire de sine.

— Presupun că mă veţi reţine? întrebă Hubert.

— Cel puţin pe durata arestării preventive – douăzeci şi patru de ore. Apoi va decide judecătorul de instrucţie.

Celălalt păru să reflecteze.

— Am în lucru, la minister, câteva dosare importante. Cred c-ar trebui să vină unul dintre colegii mei, pentru a-i pune la curent.

Boris se uită cu coada ochiului la Aime.

— Vom cere acest lucru.

Gândea şi el intens. Nemernicul descoperise cu siguranţă lucruri foarte interesante la Geneva, la banca lui Omar Keresso. Altminteri n-ar fi reuşit totuşi să păstreze o atitudine atât de semeaţă. Cât despre a obţine cifrele noului cont bancar – de data aceasta aparţinându-i lui însuşi – acum era totuna cu a spera să iei luna de pe cer. Numărul era înscris acolo, la o distanţă de doi metri, în capul lui Hubert, derbedeul din înalta societate. Şi acolo avea să rămână – păzit cu aceeaşi străşnicie ca şi a băncilor elveţiene. Şi peste cel mult cinci ani, când va ieşi din puşcărie, va exista un miliardar în plus care să se bronzeze sub razele soarelui, la Marbelle sau la Rio de Janeiro. În timp ce Boris şi Aime, bieţi poliţişti cinstiţi dar idioţi, vor continua să tragă mâţa de coadă la fiecare sfârşit de lună. Ce viaţă ticăloasă!...

Aime Brichot se instalase în faţa maşinii sale de scris, să dactilografieze depoziţia înaltului funcţionar.

Fără a le crea dificultăţi, acesta povesti, cu lux de amănunte, cum se hotărâse s-o ascundă pe Odile. Explică, absolut deloc jenat, că vrusese să nu lase să-i scape şansa de a-şi putea educa soţia. Aşa numea el acea acţiune: „a educa”...

— Bineînţeles, continuă el, n-am pus-o la curent pe soţia mea cu nimic în legătură cu Odile. Prin urmare, ea nu-mi este defel complice. V-aş fi recunoscător dacă n-aţi uita să menţionaţi

acest lucru.

Individul începea să-i facă greaţă lui Boris. Însă nu-l mira: perverşii fac parte dintr-o rasă realmente deosebită. Orice sentiment omenesc, inclusiv ruşinea, le este străin.

— Şi pe urmă – îl ajută Boris să-şi continue istorisirea – desigur că v-aţi gândit şi dumneavoastră. Nu-i greu să ajungi la concluzia că Odile avea ceva bişţari ascunşi şi că venise cu ei. E clar că nu se puteau afla în altă parte decât în valijoara ei. Aşadar aţi scotocit, pe ascuns... Şi aţi descoperit dolarii şi bijuteriile... În fine, tot ce am găsit la dumneavoastră.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă, pe un ton înăsprit:

— Nu era acolo şi un număr de cont bancar, scris pe o hârtie?

Hubert de la Payere se uită la el, cu ochii măriţi de mirare.

— Un număr de cont? (Izbucni în râs.) Haida-de! Inventaţi tot felul de poveşti! Şi în plus, v-aş ruga să mă credeţi când vă afirm că nu sunt din soiul celor care cotrobăie prin lucrurile altora.

Boris clătină din cap.

— Foarte bine... Dacă aşa priviţi problema.

Îl mâncau palmele să se repeadă la mutra aia care se cerea plesnită. Însă un poliţist nu sare la bătaie...

— În aceste condiţii, îmi puteţi explica pentru ce le-aţi spus colegilor că plecaţi la Dijon, să rezolvaţi probleme de familie, când de fapt, peste o oră, aţi luat avionul spre Geneva? Şi încă sub un nume fals?

Înaltul funcţionar îşi îndreptă spinarea, jignit.

— De când este interzis să te duci la Geneva? Sau să ai motive personale pentru ca acest lucru să nu se afle?

Avea tupeu, individul...

— E ciudat, totuşi, numele fals, nu vi se pare? Şi nici foarte legal.

— Recunosc. Aici am greşit. Dar nu sunt obligat să vă spun pentru ce. Nici scopul în care m-am dus la Geneva.

Boris se ridică în picioare.

— Cum doriţi. Dar vă previn: nu aţi ales cea mai bună cale de apărare.

Se apropie de Hubert şi scoase din buzunar o hârtie.

— Domnule de la Payere, aţi scotocit valiza. Aţi găsit tot ce era înăuntru. Inclusiv numărul de cont al lui Omar Keresso. Tot aşa cum l-am găsit şi noi. Iată-l.

Flutură hârtia, continuând:

— Apoi aţi plecat la Geneva, spre a transfera banii în contul dumneavoastră personal. Un cont pe care l-aţi deschis astăzi. O.K., negaţi. Dar nu ne luaţi chiar drept nişte imbecili. Încă n-am terminat cu dumneavoastră.

Celălalt îi susţinu privirea, impasibil. Ba mai avu şi obrăznicia de-a insista asupra unor amănunte, înainte de a-şi semna declaraţia.

Imediat după aceea, Boris dădu dispoziţie ca individul să fie luat de acolo. Ajunsese la limitele răbdării. Apoi plecă şi el, însoţit de Meme, împinseră o uşă de la capătul coridorului. Doi colegi consemnau o altă declaraţie: Robert şi Tardet. La maşina de scris se afla Courtat. Stând pe un scaun, în faţa biroului, o fermecătoare tânără, foarte elegantă, răspundea întrebărilor cu o voce pierită. Gulerul mantoului şi-l ţinea strâns în jurul gâtului. Ca pentru a ascunde ceva. Sub ochi avea cearcăne negre şi nu era machiată. Tânăra aceasta nu le ţinea piept cu tupeu poliţiştilor. Ba chiar părea, în permanenţă, gata să leşine.

Boris se aşează pe marginea biroului, lângă ea.

— Cum stăm? Avem ceva noutăţi? întrebă.

Robert scutură din cap.

— Nu. Deocamdată nimic. Dar tot ce spune e scârbos.

Claire se înfioră, ascunzându-şi bărbia în gulerul mantoului.

Boris trecu în faţa ei.

— Doamnă de la Payere, este necesar să înţelegeţi bine un lucru. Nu de plăcere ne amestecăm în viaţa dumneavoastră particulară, ci pentru a găsi o ucigaşă, atâta tot. Viaţa sexuală pe care-o duceţi nu vă priveşte decât pe dumneavoastră, deoarece sunteţi majoră. Numai că se-ntâmplă că, de câteva zile, viaţa dumneavoastră personală ne interesează enorm. Şi avem dreptul s-o cunoaştem.

Claire se uită fix la el, cu o privire rătăcită, de parcă n-ar fi înţeles.

— Ceea ce vrem să ştim este ce-a făcut Odile, continuă Boris. Cui i-a telefonat, dacă sunteţi în măsură să ne spuneţi; cu cine s-a întâlnit; unde s-a dus; unde v-a luat cu ea; ce-aţi făcut împreună. Totul. Este-n interesul dumneavoastră să nu ne ascundeţi nimic, în caz contrar riscând să fiţi considerată complice, dacă – atunci când o vom aresta pe fata asta – vom descoperi că ne-aţi ascuns cât de cât ceva, sub pretext că v-aţi

jenat. Aţi priceput?

— Da, domnule, zise ea cu glas abia audibil.

Îşi înghiţi saliva şi începu. În spatele ei, Courtat scria la maşină. Şi ceea ce spunea era o lungă înşiruire de vicii de toate soiurile. Claire vorbea ca şi cum ar fi vrut să scape de secrete a căror povară n-o mai putea purta singură – un fenomen binecunoscut poliţiştilor. Când cineva clachează, dă drumul la tot. Nu-l mai poţi opri. Este efectul panicii.

La un moment dat, Boris îi întrerupse. Torentul mărturisirilor:

— Cum se numeşte persoana aceea de lângă parcul Monceau?

Clăire îşi ridică ochii spre el.

— Nu ştiu, credeţi-mă.

— Vă amintiţi măcar adresa?

— Nu… era în spatele parcului. Ar trebui să mă duc acolo. Poate-aş regăsi casa.

— Cum arăta acea persoană?

Claire îi schiţă portretul. Descrierea ei nu le spunea nimic.

— Şi pentru ce v-a dus Odile acolo?

Claire îşi muşcă buzele până la sânge.

— Vă rog…

— Doamnă de la Payere, insistă Boris, cred că v-am explicat, şi nu doar o dată, că trebuie să ne mărturisiţi totul.

Claire începu să plângă pe tăcute. Şi povesti. După aceea se prăbuşi pe birou, cu capul în mâini, zguduită de hohote.

*

* *

Un geamăt prelung, înăbuşit de pereţii capitonaţi ce-o despărţeau de cealaltă încăpere, o făcu pe madame Colette să tresară.

— O secundă, zise, ridicându-se.

Când deschise uşa, ţipătul deveni sfâşietor. O închise imediat în urma ei şi se apropie de fata cocoţată pe capră. Nenorocita se zvârcolea, cu ochii daţi peste cap. Bătrâna o dezlegă şi o târî până la o bancheta, pe care o culcă cu fundul în sus, ca s-o examineze.

— Ei haide! Nu-i nimic, zise. Da’ m-ai speriat. Bine, pentru astăzi ne oprim. Odihneşte-te puţin.

Mângâie fesele fetei şi o ajută să se întindă.

— Mă doare… mă doare… bolborosea fata.

Madame Colette o consolă, mângâindu-i fruntea.

— Hai, un pic de curaj. Peştele tău va fi mulţumit de tine.

Se depărtă de ea. Odile rămăsese prăbuşită într-un fotoliu. Îi mărturisise doamnei Colette totul, începând de la noaptea cu Keresso şi până la sfârşit: valiza şi comoara devenite irecuperabile.

— Ei bine – zise bătrâna, aşezându-se iar pe scaun – se poate spune că ai încurcat-o zdravăn. Şi, pe deasupra, mai eşti şi lefteră…

Odile zăcea, tot nemişcată.

— Ce mă sfătuieşti să fac? Eu, una, nu mai ştiu… Cealaltă îşi încrucişă picioarele încălţate în ciorapi de nylon negri.

— N-ai de ales. Te întorci la agăţat până-ţi refaci puţin osânza, şi pe urmă iei avionul până undeva, foarte departe. Du-te la Saint-Moritz – o să vină sărbătorile de sfârşit de an. Te vei repune repede pe linia de plutire.

Odile îşi înălţă capul.

— Oh, asta fără nici o îndoială. Însă ce mă-ngrijorează este cum mă descurc până atunci. Sticleţii o să culeagă totul diseară. În Bois de Boulogne, pe Avenue Foch… Pretutindeni.

Bătrâna scutură din cap.

— Nu, dacă eşti isteaţă. Schimbă-ţi cartierul. Du-te în Barbes.

— O „pipă” pentru o sută de franci! Eşti ţicnită. Până la ultimul zbor spre Elveţia, în seara asta, trebuie neapărat să-mi fac rost de cel puţin douăzeci de miare.

— Nu spre Elveţia, o corectă madame Colette. E prea riscant. Către Milano. De-acolo vei lua alt avion până la Zürich.

— Da, aşa este, mă gândisem deja la asta… Milano… O noapte petrecută la hotel, mese de plătit… Niciodată n-o să am destule parale.

Madame Colette oftă.

— O să te-mprumut eu. Însă, îmi pare rău, nu am mai mult de patru mii. Băncile sunt închise.

Odile se privi.

— Nici măcar nu mă pot duce la agăţat, cu mantoul ăsta! Ce proastă am fost să-i dau blana mea!

Madame Colette deschise un dulap şi scoase un vizon cenuşiu.

— Uite. O să mi-l înapoiezi când vei putea. Şi ai încredere în mine. Sticleţii nu-mi vor scoate nici un cuvânt… Acum ieşi pe

scara de serviciu. E mai prudent. Şi du-te cât mai repede să-ţi schimbe plăcile de înmatriculare ale miniautomobilului. Şterge-o, şi multă baftă!

*

* *

Odile plecase de cinci minute când soneria zbârnâi din nou la intrare. Claire de la Payere era, într-adevăr, lipsită de simţul orientării. Îi trebuise o jumătate de oră pentru a regăsi strada şi imobilul. Dar în cele din urmă ajunsese acolo.

*

* *

Fixând-o pe madame Colette drept în ochi, Boris începu să fluiere încetişor.

— Ştii că te poate costa scump descoperirea micii dumitale uzine de torturat fete, chiar dacă ele sunt de acord? Prin urmare, îţi fac o propunere. Mă doare, dar nu am altă soluţie. Eu, unul, n-am văzut nimic aici. Asta nu-nseamnă că nu-ţi vei închide prăvălia şi că nu rămânem cu ochii pe dumneata. Deci, eu n-am văzut nimic. Şi nici colegul meu. În schimb, mă ajuţi. Şi ce-ţi cer nu-i deloc greu. Urmărită aşa cum e, Odile nu are decât o singură persoană la care să vină spre a cere ajutor: dumneata. Binecunoscuta solidaritate a prostituatelor, nu-i aşa? Ea este lefteră. Are nevoie de parale, să poată fugi imediat. Proastă nu-i. Cu siguranţă a reflectat adânc şi şi-a spus că târfa burgheză va vorbi despre dumneata şi că noi vom veni aici. Cu alte cuvinte ar fi trebuit să sosească înaintea noastră. Avea un răgaz de cel mult trei ore. Răstimpul acesta s-a scurs. De venit, nu va mai veni. Şi ştii de ce?

Bătrâna îi susţinu privirea.

— Pentru că deja a venit, continuă Boris. Şi nu demult. Puştoaica pe care-o torturai în camera de-alături a văzut, prin uşa întredeschisă câteva clipe, o târfă blondă, înaltă, stând aici. Descrierea corespunde. (Se aplecă spre ea.) Hai, povesteşte!

Madame Colette îşi potrivi cocul.

— Jos pălăria. Bine, îi dau drumul.

Relată totul, inclusiv despre ajutorul său financiar şi sfaturile date. Însă fără a pomeni nimic de vizon, şi nici de problema plăcilor de înmatriculare a maşinii. Şi mai ales, nici o vorbă privitor la sfatul de a schimba teritoriul de agăţat.

*

* *

În aceeaşi clipă, Odile ieşea dintr-un mic garaj din Levallois[16]. Cu numere noi montate pe maşină, dar fără document de înmatriculare corespunzător. Şi uşurată de patru mii de franci. Nu-i mai rămăsese nimic… Individul îi ceruse şapte mii. Nu acceptase să lase din preţ decât cu condiţia de-a o folosi pe masa lui de lucru, în toate felurile posibile.

Merse până la Gare du Nord şi coborî în lavabourile publice să se spele, să-şi refacă machiajul şi să se pieptene. Apoi porni în direcţia cartierului Barbes.

După cum prevăzuse, în zona dinspre Bois de Boulongne şi Avenue Foch era mare descindere de poliţie. Precum şi în hotelurile de lux. Iar plăcile de înmatriculare ale tuturor miniautomobilelor de culoare gri metalizat erau supravegheate în mod sistematic.

Pe înserat, la cinci şi jumătate, când ajunse în Barbes, Odile înţepeni. În faţa ei – o braserie iluminată cu ghirlande de becuri şi împodobită cu brazi şi meniuri de Revelion. Abia atunci îşi aminti că era seara de Crăciun.

Strânse din dinţi. Avea să fie vesel Crăciunul ăsta al ei…

[16] *Levallois:* localitate în departamentul *Hauts-de-Seine (n. a.).*

Capitolul 15

William Stephens, ataşat cultural la ambasada Statelor Unite, simţea şi el o nevoie urgentă să-şi ridice moralul. În dimineaţa aceea aflase că urma să fie transferat la Moscova. De acord, schimbarea reprezenta o promovare: acolo el avea să conducă serviciul. Numai că asta însemna să părăsească Parisul, după cinci ani minunaţi. Capitala franceză îi căzuse imediat cu tronc. Mai ales datorită unei mici înclinări personale a americanului: prostituatele! De la „amazoane" la „stelele căzătoare" din cartierele elegante şi la cocotele ieftine, denumite „lumânări" de pe Rue Saint-Denis, trecând prin prostituate clandestine, prin „însoţitoare" sau *call-giris* şi până la târfele pentru arabi, experimentase absolut totul, după cum îl îndemna fantezia momentului.

În seara asta, când inima îi era tristă, fantezia îi îndrumase paşii către ceva dur şi brutal.

Una dintre cocotele acelea de o sută de franci din Barbes. Vulgare de-a binelea, prea machiate, şi care făceau nişte felaţiuni[17] ultrarapide în câte-un coridor de imobil destinat demolării.

Pe Rue de la Goutte-d'Or, coti la stânga şi ajunse curând pe Rue Polonceau. Imediat simţi că se încinge, iată-le acolo, târfele alea bune, de o sutică: grase sau slabe, înalte sau scunde! Avea să-şi aleagă una după gust. Era aproape cel mai plăcut moment. Acela în care aştept declicul. Gura care-ţi face cel mai mult poftă. Se afla la mijlocul străzii când avu un şoc: o fată într-un vizon gri, foarte înaltă, având alura tipică a prostituatelor din hotelurile de lux, de o frumuseţe şi o clasă insultătoare pentru celelalte.

Se apropie de ea. Vizonul era întredeschis şi fata, pe dedesubt, nu purta nimic. Îl privea ţintă, cu insolenţă, ţinându-şi gura uşor deschisă şi limba puţin scoasă în afară.

— Eşti pe drojdie! exclamă William, care cunoştea jargonul franţuzesc ca pe propriul său buzunar. Într-o seară de Crăciun... Probabil că ai decăzut rău.

Odile îşi lăsă ochii-n pământ.

— *Shit!*[18] înjură americanul dând cu ochii de zgardă şi de

[17] *Felaţiune:* act sexual oral, (n. t.).

[18] *Shit* (lb. engl.): înjurătură corespunzând franţuzescului *merde* şi

tatuajul pubian. Un „preş”[19]!

Se aplecă şi citi.

— Şi, pe deasupra, aparţii unui negru!

Odile se cutremură. Tot ce-i amintea de Abdou îi devenise odios.

— Întoarce-te cu spatele. Arată-ţi fundul – zise William.

Ea se supuse, ridicându-şi mantoul cu ambele mâini. Trecuseră două ore de când ieşise la agăţat. Patru clienţi... Celelalte fete râseseră când o văzuseră sosind, ocărând-o cum le venea la gură. Însă nimeni n-o gonise, nici măcar peştii care-şi făcuseră rondul spre a încasa câştigurile. Nu rareori se-ntâmplă ca o prostituată din cartierele nobile să fie trimisă aici, de obicei drept pedeapsă pentru o greşeală săvârşită. Şi se fereau să-i reproşeze acea încălcare a teritoriului lor. Peştii din cartierele elegante au braţul prea lung ca să-şi permită cineva să-i supere.

— Cu cât trebuie să te-ntorci în seara asta? întrebă William.

— Două mii, răspunse Odile, cu faţa încă spre zid şi cu fesele la vedere.

Tremura. Începea să se facă foarte frig.

— Cât ai adunat pân-acum?

— Patru sute.

Acesta era adevărul: patru sute într-o oră! O mizerie...

— Ei bine, în ritmul ăsta vei mai fi aici şi mâine la prânz, ia întoarce-te cu faţa. E grav ce-ai făcut?

Odile continua să-şi ţină ochii plecaţi. Gândea intens. Ciudat client... Mai întâi – punea întrebări. Aşa ceva nu se face. Şi pe urmă, nici el nu părea să fie potrivit cu locurile astea. Poate că reprezenta şansa ei...

— Da! sfârşi prin a mărturisi.

— Ah!... Şi s-ar putea şti ce anume?

Odile căpătă, brusc, o expresie cumplit de ruşinată.

— Am „crăpat”, „mărturisi” cu greu. În argou de peşte, o fată care „crapă” este o prostituată care, dintr-odată, refuză să satisfacă nişte pretenţii imposibile. Inadmisibile.

— Pricep, şopti americanul. Ascultă, cine ştie dacă nu sunt în măsură să te ajut. Nu venisem aici pentru o fată ca tine, dar un

---

traductibilă, în română, prin: *Rahat!* (n. t.).

[19] Preş (lb. fr.: *paillasson):* denumire dată, în argou, prostituatelor cu care totul este permis, (n. a.).

„preş” de calitatea ta nu-i ceva de refuzat. Îţi fac o propunere. O accepţi sau o refuzi. Trei mii pentru trei ore, la mine acasă. Acum e şase. Aşadar, până la nouă. Însă, te previn, s-ar putea ca eu să fiu un tip foarte complicat.

Odilei nu-i trebuia un desen ca să priceapă. Ceea ce urma să-i ceară el se plătea cu zece mii la tariful ei obişnuit. Dar nu avea de ales.

— Ne-am înţeles, spuse aproape-n şoaptă.

Americanul zâmbi – un rânjet de fiară. Să faci rost de-o fată ca asta pentru trei mii de franci era mai mult ca-n vis. Din fericire, poseda o oarecare avere personală – nu numai salariul său de ataşat cultural.

— Unde ţi-e maşina? Eu am venit cu taxiul.

*

* *

Odile se opri în prag. Cerceta atent totul: frumosul mobilier antic, covoarele orientale, sofaua joasă. Se afla acolo şi un pian, cu o partitură pe el. Pretutindeni reviste, cărţi, iar pe pereţi – tablouri. O adevărată atmosferă intelectuală şi totodată artistică. În plafonul mansardat erau tăiate nişte ferestre-n stil rustic. Şi peste tot – grinzi aparente. Te-ai fi crezut realmente la ţară, aici, la al şaselea etaj al unui imobil fără ascensor situat pe Rue de la Chaise, foarte aproape de intersecţia Sevres-Babylone. Un loc minunat de bine adăpostit, unde-ar fi fost atât de plăcut să faci escală, între două răbufniri de furtună…

Îşi îndreptă umerii. Clientul îi cerea deja să-şi scoată vizonul. Acum fluiera din nou, admirativ.

— Miss Univers… zise. Negrul tău are mare baftă cu tine.

Ea îl privi ţintă.

— Biştarii.

William se duse să ia banii din sertarul unei comode Louis XVI şi i-i dădu. Odile îi numără cu grijă.

Americanul se aşeză într-un fotoliu şi o puse să i se aplece peste genunchi. Apoi îi desfăcu fesele şi verifică.

— Foarte bine, aprecie. Fundul e perfect în ambele părţi.

Pe urmă îi ridică bărbia.

— Deschide gura. Cât mai mare… Aşa… Ah! Promite.

O întoarse cu faţa şi începu prin a-i strânge sânii, pe care-i frământă, trăgând de sfârcuri.

— Şi mai eşti şi senzuală, pe deasupra – comentă, vârându-şi

mâna dreaptă între buzele mari ale sexului ras şi trăgând de clitoris.

— Pentru început – declară apoi – o să-ţi intru în gura. În genunchi, bineînţeles. Îngenunchează.

Ea nu i se supuse.

— Nu ai, din întâmplare, nişte boabe de linte la bucătărie?

William căscă nişte ochi miraţi.

— Linte?

— Nu pune întrebări. Spune-mi doar unde pot găsi aşa ceva. Toţi americanii care trăiesc în Franţa au în bucătăria lor linte.

Avea şi el, de vreme ce era un american care trăia în Franţa. Îi explică unde. Când Odile reveni, îngenunche, ţinând în mână punga cu linte.

— Să vezi ce-o să-ţi mai placă, yankeule!

Îşi puse în gură un pumn de boabe. Apoi se aplecă şi se apucă să-i descheie pantalonii.

El înţelese foarte repede. Era formidabil. În jurul membrului său, gâtlejul adânc înainta şi se retrăgea. Sugând, cu o savantă încetineală, apoi mai repede. Şi pe urmă din nou lent. Şi era o adevărată nebunie, cum puteau boabele alea tari să frece, să mângâie, să-i excite pielea întregului sex. Într-unele momente senzaţia era extraordinară, şi el abia rezista să nu explodeze. Dar Odile se oprea şi el îşi recăpăta suflul. După aceea totul reîncepea, şi „regimentul” de boabe de linte îi freca din nou membrul, aducându-l în pragul delirului. Niciodată nu i se făcuse o felaţiune atât de diabolică. Fu cât pe-aci să se elibereze, însă gura de un geniu dementţial al fetei goale, îngenuncheate în faţa lui, cu zgarda ei, cu pântecele ei tatuat, cu trupul ei de regină-sclavă, deveni calină, aproape maternă. Valuri de fericire lentă dar reţinută îl străbăteau, mângâietoare, de-a lungul şirei spinării. William gâfâia, răsturnat în fotoliu. Ar fi putut să jure că Odile ghicea cu o precizie de zecime de secundă momentul în care el era pe punctul să se golească. Şi-l împiedica, strângându-şi gura în jurul vârfului membrului său. Blocând excitaţia terminaţiilor sale nervoase. Apoi reîncepea. Încet. Foarte încet. Accelerând treptat, până-l făcea să se cabreze ca un animal. Şi din nou, stop! Totul se calma. Gura era iarăşi blocată în jurul membrului. Şi încă o dată reîncepea totul, boabele de linte frecând iarăşi circular. William avea impresia că nu mai este decât un trup care, într-un vârtej încântător, avea

să fie aspirat de acel membru supraexcitat. Doar de acel membru.

Odile se desprinse cu precauţie de sexul aproape învineţit de solicitarea la care fusese supus. Îşi redistribui boabele de linte în fiecare obraz.

— Când pofteşti – îi spuse.

William avea o privire rătăcită.

— Dă-i drumul, dă-i drumul!

Ea plonjă din nou. De astă dată, lui i se păru că membrul îi fusese apucat de o pompă absorbantă, branşată pe spălare automată. Era săltat, smuls din fotoliu; era tras de pe fotoliu, rămânând cu braţele agăţate, spre spate, de cotiere! Se zvârcoli, arcuindu-şi şalele, şi începu să urle.

Ea continua să-l tragă, până-l sili să se ridice în picioare. Îl târa prin cameră – ea în genunchi, el împleticindu-se de parc-ar fi golit o sticlă de whisky. Odile îi aspira până şi cea din urmă picătură de lichid. Trăgea! Trăgea!

Când îi dădu drumul, cu un zgomot de cauciuc care sare, americanul se prăbuşi de-a-ndărătelea, pe o canapea.

Ea îi ridică pleoapele.

— Priveşte, înghit.

Şi înghiţi lent, ca şi cum ar fi fost vorba de icre negre.

*

* *

William destupă cu un pocnet sticla de şampanie şi umplu două cupe.

— În sănătatea ta, regină a „pipei”! zise, ridicând cupa. Crede-mă, sunt cincisprezece ani de când frecventez târfele. Niciodată n-am fost supt aşa. Lintea… Ah, lintea aia!…

Înainte de a sorbi o înghiţitură, Odile îl privi ţintă.

— Cum te simţi? Mai ai puteri pentru „spărgătorul de nuci”?

El holbă ochii.

— „Spărgătorul de nuci”?

Odile îşi bău şampania.

— Nu ştii ce-i aia?

De astă dată, William Stephens, ataşat cultural şi mare amator de târfe, îşi spuse că pe strada Ponceau, în Barbes, descoperise pasărea rară.

— Să ştii că eşti dată naibii, recunoscu.

Apoi rosti cuvintele care-i ardeau buzele:

— Pentru ce faci asta? Nu te-am întrebat până acum.

Ea înaintă spre el, în genunchi, legănându-şi sânii, cu braţele aruncate spre spate.

— Eşti băiat frumos, prostule. Îmi placi.

Îi aplică figura „cleştelui de spart nuci”, iar el îşi spuse că, atâtea zile câte va mai avea, se va ruga în genunchi să nu i se mai facă altceva decât asta. Singurul lucru pe care i-l ceruse ea fusese s-o deschidă cu patru degete înainte de-a o pătrunde. Pe urmă nu mai avusese nimic de făcut decât să reziste la strivirea sacadată a membrului său. I se părea că va dispare acolo, înăuntru, sorbit de o sucţiune împotriva căreia nu putea lupta.

Îl lăsă să dureze o jumătate de oră. Apoi se smulse, şi el scoase un strigăt.

*

* *

Terminau sticla de şampanie. William o mânca din ochi pe târfa cu zgardă de fier şi pubis tatuat.

— Negrul tău e cel care te-a-nvăţat toate astea?

Odile îşi împinse mai departe paharul.

— Pentru întrebările referitoare la viaţa mea personală, preţul e de cincizeci de mii în plus.

El îşi lăsă. Ochii-n jos.

— Prea scump pentru mine.

Se ridică în picioare şi se duse să pună-n funcţiune radioul. La întâmplare. Oricum, pe toate posturile se difuza muzică rock, în anticipaţie pentru noaptea de Crăciun. Odile profită ca să se uite la ceas: ora douăzeci. Destul de bine – ba chiar era în avans faţă de programul ei.

— Eşti obosit? îl întrebă ea, „pofticioasă”.

El clătină din cap, de la dreapta la stânga.

— Nu-ţi bate joc de mine…

Odile izbucni în râs:

— Sărmanul băiat! Se pare că, înaintea mea, n-ai avut de-a face decât cu liceene!

William Stephens sări ca ars:

— Nu vorbi prostii… Eşti campioană, O.K., dar nu vorbi prostii.

Ea se ridică, consultându-şi ceasul.

— Mai avem o oră. Ai vreo dorinţă anume?

O privi ţintă. Dând, realmente, impresia că gândeşte. Dar chiar gândea adânc, William Stephens ăsta! Peste cincisprezece

zile avea să fie la Moscova, în seama doar a târfelor moscovite… a căror reputaţie de nulitate nu mai are nevoie de comentarii.

— În curând voi pleca într-o călătorie, spuse. Foarte departe. Aş vrea să-ţi propun ceva.

Şovăi, apoi continuă:

— În seara asta m-am dus la agăţat, înaintea unui Crăciun total lipsit de haz, după cum spui. Voi participa la petrecerea aceea, n-am încotro. Însă, în prealabil, aş dori să cădem la o înţelegere.

Îşi făcea socoteala câţi bani lichizi avea în casă. Cinci mii… N-ar ajunge.

— Mi-ar plăcea să-mi iau un adio frumos de la Paris, adăugă. Am cinci mii, în cash. Ţi-i dau ca aconto. Poimâine, la deschiderea băncilor, mă duc şi scot douăzeci de mii. Îţi convine pentru trei zile?

Odile ascunse focul care-i aprinsese pupilele.

— Prea departe acel poimâine. Am nevoie de zece mii în plus imediat. Ai, cu siguranţă, o carte de credit. Un american doldora de bani, ca tine, are neapărat o carte Gold. Coboară şi adu-mi ceva de ordinul a zece mii. E plin de bănci prin apropiere.

Rămasă singură, telefonă la aeroportul Roissy. Ultimul zbor spre Milano – un zbor suplimentar, de Crăciun – decola la ora unsprezece. Timpul ar fi trebuit să-i ajungă. Îşi refăcu calculele: în total, aproximativ optsprezece mii. Era un adevărat miracol.

William reveni peste un sfert de oră cu cei zece mii de franci.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse Odilei. Mă reped acolo şi mă-ntorc imediat.

Ea îşi îmbrăcă vizonul.

— Aşa-mi rămâne timp să mai găsesc un client.

Coborâră împreună.

— Te las într-o staţie de taxiuri? îl întrebă Odile, urcând în maşinuţa ei.

Opri în faţă la *Lipp* şi el luă primul taxi din şirul celor care aşteptau muşterii. Semaforul trecuse pe roşu, şi miniautomobilul se afla chiar alături.

William se scotoci prin buzunare şi scoase o bancnotă de cinci sute de franci.

— Urmăreşte maşina asta, îi zise şoferului.

Îşi spusese, deodată, că, la urma urmei, putea renunţa la serata lui, şi c-ar fi mult mai interesant s-o fileze pe Odile. Şi –

de ce nu? – s-o împartă cu clientul ei. Bineînţeles, fără ca el să plătească… deoarece Odile era deja angajata lui, prin înţelegerea încheiată.

Capitolul 16

Pe Quai des Orfevres, în biroul Probleme Speciale al Brigăzii Mondene, soneria telefonului de pe masa lui Boris începu să zbârnâie. Ridică receptorul imediat. Era Aime, care, într-o maşină a poliţiei, centraliza rezultatele tuturor cercetărilor efectuate în cartierele elegante.

— Ce se-aude? întrebă Boris, nerăbdător.

Vocea lui Aime suna obosită:

— Tot nimic.

Boris slobozi o înjurătură. La celălalt capăt al firului, Aime îşi drese glasul:

— M-am gândit la ceva, Boris. Devine tot mai probabil că şi-a schimbat plăcile de înmatriculare. Dar, la urma urmei, miniautomobilul ăsta poate să aibă, totuşi, unele semne distinctive. Mai ştiu eu ce? De pildă, o aripă lovită. O maşină care umblă mult prin Paris se mai şi deteriorează. E posibil să existe vreun mijloc prin care s-o identificăm.

— Ai dreptate, frăţioare. Ai dreptate. Mă duc chiar acum la frumosul Hubert, să-i pun întrebarea.

Peste zece minute, ordinul era expediat pretutindeni prin dispecerat: a se opri orice miniautomobil cenuşiu, cu semnalizatorul de poziţie stânga stins. Hubert de la Payere precizase de bunăvoie acel amănunt.

*
* *

Pe bancheta din spate a taxiului său, William Stephens începea să nu se mai simtă deloc în apele sale. Ceva nu se potrivea. În loc să plece la agăţat spre Bois de Boulogne sau către Champs-Élysées, miniautomobilul pornise în direcţia diametral opusă. Mersese până la capătul bulevardului Saint-Germain, şi acum se năpustea, cu semnalizatorul lui stâng stins, de-a lungul Senei, spre Porte de Bercy. Ciudat! Oare Odile avea de gând să găsească un client în Bois de Vincennes? Nu era genul ei... Atunci, ce să-nsemne asta?

Se sprijini de spătarul scaunului din faţa sa, bombănind. Toată povestea începea să miroasă a tragere pe sfoară. În bord, radiotelefonul nu înceta să-şi difuzeze şirul de apeluri şi conversaţii. Şoferul se întoarse spre William.

— Nu-i urâtă târfa aia, nu-i aşa? râse sarcastic.

Americanul tresări.

— Aşa este, nimic de zis…

— Dacă-mi permiteţi să fiu indiscret – continuă şoferul – v-aş spune că amândoi jucaţi un joc ciudat. Aţi făcut o înţelegere între voi?…

William Stephens îl privi, derutat.

— Cum adică?

Şoferul ridică din umeri.

— Când eşti taximetrist de noapte, vezi tot felul de lucruri bizare, ştiţi dumneavoastră. Aşa că unul în plus, unu-n minus, ce mai contează? Fiindcă-i o prostituată – asta-ţi sare-n ochi…

Americanul căuta un răspuns, când telefonul reîncepu să vorbească. Era centralista societăţii de telecomunicaţii.

— Alo, alo! Există un apel al poliţiei către toate taxiurile. Se caută un miniautomobil gri metalizat, cu semnalizatorul din spate-stânga stins. A se anunţa imediat unde se află. Şi a se urmări.

— Ei, drace, ea este! exclamă şoferul.

Americanul simţea acum că-i ard urechile: o prostituată dată în urmărire; fugind! Cu optsprezece mii de franci ai lui!

Se lăsase dus de nas ca un prost.

— Depăşeşte-o! urlă. Trece-i în faţă şi opreşte-o!

Şoferul ridică receptorul.

— O clipă. Mai întâi anunţ.

După ce transmise mesajul, reîncepu să râdă.

— Şi-acum, înainte! zise, apăsând acceleratorul. O să ne distrăm niţel.

Ajunse din urmă miniautomobilul exact înainte ca acesta să intre, la Porte de Bercy, pe rampa ce urca spre artera periferică exterioară. Foarte curând, fu în dreptul lui, schimbând iar într-a doua pentru a avea mai multă putere în momentul când va accelera spre a-i trece în faţă. Fata îşi întoarse capul spre el, cu o expresie de curiozitate, mai întâi, apoi de uimire.

— Ia te uită, v-a recunoscut! comentă şoferul pe un ton ironic, dar imediat dădu drumul unei înjurături.

Chiar în clipa în care, ajuns sus, pe şoseaua periferică, se pregătea să-ntoarcă brusc volanul spre dreapta ca să intre pe sensul către nord, miniautomobilul se oprise pe neaşteptate în loc. Fiind în viteză, taxiul nu izbuti să frâneze decât după douăzeci de metri.

— E ţicnită! strigă.

William Stephens începu să bată cu amândoi pumnii în parbrizul din spate.

— *Shit*! înjură printre dinţi.

În depărtare, miniautomobilul gonea. Năpustindu-se pe contrasens, pe artera periferică.

Şoferul îşi luă microfonul.

— Nici nu mă gândesc s-o imit. Eu ţin la pielea mea. Comunic prin telefon care-i situata şi vă duc înapoi, la dumneavoastră acasă.

După ce omul îşi transmise mesajul, William Stephens îi puse mâna pe umăr.

— Nu. Te duci la Roissy. Dacă e pe fugă, acolo o vom regăsi. Într-acolo se îndrepta, nu-i aşa? O să ia un avion.

Şoferul îşi scărpină ceafa.

— Nu-i proastă ideea. Numai că la Roissy sunt două aerogări.

Americanul înălţă din umeri.

— Când părăseşti autostrada Nordului pentru a porni pe drumul care duce la cele două aerogări, înainte de bifurcare există o distanţă de cel puţin un kilometru. Va trebui doar să tragi pe dreapta înainte de intersecţie. Avem un avans faţă de ea, deoarece a pornit spre sud. Până să facă drumul înapoi, vom fi acolo încă demult. Nu ne va mai rămâne decât să stăm la pândă. Şi apoi, s-o urmărim...

*

* *

Ceea ce făcea Odile era nebunie curată, dar nu avea de ales. Trebuia neapărat să ajungă la cealaltă ieşire de pe autostradă – cea de pe Quai d'Ivry. Foarte aproape, dar pare la capătul lumii când mergi cu maşina pe contrasens, pe o arteră periferică. De acord, nu era chiar aglomeraţia din orele de vârf, dar totuşi!... Se năpustea înainte, încercând să rămână cât mai aproape de bariera centrală de siguranţă. Mergea cu farurile aprinse, orbită de cele ale automobilelor ce veneau din faţă – pe care şoferii, văzând-o, le aprindeau imediat.

De fiecare dată când o maşină trecea pe lângă el mai să-l atingă, miniautomobilul se zguduia ca scuturat de o furtună. Claxoanele se auzeau de pretutindeni, amestecându-şi urletul cu scrâşnetul cauciucurilor frânate în panică. Odile era leoarcă de transpiraţie şi îngrozită, dar îşi păstra firea. Numai de n-ar fi

prin preajmă vreo maşină de-a poliţiei.

La un moment dat, chiar crezu că i-a sunat ceasul: la vederea ei, un camion începu să zig-zagheze. Izbirea frontală era inevitabilă. Odile închise ochii... Ca prin minune, camionul îşi redresă direcţia în ultima clipă. Suflul fu atât de puternic, încât Odile avu impresia că miniautomobilul se desprinde de asfalt.

Când ajunse în cele din urmă pe Quai d'Ivry, se simţea în pragul leşinului. Se angaja – tot pe contrasens – pe breteaua descendentă. Din faţă venea un camion de mare tonaj. Enorm. Odile reuşi să treacă la mustaţă, zgâriind toată latura dreaptă a miniautomobilului frecat de bariera de siguranţă, şi când reuşi să treacă de partea cealaltă, fu cât pe-aci să facă o întoarcere de o sută optzeci de grade, într-atât maşina i se răsucea în toate direcţiile. Apoi se auzi un scrâşnet de frâne şi zgomotul cauciucului smuls. Imediat după o semiîntoarcere, urcă din nou pe rampă şi-şi reluă drumul pe artera periferică, de data aceasta spre nord.

Miniautomobilul se balansa şi trăgea către stânga. Probabil i se strâmbase bara de direcţie. Fu nevoită să încetinească. Nu mai putea să-şi controleze volanul peste şaizeci la oră.

I se păru că durase un secol până când ajunse pe autostrada Nordului, la bifurcaţia spre Roissy. Acolo se năpusti pe drumul ce ducea către Aerogara 1... fără a remarca taxiul oprit pe marginea asfaltului şi care demară îndată după trecerea ei: în aceeaşi clipă tocmai îşi consultase ceasul. Uf! Zece şi un sfert. Avionul ei decola peste patruzeci şi cinci de minute – avea să-l prindă.

Intră pe spirala ce conducea spre parkingul aerogării şi, imediat după ce depăşi bariera de taxare, avu norocul să găsească un loc liber. Coborî grăbită din miniautomobil şi porni în goană spre ascensoare.

Deodată Odile sări într-o parte, cât pe-aci să-şi scrântească gleznele, pe tocurile ei înalte: apărând în plină viteză, un taxi aproape că dăduse peste ea. Acum, acesta se oprea brusc. Odile se pregătea să-l ocărască, dar rămase ca mută, cu inima bătându-i nebuneşte. Din maşină ţâşneau doi bărbaţi: americanul şi taximetristul.

— Banii mei, ticăloaso! urlă William Stephens.

Fu rândul lui să se oprească, stană de piatră; cu o rapiditate uluitoare, Odile scosese din buzunarul vizonului un revolver. Un

drăgălaş şi micuţ pistol de damă, care sclipea ameninţător. Şi femeia îl ţintea.

— Cheamă liftul – îi porunci cu o intonaţie dură. După ce va veni, veţi urca în el. Amândoi. Şi să nu vă mai văd.

Nu aveau încotro, trebuiau să-i dea ascultare… William Stephens apăsă butonul. Clinchetul uşor al unei sonerii; deschiderea uşii. Cabina era goală.

— Repede, intraţi!

Cu ochii mai să-i sară din orbite, americanul se uita la gaura neagră a ţevii.

— O să te regăsesc! şuieră printre dinţi.

Odile îi aruncă o privire de fiară.

— Nu te sfătuiesc. Apasă butonul.

El se supuse. Uşa se reînchise, şi ei dispărură din câmpul vizual al Odilei. Tocmai sosea un alt ascensor, a cărui uşă se deschise. Odile urcă în el imediat.

Capitolul 17

Trebuia să ai ochiul exersat pentru a vedea că în aerogara Roissy se petrecea ceva anormal. O vânătoare, al cărei vânat era o femeie. Cum să deosebeşti de ceilalţi călători zecile de poliţişti care se învârteau pretutindeni, cu privirile la pândă? Şi totuşi, toate intrările şi ieşirile erau păzite şi controlate. Totul: ghişeele de rezervare a biletelor, restaurantele, magazinele, ieşirile din parking; fiecare palier de ascensor; staţiile de taxiuri. Fără a mai pune la socoteală ecranele de control de la sediul central al PAF[20]-ului din aeroport.

Când sosiseră, Boris şi Aime îi găsiseră pe american şi pe şoferul de taxi. Tot ce reieşea din declaraţiile lor era că exista riscul să se lase cu bucluc: Odile era înarmată. Şi avea bani – aşa ceva ajută.

Boris i se adresă comisarului de divizie al PAF-ului:

— S-a efectuat închiderea Aerogării 2? Pentru cazul în care individa ar fi folosit legătura dintre cele două terminale.

— Da, şi acolo toată lumea e la posturi. Şi ne sosesc întăriri.

Boris îşi exprimă aprobarea.

— N-au fost uitate nici hotelurile, RER[21]-ul, autobuzele care fac naveta între cele două terminale?... Perfect!

Se ridică şi se duse să urmărească ecranele. Căuta în mulţime o siluetă îmbrăcată în vizon.

— Ar trebui să supraveghem şi aeroporturile Orly-Sud şi Orly-Vest. Nu se ştie niciodată. Poate că deja nu mai este aici... Precum şi gările. Suntem obligaţi să prevedem orice.

*
* *

În acea seară Ruth Kauffman era fericită ca niciodată. Înainte de a veni la Roissy, vorbise la telefon cu logodnicul ei, aflat la Zürich. În cele din urmă el reuşise să găsească pe cineva care să-i ţină locul în seara de Crăciun, la braseria lui, şi va putea veni s-o aştepte la aeroport. De-acolo vor pleca direct la schi, cu maşina. Aşa stând lucrurile, Ruth se îmbrăcase ca pentru a merge la zăpadă: hanorac, pantalon şi cizme îmblănite. Şi, de

---

[20] *PAF:* prescurtare de la *Police de l'Air et des Frontieres* (lb. fr.) = Poliţia Aerului şi a Frontierelor, (n. t.).

[21] *RER: prescurtare de la Reseau Express Regional (lb. fr.)* = Reţeaua Ultrarapidă Regională, (n. t.).

fiecare latură a rucsacului, îşi agăţase bocancii de schi.

După ce-şi prezentase la control biletul, se duse să consulte panoul de afişaj al plecărilor. Mai avea de aşteptat o oră şi jumătate. Luă ascensorul. Şi coborî la subsol. Acolo se îndreptă spre toalete.

La măsuţa femeii de serviciu nu era nimeni. Şi, la ora asta, nimeni nici în faţa lavabourilor. Decât acolo, blonda aceea înaltă, în vizon. Ruth se duse spre o cabină şi, în clipa în care se pregătea să apese pe clanţă, simţi în şale apăsarea unui obiect dur.

— Să nu scoţi o vorbă. Fă ce-ţi spun eu. Intră.

Terorizată, Ruth se supuse. Apoi, nu mai avu timp să se gândească la nimic altceva. Abia intrase când avu impresia că-i explodează craniul şi se prăbuşi.

Odile îşi îndreptă umerii şi, cu un gest hotărât, trase zăvorul în spatele ei. Apoi puse într-un colţ sticla cu apă minerală pe care-o găsise pe masa femeii de serviciu şi de care se slujise pentru a o lichida pe Ruth.

Pentru început, avea de făcut ceva cam neplăcut. Dar era necesar. Nu-şi putea permite s-o lase pe fată să-şi mai revină vreodată în simţiri. Poate doar după ce ea însăşi va fi debarcat din avion, în străinătate. Când eşti o expertă în bici şi cordeluţă, nu-ţi este greu să foloseşti un şiret de pantofi; mai ales unul foarte solid, pentru bocanci de schi.

O strangula pe fată repede şi bine. Apoi începu s-o dezbrace. Zece minute mai târziu era echipată cu hanorac, pantaloni, cizme îmblănite, iar sub căciuliţa de lână roşie cu moţ, părul îi era strâns, cuminte, într-un coc. Dezlegă bocancii de schi – prea voluminoşi şi grei – de pe rucsac, şi-şi petrecu braţele prin bretelele lui. În buzunarul hanoracului găsi o legătură de chei.

După ce ieşi din cabină, le folosi, ca pe un passepartout, pentru a încuia uşa acesteia. Fata nu avea să fie găsită decât a doua zi dimineaţa.

În faţa oglinzii, Odile îşi şterse complet machiajul şi îşi verifică o ultimă oară ţinuta. Perfect: schioarea-tip.

Se îndreptă spre cel mai apropiat bar şi se integră în coada ce aştepta la autoservire. Mai era o oră până la noul său zbor. Avea timp suficient.

Bun, ia să vedem. Era urmărită în chip de blondă cu vizon şi tocuri înalte – nu în echipament de schi. Înainte de a ieşi din

cabină, verificase: bilet pentru Zürich. Gata înregistrat. Ei bine, va lua ascensorul şi se va prezenta la vamă strecurându-se în vreun grup. Vameşul nu va bănui nimic. Şi ea va trece dincolo, cu optsprezece mii de franci în buzunar. De ajuns cât să se descurce, odată ajunsă la Zürich.

Odile îşi termină liniştită cina. Avionul spre Zürich urma să decoleze peste patruzeci de minute. Mai avea ceva timp până la îmbarcare. Se ridică şi se înapoie la toaletă. Încăperea era tot pustie, şi ea îşi putu umfla obrajii în toată liniştea, folosind vata pe care, puţin mai înainte, o cumpărase de la farmacia aeroportului. Apoi îşi udă faţa cu apă rece şi şi-o frecă, până obţinu o mutră drăguţă, roşie ca racul.

Se privi în oglindă şi zâmbi: nici ea nu se mai recunoştea. Şi – ceea ce era mai important – putea fi luată lesne drept elveţianca a cărei fotografie era lipită în interiorul noului său paşaport.

Urcă din nou până la poarta de acces spre îmbarcare şi păşi pe scara rulantă. Ajunse în faţa ghişeului. Minunat: un grup mare se înghesuia acolo, râzând şi sporovăind în germană. Se amestecă şi ea în acea gloată. Îi prezentă paşaportul vameşului – un om de culoare. Acesta îi aruncă o privire rapidă, spre a face comparaţia cu fotografia. Sub arsura obrajilor, Odile se înverzise de frică… Vameşul îi înapoie paşaportul şi întinse mâna spre următorul.

Odile trecu. Gata. Câştigase.

Peste zece minute stătea pe scaunul din Airbus, între un bărbat mătăhălos, cu faţa congestionată, şi o studentă. Matahala o ajutase să-şi pună rucsacul în portbagajul prevăzut special, deasupra lor.

*

* *

Felicien Doubaba, angajat vameş la Roissy cu trei luni în urmă, ştampila distrat paşapoartele ce i se prezentau. Nu ştia bine de ce, însă în capul lui de originar din Guadelupa, scăpat de mediocritatea vieţii antileze pentru că, la douăzeci şi cinci de ani, avusese curajul să se expatrieze sub cerul ploios al bătrânei Europe, o problemă nu înceta să se învârtească. Un lucru era cert: frământarea lui avea legătură cu o schioare. O fată care trecuse, adineauri, împreună cu un grup gălăgios de blonzi şi blonde. Zborul spre Zürich. Dar de ce-l sâcâia amintirea acelei schioare de Crăciun, atât de asemănătoare cu ceilalţi? Continua

să ştampileze paşapoartele şi se trudea să se lămurească. Nu izbutea. Atunci renunţă. Oricum, venise timpul să fie înlocuit de colegul din tura următoare. Mario – un corsican.

— Nimic de semnalat? întrebă Mario.

— Nţ! Şi târfa n-a trecut. (Izbucni în râs.) Aş fi reperat eu vizonul, crede-mă!

Se ridică de pe scaun şi colegul se instală în locul lui. Sub tejghea se afla o fotografie a Odilei Legrand. Corsicanul o studie cu atenţie. A dracului bucăţică de fată, blonda aia! Şi-ar fi oferit-o cu plăcere. Oftă şi luă primul paşaport pus în faţa lui.

*

* *

Aime Brichot se întoarse spre unul dintre colegii din Poliţia Aerului.

— Aveţi pe-aici vreun automat cu sucuri de fructe?

Celălalt zâmbi jenat, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

— Da, însă e-n pană. Tocmai de Crăciun. Va trebui să te duci la bar. Există unul, în dreptul plecărilor.

Aime Brichot se ridică în picioare.

— Vii şi tu, Boris?

Acum stăteau cu coatele sprijinite pe tejghea, fiecare având în faţă paharul său cu suc de fructe. Tăcuţi şi destul de întunecaţi la chip. În dreapta lor, pe imensul panou de afişaj al plecărilor, zborurile se ştergeau neîncetat. Şi de fiecare dată când dispărea câte unul, îşi spuneau: „Poate că ea este-n ăsta.” Dar nu, era cu neputinţă. Toate posturile de vamă erau în alertă. Aveau fotografia ei. Şi li se adăugase câte un poliţist, pentru un surplus de supraveghere. Prin urmare, trebuiau să se rezume la singura soluţie posibilă: Odile nu va pleca. Va aştepta câteva zile. Bani avea: putea să reziste.

Lângă ei, doi bărbaţi râdeau, sorbindu-şi whisky-urile. În mod vizibil, colegi de-ai lor. Boris li se adresă, prezentându-se, apoi îi întrebă:

— Nu merg prea bine treburile, nu-i aşa?

Ceilalţi fură de acord.

— Degeaba ne trudim aici. S-a-ntors la Paris, asta-i sigur.

— Tare mă tem că aşa este, oftă Boris.

Poliţistul cel mai apropiat de el începu să râdă.

— Cu toate acestea le-am verificat până şi pe schioare şi pe excursionistele cu rucsac în spinare. Pentru cazul în care-ar fi

izbutit să-şi schimbe îmbrăcămintea.

Boris înţepeni.

— Dac-ar fi izbutit, da…

Gândea rapid. Bun, cum procedezi pentru a-ţi schimba ţinuta, într-un aeroport? Te poţi duce la un magazin de ţoale… Dar acelea erau supravegheate. Atunci, ce altă posibilitate mai rămâne? Să obligi pe cineva să-ţi dea hainele sale. O.K., dar respectivul ar refuza. Doar dacă nu era ameninţat…

Boris apucă brusc braţul lui Aime.

— Frăţioare, tocmai m-am gândit la ceva. Hai înapoi, la sediul PAF-ului, şi încă-n grabă.

Ajunşi sus, comisarul îi privi de parcă înnebunise.

— Să blochez toate decolările? Da' sunteţi căzuţi în cap! Nu vă-nchipuiţi ce zăpăceală ar fi? Şi-n plus, aşa ceva i-ar costa o avere pe cei de la Swissair, deoarece ei sunt cei care-ar trebui să plătească.

Boris înălţă nervos din umeri.

— Nu. Şi asta datorită unui motiv serios – o raţiune de stat. Aşa ceva există, ştiţi tot atât de bine ca şi mine. Iar în cazul de faţă, sunt autorizat să fac uz de ea. Cu ordin venit de foarte sus.

Celălalt păru impresionat, însă tot mai ezita.

Boris simţea că se enervează de-a binelea.

— O jumătate de oră. Doar o jumătate de oră. Îmi asum răspunderea. Nu-mi trebuie mai mult de o jumătate de oră.

Geamurile începuseră să vibreze: pe pistă, un avion cu reacţie tocmai decolase. Dă, Doamne, să nu fie cel în care se afla ea…

— Foarte bine, se învoi comisarul. Dar dumneavoastră o-ncasaţi, ne-am înţeles?

Boris îi mulţumi printr-un zâmbet automat.

— Şi-acum, scotocim toate toaletele de pe aeroport. Pe toate.

*

* *

Ali Jinnah, unul dintre pakistanezii din tura de noapte care asigura curăţenia aeroportului, îşi făcea munca în toaletele pentru femei, aflate la subsol, în vecinătatea barurilor. Mătura cabinele una după alta, spălând chiuvetele, punând câte un nou sul de hârtie igienică. Ieşi din cea de-a treia cabină şi se apropie de următoarea. Zăvorul era închis, la te uită! Trecuseră douăzeci de minute de când muncea el acolo, şi nu văzuse pe nimeni intrând. Poate că cineva se simţea rău. Bătu în uşă. Nici

un răspuns. Atunci îşi scoase passepartout-ul şi deschise. Imediat după aceea, se năpusti spre ieşire, cu faţa descompusă. Alerga cu o asemenea viteză, încât se izbi din plin de trei bărbaţi care tocmai intrau.

— Nu eşti zdravăn la cap, amice! exclamă cel mai înalt dintre cei doi.

Ali se holbă la el şi, cu glas sacadat, îngăimă în engleză:

— *Come, come, please*[22]*!*

*

* *

Felicien Doubaba, vameşul de culoare, îşi îmbrăca, la vestiar, hainele civile. Era caraghios, dar continua să se gândească la schioarea aceea, cu căciuliţa trasă până pe ochi. Dar de ce, Doamne; Sfinte?!... Deodată, îşi izbi fruntea cu palma şi începu să înjure.

— Mama mă-sii! Păi sigur că da, mâinile! Mâinile!

Peste trei minute, intra gâfâind în sediul PAF-ului.

— Domnule comisar! urlă. Zborul de Zürich! Este-n el o schioare. Adineauri mi-am adus aminte. Avea unghiile foarte lungi şi de un roşu aprins.

Mai recăpătându-şi suflul, adăugă:

— Unghii de târfă.

Boris se repezi la el.

— O schioare, zici?

— Da, chiar aşa. Ţinuta unei schioare. Cu unghii de târfă.

Căscă ochii mari: pe biroul comisarului se afla o pereche de bocanci de schi – bocancii găsiţi în cabina în care o fată în pielea goală zăcea, răsturnată pe un vizon; cu gâtul strangulat printr-un şiret, rămas încă acolo. Iar unuia dintre bocanci îi lipsea şiretul. Boris îi aruncă o privire rapidă comisarului.

— Le dăm iar verde tuturor celorlalte zboruri. Şi găsiţi-mi-l la telefon pe comandantul de la bordul avionului de Zürich.

*

* *

În Airbusul staţionat la capătul pistei, o voce de stewardesă răsună în difuzoare:

— Doamnelor şi domnilor, vom decola cu o mică întârziere datorată unui incident de ordin tehnic la turnul de control. Totul va reintra curând în normal. Vă rugăm să ne scuzaţi.

---

[22] *Come, come, please!* (lb. engl.) = Veniţi, veniţi, vă rog! (n. t.).

Apoi repetă anunţul în germană.

Inima Odilei îşi acceleră ritmul. Şi dacă incidentul tehnic era chiar ea?... Dar nu. Nu exista nici un motiv să fie aşa. Trecuse de vamă. Se rezemă mai bine de spătarul scaunului său şi oftă. Începea s-o ia razna... Spre a se calma, îşi puse mâinile pe genunchi, cu palma desfăcută. Însă simţi un fior pe şira spinării şi încovoie degetele: degete cu unghii imense, lăcuite cu o ojă de un roşu violaceu. Într-adevăr, nu era cazul ca vecinii ei să remarce nişte mâini ciudate pentru o schioare cu rucsac de turist obişnuit cu autostopul.

Brusc, prin minte îi trecu o imagine: când îi prezentase vameşului paşaportul, fusese nevoită să-şi folosească mâna... Na, poftim! Iar începea s-o ia razna. Dacă individul ar fi remarcat ceva, n-ar fi lăsat-o să treacă. Un vameş este plătit ca să aibă ochiul format. Şi totuşi, Odile turba de furie: în buzunarele hanoracului avea nişte mănuşi cu un singur deget, îmblănite. Dacă şi le-ar fi pus, n-ar avea acum în plex junghiurile astea tăioase. Rămase nemişcată, cu urechile atente la difuzor. Iar ochii scotoceau culoarul din faţa ei, până la uşile închise ale avionului. Surâzătoare, stewardesele treceau cu cărucioarele lor. Pentru a-i face pe călători să aştepte răbdători, se luase decizia de a ţi se oferi imediat, în ciuda uzanţelor, tradiţionala şampanie a zborurilor din perioada Crăciunului. Ajungând în faţa Odilei, stewardesa se aplecă.

— Domnişoara...?

Odile făcu semn că „da”. Îşi ţinea capul în jos. Acum, şampania fâsâia în paharul întins spre ea. Nu avea încotro, trebuia să-l ia... arătându-şi mâna. Şi-o întoarse cu palma în sus şi apucă paharul pe dedesubt.

— *Prosit!*[23] îi ură matahala cu faţă congestionată.

*

* *

— Gata, e reperată! anunţă comandantul de bord, în microfonul său. Stewardesa i-a văzut unghiile roşii.

La postul de poliţie, Boris îşi încleşta mâna pe receptor.

— Care-i este locul în avion?

— La mijlocul cabinei, în clasa turiştilor, pe dreapta. Între un neamţ de cincizeci de ani şi o fată.

— Mulţumesc. Repetaţi anunţul pentru pasageri. Spuneţi-le că

[23] Prosit! (lb. germ.): Noroc! / În sănătatea dvs.! (n. a.).

nu mai au mult de aşteptat. Vă rechem când dispozitivul va fi pe teren.

Închise telefonul.

— Cum aveţi de gând să procedaţi? îl întrebă comisarul.

Boris îşi petrecu mâinile peste obraji.

— Fără violenţă, bineînţeles. Pregătiţi ambulanţa şi echipele de intervenţie specială, pentru cazul în care... Dar prefer să nu intervină nimeni. Nu uitaţi că individa este înarmată.

Îl prinse pe Aime Brichot de umăr.

— Vii, frăţioare? Dar promite-mi: tu rămâi la clasa-ntâi, împreună cu echipele speciale. Ai nevastă şi copii.

*

* *

Odile îşi termină de băut paharul şi-l puse în locaşul lui, prins de spătarul scaunului din faţă. Junghiurile din plex o chinuiau tot mai mult. Pentru ce trăseseră stewardesele perdelele care despărţeau spaţiul rezervat turiştilor de acela de clasa-ntâi?

Mersese de destule ori cu avionul pentru a şti că aşa ceva nu se face decât în timpul zborului.

În momentul decolării, trecerea trebuie să fie perfect liberă între culoare. Or, stewardesa anunţase că se va decola peste douăzeci de minute. Se aplecă spre hublou, încercând să vadă afară. Nimic. Nici o deplasare de maşini.

Totuşi era ciudat. Mai bine să fie pregătită. Adică să aibă la-ndemână un pistol complet încărcat. Iar ea ştia că, în încărcătorul ei, nu rămăseseră decât două gloanţe. Celelalte se aflau în cutia lor, alături de armă, într-unul din buzunarele hanoracului. Se ridică în picioare.

— Scuzaţi-mă, i se adresă zâmbind fetei de lângă ea.

Ieşi pe culoar şi se îndreptă spre fundul avionului. De cum intră în WC, scoase pistolul şi, cu gesturi febrile, începu să vâre gloanţe în încărcător.

*

* *

În partea din faţă a avionului cu reacţie, la clasa întâi, nu se mai afla nici un pasager – doar trei oameni din serviciile speciale, plus Boris şi Aime. Stewardesa care stătea la pândă în spatele perdelelor se întoarse spre ei.

— S-a dus la toaletă.

Boris îşi încleştă maxilarele.

— Iată ce veţi face, voi toţi. Vreau să spun întreg personalul de la bord: vă veţi împrăştia pe culoare. Şi mă bazez pe voi pentru a-i evacua pe pasageri cu calm. Nici un ţipăt. Nimic. Îşi vor lăsa toate lucrurile pe locurile lor. Şi nu se pune problema de a lansa un apel prin difuzoare – există unul şi la WC. În schimb, când toată lumea va fi în curs de evacuare, daţi-i drumul: anunţaţi că s-a confirmat decolarea peste foarte scurt timp. Comandantul zborului îşi scărpină creştetul.

— O să fie al dracului de simplu… Vă daţi seama ce-mi cereţi?

Oftând, Boris făcu din cap semn că „da”.

— Îmi dau perfect de bine seama. Dar ce vreţi, să iasă şi să tragă în grămadă? Nu uitaţi că este o ucigaşă, şi că nu mai are nimic de pierdut. În cât timp se poate evacua o carlingă, în caz de urgenţă? Nu mă-ndoiesc că aţi repetat asemenea exerciţii.

— Desigur. Cu un Airbus, în maximum douăsprezece minute.

— Cam mult… încercaţi să vă doborâţi recordurile.

*

* *

În cabina WC-ului, Odile tresări când auzi apelul care anunţa decolarea. Ah! Intrase-n panică fără motiv… Dar trebuia să rămână prudentă. Continuă să-şi umple încărcătorul. Era atât de nervoasă, încât îşi rupse o unghie. Tremura, şi-i era cumplit de greu să pună corect gloanţele. În fine, izbuti să completeze cele patru locaşuri rămase goale. Introduse iar încărcătorul în patul revolverului şi armă cu un păcănit sec. Acum, un glonţ se afla chiar pe ţeavă. Desfăcu piedica de siguranţă, îşi puse la loc arma, în buzunar, şi apucă mânerul uşii.

În acea clipă, şi ultimul pasager era în afară de pericol. Totul se petrecuse cu un calm perfect. Iar afară, autobuzele de pistă plecau cu încărcătura lor de bărbaţi şi femei.

Odile era pe punctul de a deschide uşa când, deasupra ei, difuzorul începu să pârâie. Încet, ea se aşeză pe capacul scaunului de WC. Gata. Totul se sfârşise.

— Odile Legrand – spunea glasul – eşti încercuită. La bord nu se mai află nici un pasager. Şi aşa au fost destui morţi. Nu mai ai nici o şansă. Dacă eşti înarmată, aruncă-ţi arma jos şi ieşi cu mâinile pe cap. Îţi acordăm două minute.

Ea se năpusti la uşă şi începu să izbească-n tăblie cu pumnii, urlând:

— Veniţi voi la mine, bandă de ticăloşi! Nu mă prindeţi voi aşa

uşor!

Apoi se trase un pas înapoi, cu pistolul îndreptat spre uşă. De astă dată i se răspunse din spatele acesteia. Cu un glas plăcut, grav şi foarte calm:

— Nu fă pe tâmpită. Gândeşte-te. De îndată ce-ai ieşi, ai fi făcută bucăţele.

Odile se văzu în oglindă. Cu priviri rătăcite şi, pe deasupra, urâtă. Atât de urâtă cu îmbrăcămintea asta ridicolă!

Îşi înghiţi saliva.

— O.K., zise. Aţi câştigat. Ies.

Glasul se auzi din nou, mai calm ca niciodată:

— Fără prostii, să fim înţeleşi!

Ea scutură din cap.

— Păi sigur, copoiule… M-am prins.

Lăsă să-i cadă arma. Pe urmă se privi încă o dată în oglindă. Nu, nu va ieşi cu căciuliţa asta jalnică! Şi-o smulse şi, cu degetele, îşi aranjă coafura, potrivindu-şi o şuviţă frumoasă de-a lungul obrazului stâng.

— Ciao, sărmană proastă! îi spuse, cu un rictus, imaginii din oglindă.

Trase zăvorul. Apoi făcu ceea ce i se poruncise să facă: îşi puse mâinile pe cap. Uşa se deschise larg şi Odile, cu ochii mai să-i iasă din orbite, îl privi ţintă pe poliţistul înalt, brun şi atletic, care stătea în faţa ei, încadrat de doi tipi cu mitralieră. Era sticletele văzut de ea la hotel, într-o anume seară; poliţistul pe care-l revăzuse într-o maşină ce staţiona, la pândă, alături de miniautomobil, în momentul în care se pregătea să intre în garaj. Ticălosul din cauza căruia pierduse ea o avere.

Înaintă spre el.

— E totuşi o consolare – şopti – să te laşi înhăţată de un sticlete frumos.

Apoi trupul i se înmuie, şi Odile se prăbuşi, albă ca varul.

Când îşi recăpătă cunoştinţa – într-un fotoliu, la sediul PAF-ului – îşi roti privirea, pe sub sprâncene, cercetând acea adunare de bărbaţi care-o vânaseră ca pe-o fiară. Recunoscându-l printre ei pe american, zâmbi. Îşi scotoci buzunarele, dar acestea îi fuseseră golite.

— Îi datorez cincisprezece mii, zise. Daţi-i-le. Dar în ceea ce priveşte restul, pentru ăia am muncit.

Ţuguindu-şi buzele, i se adresă lui William Stephens:

— Nu-i aşa, iubiţelule?

Americanul îşi scărpină capul. Chiar că avea să-şi reamintească acest ultim Crăciun parizian.

*

* *

Odile luă stiloul ce i se oferea, se aplecă deasupra ultimei file a declaraţiei sale şi semnă. Apoi îşi îndreptă spatele şi ceru o ţigară. Boris îi întinse un pachet. Ea începu să fumeze în tăcere. Privea, acolo jos, Sena şi piaţa Saint-Michel, dincolo de Quai des Orfevres; mulţimea; ambuteiajele; viaţa; libertatea…

Boris se apropie. Încă nu terminase cu ea. Şi nu intenţiona să se poarte cu mănuşi. Odile, tripla ucigaşă – mai ales oribila criminală care curmase viaţa unei micuţe nemţoaice logodite – nu merita nici o milă.

— Nu prea aveai mulţi prieteni, îi zise. Într-adevăr, nu prea mulţi. Dac-ai şti…

Ea îşi înălţă capul spre el.

— Ce vrei să zici?

Boris se aşeză pe marginea biroului.

— Uite, acum pot să-ţi spun: ai fost trădată de toţi.

Faţa ei deveni albă ca varul.

— De toţi?

El schiţă un zâmbet trist.

— Ei, da… drăgălaşa gaşcă de putreziciuni – cei din mediul tău. Dar, nu zău, ia gândeşte-te! Şi nu mă refer la Max sau la Abdou. Aceia erau totuşi nişte nemernici reuşiţi. Însă, ca să fiu sincer, nu mă aşteptam să se calce-n picioare care să te denunţe mai repede. Uluitor!

Odile trăgea cu lăcomie fum din ţigară.

— Dă-i drumu’. Vreau să ştiu, deşi am deja câteva bănuieli în legătură cu asta.

— Dacă te interesează… O.K., sunt sigur că te-ai prins, de exemplu, că Jeannot Hirman te-a dat pe mâna noastră imediat după ce ţi-a furnizat actele false, nu-i aşa?

Ea se cutremură.

— Aveam o şansă din două.

— Ai nimerit-o pe cea proastă. În acel moment ştiam şi numărul plăcilor false de înmatriculare. Aveam tot, îţi spun. Absolut tot.

Odile îşi studie unghia ruptă.

— Tot… de fapt, ce vrea să-nsemne asta?

Boris tăcu o clipă, prefăcându-se că-ncearcă să-şi amintească.

— Uite, de pildă: ştii că cea care ne-a ajutat să te identificăm este una dintre colegele tale? Ba chiar ne-a dat şi adresa ta. Abdou încă mai era cald când am ajuns acolo. Ca să nu mai vorbesc, despre frumosul Hubert. Ştii ce-a făcut ăsta? S-a dus la Geneva. Îţi scotocise în valiză şi găsise numărul contului confidenţial. Acum bişţarii îi aparţin. Ai pierdut şi-n direcţia asta. Ţi-o spun pentru cazul în care ai spera să recuperezi averea gabonezului, când vei ieşi de la zdup. Ar fi urât din partea mea să te las să trăieşti cu false speranţe.

Fiecare lovitură o dobora tot mai mult pe Odile. Acum stătea cu umerii încovoiaţi, ca o bătrână.

— Asta-i tot? îngăimă.

Boris era perfect conştient de latura josnică a ceea ce făcea, dar cu atât mai rău! Trebuia s-o silească să cedeze complet. Avea el planul lui.

— Nu, continuă. Mai există o persoană care ne-a ajutat mult. Chiar cel mai mult, dacă e să socotim bine.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— O bună amică de-a ta… Doar n-o să-mi spui că încă n-ai înţeles despre cine-ţi vorbesc?

Odile se uită ţintă la el. Madame Colette. Imposibil! Nu şi ea!

— Madame Colette. O cunoşti?

Deodată, totul începu să se amestece în capul Odilei. Vedea, dansându-i prin faţa ochilor, chipuri şi nume. Tot felul de scene. Max, cu revolverul în mână. Abdou – cel atât de adorat şi cel mai nemernic dintre toţi. Şi ceilalţi… Inclusiv madame Colette. Ea, prietena zâmbitoare şi bună sfătuitoare! În cele din urmă pricepea ce târguri se încheiaseră. Trădarea, pentru a nu avea necazuri. Se ridică în picioare atât de brusc, încât izbi cu genunchiul muchia biroului, lovindu-se rău.

— Scârbele, javrele!… bolborosi. Le vin eu de hac tuturor!

Întinse mâna spre maşina de scris.

— Mai am multe să vă povestesc. Despre o mulţime de persoane. Să-i dăm drumul. Ne va lua ceva timp.

Boris făcu o mutră mirată.

— Dacă insişti, din partea mea – O.K. Zi-i!

*

* *

Când, peste două ore, apăru în biroul lui Charlie Badolini, flutura în mână vreo treizeci de foi dactilografiate. Iar în spatele lui, Aime îşi freca palmele.

— Gata, şefu', am reuşit! A mers. Niciodată n-am avut atâtea pişte şi indicii. Acum, înainte cu toată viteza! O să se lase cu jale în cartierele elegante. Curăţenie generală!

Charlie Badolini luă nerăbdător foile şi le cercetă rapid.

— Bravo, băieţi. Este grozav! Dar rămâneţi lângă mine – îl voi chema pe director. Nici nu vă-nchipuiţi ce plăcere o să-mi facă să-i dovedesc că noi, ăştia de la Mondenă, nu suntem nişte incapabili…

Îi privi cu atenţie, pe rând, rostogolindu-şi ochii furibunzi.

— … pentru că ieri a zis că suntem incapabili. Da, nişte incapabili!

*

* *

Robert ridică receptorul şi zâmbi pe sub mustaţă.

— Boris! E pentru tine.

— Cine-i?

— O domnişoară. Cine altcineva putea să fie?

Boris luă aparatul.

— Ah, Nadia…

Glasul de la celălalt capăt al firului era foarte cald.

— Păi, frumosule poliţist, era vorba să mă chemi ieri. Am uitat-o deja pe micuţa noastră Nadia? Şi totuşi, era noaptea de Crăciun…

Boris îşi scărpină nasul.

— Am avut treabă până peste cap…

— Asta-i scuza obişnuită. Bine… în seara asta, ora opt, la *Relais Plaza,* îţi convine? Mi-am rezervat seara pentru tine.

Sfârşit

CUPRINS

Capitolul I.....4
Capitolul 2.....16
Capitolul 3.....25
Capitolul 4.....35
Capitolul 5.....44
Capitolul 6.....52
Capitolul 7.....60
Capitolul 8.....70
Capitolul 9.....77
Capitolul 10.....85
Capitolul 11.....96
Capitolul 12.....106
Capitolul 13.....113
Capitolul 14.....120
Capitolul 15.....127
Capitolul 16.....134
Capitolul 17.....139
CUPRINS.....152

Atrasă de mirajul banilor, Odile — prostituată de lux a marilor hoteluri pariziene — își ucide clientul, însușindu-și valorile acestuia. Dar teama că va fi descoperită o determină să comită noi crime, încercând cu disperare să șteargă urmele asasinatelor precedente.

Confruntată cu un caz absolut inedit —care împletește meticulozitatea crimei cu rafinamentul perversiunilor —celebra echipă a Brigăzii de Moravuri, în finalul unui șir de acțiuni palpitante, reușește să descopere probele necesare elucidării cazului și depistării vinovatului.

EDITURA ELIS București

ISBN 973 - 9199 - 00 - 3

Lei 2500